ISRAEL ŞI BISERICA
AMIR TSARFATI
ISRAEL ŞI BISERICA
Traducere: Aurora Răzbici
Alfa Omega Publishing
2021, Timişoara
Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Israel and the Church
Published by Harvest House Publishers, Eugene, Oregon 97408
www.harvesthousepublishers.com
Copyright © 22021
Amir Tsarfati
Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.
Traducere: Aurora Răzbici
Corectură: Daniela Groza şi Mirela Peţan
Prelucrare grafică: Bianca Lazea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Tsarfati, Amir
Israel şi biserica / Amir Tsarfati; trad.: Aurora Răzbici.
— Timişoara: Alfa Omega Publishing, 2021
ISBN 978 – 606 – 045 – 258 – 4
I. Răzbici, Aurora (trad.)
2
Versiunea în limba română: ***Israel şi Biserica***
Copyright © 22021 Alfa Omega Publishing
Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 – Timişoara, România
Tel/Fax: + (40) 256 – 284.912
E-mail: infoalfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie
ISBN 978 – 606 – 045 – 258 – 4
Primele două cărţi le-am dedicat familiei mele.

Cu toate acestea, familia se poate extinde dincolo de oamenii cu care eşti înrudit.

Vreau să dedic această carte echipei Behold Israel, partenerilor mei în lucrare şi prietenilor mei apropiaţi. Precum Aaron şi Hur, voi mi-aţi ţinut mâinile ridicate în vremurile bune şi în cele rele. Vă iubesc şi îi sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu că m-a binecuvântat cu voi.

MULŢUMIRI

În primul şi primul rând, vreau să-l mulţumesc Domnului pentru credincioşia Lui arătată în viaţa mea. Încă dinainte să mă fi născut, El m-a iubit profund şi a avut un plan pentru viaţa mea. Ce binecuvântare este să-L laud pe Mântuitorul în fiecare zi!

Steve Yohn, vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul tău la scrierea acestei cărţi. Când părea că aveam să te pierdem, în timpul procesului de scriere, au fost înălţate rugăciuni pretutindeni în lume – şi Dumnezeu a răspuns! Steve, îi mulţumesc Lui pentru tine şi pentru tot ce a făcut în tine şi prin tine în ultimele câteva luni.

Vreau să mulţumesc soţiei mele, Miriam, celor patru copii ai noştri şi proaspetei mele nurori. Dragostea şi sprijinul vostru nu au scăzut niciodată, deşi Domnul m-a condus adeseori departe de casă. Un soţ şi un tată nu ar putea fi mai binecuvântat decât am fost eu.

Vreau să mulţumesc echipei mele de la Behold Israel pentru dragostea, sprijinul şi dedicarea lor – Mike, H.T. Şi Tara, Gale şi Florene, Donalee, Joanne, Nick şi Tina, Jason, Abigail, Jeff şi Kayo. De asemenea, mulţumesc şi soţilor/soţiilor şi copiilor care au sacrificat adesea timpul lor de familie cu voi în favoarea răspândirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Mulţumiri speciale tuturor traducătorilor care au făcut ca mesajele mele de pe Youtube să fie disponibile în 20 de limbi diferite. De asemenea, mulţumirile mele tuturor coordonatorilor de lucrări de pretutindeni din lume care se asigură că totul funcţionează perfect la conferinţele noastre.

Mulţumesc, Shane, pentru treaba minunată pe care

ai făcut-o când vine vorba de grafică şi social media. Mulţumesc, Jon, pentru aplicaţia excelentă şi pentru site. Mulţumesc, Don, pentru treaba excelentă pe care ai făcut-o când vine vorba de Veni Graphics. Mulţumesc, de asemenea, echipei de la Tenfold BPO pentru tot ceea ce fac.

Mulţumesc, Barry Stagner, Jan Markell şi Rick Yohn pentru înţelepciunea voastră şi înţelegerea bogată a Cuvântului lui Dumnezeu. Mulţumesc, de asemenea, pastorului Jack Hibbs şi pastorului Steve Berger şi minunatelor lor familii.

Mulţumesc numeroşilor prieteni implicaţi în lucrare, inclusiv lui Andy şi Gail, Wayne şi Cindy, Amanda şi Ian. Înţelepciunea voastră, mentorarea şi ajutorul vostru practic sunt de foarte mare folos. Nu aş fi putut face asta fără voi!

Menţiune specială grupului de Youth Adult Discipleship – a fost minunat să vă văd pe voi, cei din generaţia următoare, crescând în dedicare faţă de Hristos. Iar celor trei cupluri tinere care s-au întâlnit în unul dintre tururile noastre şi s-au căsătorit ulterior – mazel tov!

Mulţumesc, Bob Hawkins şi Steve Miller şi echipei minunate de la Harvest House pentru toată munca voastră pentru a face ca această carte să existe.

În cele din urmă, mulţumesc nespus sutelor şi miilor de urmăritori, parteneri în rugăciune şi suporteri ai Behold Israel. Această lucrare nu ar fi existat fără voi.

CUPRINS

Mulţumiri 7

PRIMA PARTE: DOUĂ POPOARE ALESE 11

Capitolul 1. Nu vă temeţi 13

Capitolul 2. Două trâmbiţe sunt mai bune decât una 31

Capitolul 3. Imaginea de ansamblu 49

PARTEA A DOUA: DOUĂ PLANURI DISTINCTE 69

Capitolul 4. O soţie şi o mireasă 71

Capitolul 5. Dragostea „dură” a lui Dumnezeu 93

Capitolul 6. Timpurile stabilite de Dumnezeu 111
PARTEA A TREIA: DOUĂ CĂI ÎN APOCALIPSA 131
Capitolul 7. Începutul sfârşitului 133
Capitolul 8. Biserica în Apocalipsa 149
Capitolul 9. Israel în Apocalipsa – prima parte 171
Capitolul 10. Israel în Apocalipsa – partea a doua 191
PARTEA A PATRA: DOUĂ POPOARE, O FAMILIE 211
Capitolul 11. Cine, unde merge? 213
Capitolul 12. O strategie ciudată 237
Capitolul 13. Binecuvântarea celor care binecuvântează 255
Note de final 269
PRIMA PARTE: DOUĂ POPOARE ALESE
Capitolul 1.
NU VĂ TEMEŢI
Un Dumnezeu neschimbat într-o lume în continuă schimbare

Este ziua de Crăciun, anul 2019. Toate cele 12 locuri din jurul mesei sunt ocupate – două generaţii venite împreună. În camera de zi au fost adăugate anul acesta două mese mai mici înconjurate de copii, lucru care se datorează faptului că familia s-a extins cu încă o generaţie. Fiecare mânuţă şi fiecare faţă mică pare să fie acoperită cu unul dintre felurile de mâncare – cartofi, sos, unt, chiar şi porumbul a găsit o cale să se lipească de obrajii unora. Două dintre mame se scuză de la masa principală ca să înceapă procesul de curăţare a copiilor şi de adunare a vaselor.

La masa principală, toată lumea se abţine din greu ca să facă faţă ispitei de a se năpusti asupra surplusului de mâncare… Acesta este momentul în care unchiul Barney începe să vorbească – şi toată lumea îşi dă ochii peste cap. El a fost dintotdeauna puţin mai încrezător în teoria conspiraţiei şi, oricând are oportunitatea, este gata să-şi împărtăşească opiniile cu privire la asasinarea lui Kennedy, la aterizarea pe lună şi la locul în care este îngropat Jimmy

Hoffa. Înainte ca mama să ne poată salva oferindu-ne plăcintă, Barney vine cu ultima teorie.

„Aţi văzut ştirile?”, a început el folosindu-şi introducerea tradiţională din trei cuvinte. „Nu ştirile de pe internet sau prostiile de la televizor, ci adevăratele ştiri. Am văzut de curând că în China oamenii se îmbolnăvesc de un virus nou. Oamenii spun că acesta are potenţialul să explodeze în întreaga lume. Poate chiar să ajungă la statusul de pandemie. Dacă se întâmplă asta, este posibil să fim nevoiţi să închidem toată economia Americii. Ar putea exista carantină în masă şi ordine să stăm acasă. Doar afacerile esenţiale vor putea continua. S-ar putea ca pastorii să fie arestaţi doar pentru că ţin programele de biserică”.

„Bine, Barney”, l-a întrerupt tata, „devine ridicol. Oricum ideea ca întreaga economie naţională să fie la pământ este îndeajuns de prostească, cu atât mai mult ca pastorii să nu poată ţine programele de biserică. Haide, doar încă avem Constituţia”.

Toate acestea au dus la o dezbatere între Barney ţicnitul şi teoriile lui bizare cu privire la pandemie şi tatăl meu cel realist, care îşi pune credinţa în conducerea stabilită a legii. Volumul zeflemelei creşte odată cu nivelul tensiunii. În cele din urmă, pe când părea că schimbul de replici era pe cale să explodeze, mama a intrat în încăpere cu o plăcintă cu cireşe într-o mână şi una cu mere în cealaltă. Ea l-a întrebat pe tata: „Dragă, te duci, te rog, până în bucătărie? Se pare că am uitat cuţitul de servit”.

Criză evitată – un alt an în care mama a salvat situaţia.

Dacă v-aţi fi aflat la masă, de partea cui aţi fi fost? Eu aş fi fost cu siguranţă de partea ideii de a mânca nişte plăcintă. Pe de altă parte, tatăl meu ar fi trebuit să înghită în sec când, după câteva luni, a devenit evident că, pentru prima dată, una dintre teoriile nebuneşti ale unchiului Barney s-a dovedit adevărată. Ceea ce cu câteva luni în urmă părea un lucru absurd este acum o realitate bizară.

În timp ce scriu aceste cuvinte, pandemia de

coronavirus deja a măturat lumea. Mă aflu de câteva săptămâni în carantină naţională, iar oamenii au început deja să vorbească despre cum vom putea redeschide ţara la un moment nedeterminat din viitor. Aceasta este o perioadă fără precedent, nemaiexperimentată până acum, când miliarde de oameni s-au retras la nivel global în case în urma mandatelor guvernamentale. Până acum sunt afectate mai mult de 200 de ţări, iar numărul lor este în creştere.

Pe când aceste rânduri ajung la ochii voştri mă aştept ca Israelul şi întreaga lume să fie pe cale să se redeschidă. Cu toate acestea, din locul în care mă aflu, întrebarea privind viitorul nostru global este încă în aer.

Spre deosebire de incidentele din trecut privind conflictele mondiale, acest vrăjmaş nu a ales nicio ideologie căreia să i se alăture. Nu a atras de partea lui o coaliţie de naţiuni. Nu urmăreşte să cucerească teritorii noi, sau să înrobească grupări de alte popoare. Acesta este un vrăjmaş singuratic cu un singur scop în minte – moartea. Nu are niciun raţionament în spate. Nu există nicio capitală în care să poată fi trimişi soli ai păcii. Vrăjmaşul acesta este nepăsător, iraţional şi foarte puternic. Este, de asemenea, microscopic, imposibil de văzut cu ochiul liber, ceea ce face anevoioasă dezvoltarea unei strategii de apărare împotriva lui.

Aceasta nu este o bătălie care va face ca omenirea să fie pe cale de dispariţie. Nu vor exista masacre de tip genocid ale anumitor grupuri de oameni. Masele nu vor fi forţate să-şi părăsească locuinţele ca să fie vândute în alte ţări. Cel mult, acest virus îi va determina pe oameni să rămână închişi în casele lor. În cele din urmă, cred că vom prinde acest vrăjmaş şi-l vom învinge. Vom găsi o modalitate de a ne trata de el şi a ne vaccina. Vom ieşi învingători, aşa cum am ieşit în faţa multor altor vrăjmaşi în trecut. Însă va fi o bătălie lungă. Repet, în timp ce citiţi aceste cuvinte, mă aştept ca lumea să înainteze înspre a învinge acest vrăjmaş.

Cu toate acestea, în aprilie 2020, în timp ce scriu

acest capitol, războiul este în toi. Frica a măturat naţiunile şi grupurile de oameni. Chiar şi în biserici, oamenii se îngrijorează de boală şi moarte, şi totodată de anxietatea privind preocuparea mai temporară referitoare la colapsul economiilor şi la moratoriile continue date de guverne ca să nu se întâlnească. „Unde este Dumnezeu în toate acestea?”, se întreabă oamenii când se roagă pentru părinţii sau soţul/soţia bolnavi de Covid, pe care nici nu pot să-i viziteze.

NU VĂ TEMEŢI

Haideţi să călătorim înapoi în trecut într-o perioadă din istorie în care poporul Israel se afla într-un pericol mare. Se apropia un vrăjmaş – unul care nu era microscopic şi nu invada trupul unei persoane. Mai degrabă, această armată era mult prea vizibilă, deoarece călca în picioare naţiune după naţiune, aducând cu săbiile, lăncile lor şi alte arme de război moarte şi distrugere. Odată ce acestei maşinării de război i se punea pata pe un premiu, era sigur că cetatea avea să se prăbuşească. Acum, privirea acestei naţiuni a căzut pe Ierusalim.

Profeţii spuseseră de multă vreme că din nord avea să vină răul. Acest rău avea un nume specific: Asiria. Cu câteva decenii în urmă, acelaşi imperiu anihilase împărăţia lui Israel – cele 10 seminţii care, sub stăpânirea împăratului Ieroboam, s-au separat, cu generaţii în urmă, de împărăţia lui Iuda din sud. În anul 772 î.Hr., regele Asiriei, Salamanasar al V-lea, şi-a invadat vasalii rebeli şi le-a preluat naţiunea. Populaţia învinsă care a supravieţuit asalturilor sângeroase a fost relocată într-o ţară îndepărtată. Acum Asiria lovea iarăşi, de data aceasta sub stăpânirea împăratului Sanherib şi ţintind Iuda.

Isaia era profet în acea perioadă şi, după cum se obişnuia, funcţiona ca purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu înaintea poporului Său. El s-a căsătorit cu o profetesă şi au avut împreună doi copii – amândoi cu nume neobişnuite. Cel mai mare se numea *Sear-Iaşub,* care înseamnă „o rămăşiţă se va întoarce”. Pe cel de-al doilea fiu îl întâlnim în Isaia 8: 3 – 4, unde profetul spune: „M-am

apropiat de prorociţă. Ea a zămislit, şi a născut un fiu. Apoi Domnul mi-a zis: Pune-i numele Maher-şalal-Haş-Baz. Căci, înainte ca să ştie copilul să spună tata şi mamă, se vor lua dinaintea împăratului Asiriei bogăţiile Damascului şi prada Samariei". Numele lung al acestui băiat înseamnă „grăbeşte-te de pradă, aruncă-te asupra prăzii".

Deşi ar putea exista o dezbatere cu privire la care dintre aspecte ar face ca micul purtător al numelui să fie necăjit mai mult la şcoală – lungimea numelui sau semnificaţia lui – este, de fapt, o poreclă specială de purtat. Aceşti copii ai profeţilor purtau nume profetice care vorbeau despre trecutul şi viitorul Israelului. *Maher-şalal-Haş-Baz* indică înspre trecutul poporului, când a fost furat şi jefuit de către un vrăjmaş venit din afară. Pe de altă parte, *Sear-Iaşub* poartă în numele lui o promisiune minunată – rămăşiţa se va întoarce în ţara Israel.

Este adevărat că sunt nevoit să scriu aceste lucruri în timpul unei carantine impuse de guvern – o izolare cu care cel mai probabil sunteţi familiari. Ce e minunat, în cazul meu, e faptul că mă aflu în ţara Israel. După 2000 de ani de stat la distanţă de întinderea lungă, largă de munţi şi terenuri agricole şi râuri şi pustia dăruite lui Avraam şi urmaşilor lui, eu sunt o mărturie vie a faptului că promisiunile lui Dumnezeu nu dau greş. Eu fac parte din rămăşiţa – sunt un copil al seminţiei lui Iuda – care trăieşte în mijlocul frumuseţii luxuriante a Văii Armaghedonului. Eu şi fraţii mei iudei din Israel suntem întruparea lui *Sear-Iaşub.* Ce minunat este Dumnezeul nostru!

Armata asiriană venea împotriva lui Iuda din nord. Oamenii erau înspăimântaţi şi căutau nădejde. Isaia a stat înaintea mulţimii fricoase. El avea să slujească ca un canal al lui Dumnezeu, prin care să îi mângâie pe ascultători şi să le amintească de promisiunea unui viitor mai bun.

Isaia a început cu o introducere a Sursei supreme, ale Cărei cuvinte avea să le rostească: „Acum, aşa vorbeşte Domnul care te-a făcut, Iacove, şi Cel ce te-a întocmit, Israele!" (Isaia 43: 1) încă de la început, cuvintele lui Isaia erau încurajatoare: „Dumnezeu care v-a creat vă vorbeşte

acum!” Aducând aminte de cuvintele lui David din Psalmul 139: 13 – 16, mesajul lui transmitea: „Dumnezeu vă cunoaşte, El v-a creat. Toate zilele voastre au fost scrise în cărţile Domnului înainte ca voi să fi luat formă. Nu sunteţi o naţiune oarecare. Dumnezeu nu vorbeşte unei gloate anonime. El Se adresează creaţiei Lui preaiubite”. Apoi, Isaia a rostit cuvintele lui Dumnezeu pentru ascultători:

Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume:

eşti al Meu.

Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine;

şi râurile nu te vor îneca;

dacă vei merge prin foc, nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde.

Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău.

Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! (Isaia 43: 1 – 3)

Citiţi din nou aceste cuvinte. Lăsaţi-le să pătrundă în voi. Cum vă fac să vă simţiţi? Acesta este caracterul lui Dumnezeu. Aceste cuvinte reprezintă Persoana Lui. Iar acest mesaj nu este doar pentru poporul Israel, ci pentru toţi cei care-l aparţin. El spune: „Eu sunt Dumnezeu. Sunt Creatorul cerului şi al pământului. Da, sunt Dumnezeul naţiunii Mele preaiubite, Israel, pe care am pus-o deoparte, dar sunt şi Mântuitorul poporului Bisericii”.

Nu ştiu unde sau în ce situaţie vă aflaţi acum. Ştiu doar că trebuie să credeţi în Creatorul lumii. Chiar dacă Numele lui este Dumnezeul lui Israel, El este Mântuitorul vostru personal. De ce am atâta pace în toiul nebuniei din jurul COVID-19? Acelaşi Dumnezeu care a transmis poporului Israel să nu se îngrijoreze de armata asiriană este Dumnezeul care mă mângâie pe mine azi cu dragostea şi puterea Lui. Acelaşi Dumnezeu care poate distruge o superputere poate eradica cu siguranţă şi un virus.

Eu dau Egiptul ca preţ pentru răscumpărarea ta.

Etiopia şi Saba, în locul tău.

De aceea, pentru că ai preţ în ochii Mei, pentru că eşti preţuit şi te iubesc, dau oameni pentru tine şi popoare pentru viaţa ta.

Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine.

Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit şi te voi strânge de la apus.

Voi zice miazănoaptei: „Dă încoace!”, şi miazăzilei: „Nu opri”, ci adu-Mi fiii din ţările depărtate şi fiicele de la marginea pământului:

pe toţi cei ce poartă Numele Meu şi pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit şi i-am alcătuit. (Isaia 43: 3 – 7)

În aceste prime 7 versete minunate din Isaia 43 găsim trecutul, prezentul şi viitorul lui Israel. Iar ele conţin mesajul Lui plin de nădejde pentru „toţi cei ce poartă Numele Meu”, unde este cuprinsă şi Biserica. Cuvintele Lui sunt pentru toţi cei pe care i-a „făcut spre slava (Să)”. Aici sunt cuprinşi atât evreii, care sunt poporul Lui ales, cât şi toţi cei care cred în El şi care sunt copiii Lui preaiubiţi. Mesajul Lui pentru toţi cei care ascultă de El este: „Atunci când vă simţiţi singuri, nu sunteţi. Când vă temeţi, amintiţi-vă că eu sunt cu voi în orice zi. Chiar şi în mijlocul celor mai dificile situaţii, Eu sunt prezent”.

Trebuie să înţelegem adevărul cu privire la prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul vremurilor imperfecte. Nu Dumnezeu creează imperfectul. Nu Dumnezeu generează imperfectul. Însă El lucrează prin condiţii imperfecte. Aceasta este natura Lui. El este un Dumnezeu desăvârşit care-şi împlineşte voia desăvârşită în oameni imperfecţi care trăiesc într-o lume imperfectă. Când Dumnezeu a creat întâi universul, totul era desăvârşit. Dumnezeul desăvârşit şi-a instaurat creaţia desăvârşită prin Cuvântul Lui desăvârşit. Apoi, omenirea şi-a exprimat liberul arbitru pe care Dumnezeu i-l dăruise şi totul s-a năruit. Păcatul a pătruns în lume şi odată cu acesta a venit şi moartea. Creaţia a fost separată de Creator.

Nu Dumnezeu creează imperfectul. Nu Dumnezeu generează imperfectul. Însă El lucrează prin condiţii imperfecte.

NEVOIA DE NĂDEJDE

Imaginaţi-vă cum au părăsit Adam şi Eva grădina

Edenului, în grădină totul fusese minunat. Mâncarea era din belşug şi împrejurimile erau bogate. Dar, mai minunat decât toate celelalte lucruri era faptul că Dumnezeu era prezent. Părtăşia cu Creatorul era uşor accesibilă, iar ei umblau alături de El în răcoarea zilei, însă, când au părăsit grădina, tot ce era „desăvârşit” a fost lăsat în urmă. Ce moment gol, tragic!

Nu doar omenirea a avut de suferit în actul inaugural al răzvrătirii păcătoase a omenirii. Şi natura a experimentat chinuri de moarte.

La momentul muşcării din fruct, toată creaţia a fost blestemată cu moarte. Omenirea a suferit atât moarte spirituală, cât şi fizică. Deoarece natura nu are spirit, ea a suferit-o doar pe cea de-a doua. Fiecare făptură care exista în împărăţia animalelor – de la ţânţar, la mamut, de la microb la mangustă – avea o dată a expirării. Pentru fiecare dintre ele viaţa avea un început şi un sfârşit.

Cu toate acestea, nu doar lumea organică a suferit moarte fizică, ci şi lumea anorganică moare. Munţii, râurile şi văile au fost create în mod desăvârşit. Toate sistemele naturale şi tiparele vremii şi ciclurile recoltelor au fost stabilite exact cum ar trebui. Apoi a venit păcatul şi, odată cu el, moartea – iar lumea naturală se află de-atunci pe o pantă descendentă continuă. Inundaţii, tornade, cutremure şi, da, virusuri, toate fac parte din deteriorarea creaţiei desăvârşite a lui Dumnezeu.

Lumea naturală nu mai are nădejde. Ea se află într-o situaţie de spital, iar noi doar aşteptăm finalul ei. Indiferent de cât de multe protocoale privind schimbarea climatului sunt stabilite şi câte bărci de pescuit vor fi hărţuite de cei de la Greenpeace, decăderea şi colapsul acestei lumi nu vor fi stopate. Asta nu înseamnă că nu ar trebui să avem mare grijă de minunata noastră planetă în calitate de administratori ai creaţiei lui Dumnezeu. Însă există un motiv pentru care, atunci când va veni sfârşitul vremurilor, Dumnezeu va stabili un cer nou şi un pământ nou.

Cu toate acestea, când vine vorba de omenire, există

speranţă. Lumea naturală va fi distrusă. Ca în cuvintele lui Faraon din filmul epic *The ten commandments* a lui Cecil B. Demille: „Să fie scris. Să fie făcut”. Pentru mine şi voi, totuşi, distrugerea nu a fost decretată şi sigilată. Dumnezeu ne-a dat oportunitatea îndepărtării sentinţei cu moartea a păcatului. Singura soluţie eficientă pentru problema păcatului nostru este credinţa în Iisus Hristos. El a plătit pentru pedeapsa noastră – a murit în locul nostru pe cruce.

Ce altceva mai rămâne, când moartea este îndepărtată? Viaţa. Iisus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. O altă perspectivă asupra versetului este să spunem că Iisus este calea înspre adevărul care ne dă viaţă. Când credem că El este Mântuitorul nostru şi ne supunem Lui ca fiind Domnul nostru, într-un fel, suntem primiţi din nou în grădină – acel loc glorios în care putem avea din nou pace şi părtăşie cu Dumnezeu, Creatorul nostru.

HARUL PLIN DE RĂBDARE AL LUI DUMNEZEU

Să ne întoarcem la cuvintele minunate din Isaia 43. Pe naţiunea Israel o păştea necazul. Dar, alături de necaz avea să vină şi nădejdea. Dumnezeu nu îşi judecă sau năpăstuieşte poporul fără să le spună care este calea de ieşire din acel haos. După cum am văzut cu planul Lui de îndepărtare a păcatului şi de împăcare a noastră cu El, există situaţii de care ne vom lovi şi care sunt prea mari ca să le facem faţă. Dar Dumnezeu nu ne va lăsa neajutoraţi. Există întotdeauna nădejde atunci când privim la El. Iar unde găsim nădejde, acolo găsim adevărata pace.

Ca naţiune, Israel era departe de a fi perfect. Poporul avea înclinaţii puternice spre răzvrătire, închinare la idoli şi ignorare a legii lui Dumnezeu. Astăzi, sunt mulţi creştini care susţin că Dumnezeu a renunţat la Israel din pricina imperfecţiunii lui. Iisus Hristos a venit la iudei, dar ei nu au vrut să aibă de-a face cu El. „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit”. (Ioan 1: 11) Iudeii L-au respins; de aceea şi El îi respinge acum. Asta este, caz închis, iudeii au fost părăsiţi în favoarea Bisericii.

Imaginaţi-vă cum ar fi dacă aceşti creştini şi-ar aplica lor aceeaşi logică. Orice păcat este o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. De câte fapte de răzvrătire şi respingere a domniei lui Dumnezeu este nevoie ca să fie daţi afară din familie? în grădină, a fost nevoie de un singur păcat ca să fim separaţi de Dumnezeu. Ştiu că de când L-am primit pe Hristos ca Mântuitor am mai multe păcate în cont. Dacă păcatul îl poate determina pe Tatăl să îşi respingă permanent copiii, cât la sută din Biserică ar putea sta în picioare înaintea lui Dumnezeu azi?

Dar El nu aşa lucrează, nu? Un Tată iubitor nu-şi dă, pur şi simplu, copiii afară din familie. El va aduce vremuri grele ca să-i disciplineze. El va permite existenţa suferinţei ca să-şi îndrepte poporul. Dar Domnul care ne-a spus că trebuie să iertăm nu doar de şapte ori, ci „până la şaptezeci de ori câte şapte” (Matei 18: 22) nu-şi pune limită de credit la milă. Mai degrabă decât să vedem răzvrătirea lui Israel ca pe un motiv al respingerii lui Dumnezeu, ar trebui să vedem totul ca o pregătire a scenei ca noi să fim martori ai milei Lui glorioase. În adevărul care transmite că Dumnezeu nu a respins un popor atât de vrednic de respingere precum Israel găsim nădejdea că Dumnezeu nu va respinge un popor atât de vrednic de respingere precum suntem noi, Biserica. Şi în constanţa dragostei şi dedicării Lui faţă de noi, putem găsi pace în mijlocul crizei produse de coronavirus sau a oricăror altor încercări pe care le întâlnim.

Această siguranţă a noastră de genul „orice ar fi”, tot facem parte din familia lui Dumnezeu înseamnă că păcatul chiar nu contează? Avem acum un bilet gratuit pentru a trăi oricum vrem? Dumnezeu le-a promis israeliţilor prin Isaia că, din pricina inimilor lor ipocrite şi a închinării superficiale, va aduce în calea lor suferinţă. Totuşi, va fi suferinţă menită să disciplineze, nu distrugerea care însoţeşte judecata. Harul plin de răbdare al lui Dumnezeu şi răbdarea Lui sunt pictate în culori minunate când, în Isaia 1, în urma unei acuze de necredincioşie şi a unei declaraţii a suferinţei disciplinare promise, Domnul spune:

„Voi face iarăşi pe judecătorii tăi ca odinioară, şi pe sfetnicii tăi, ca la început. După aceea, vei fi numită cetatea neprihănită, cetatea credincioasă” (versetul 26). Datorită dragostei Lui, Dumnezeu nu-l va izgoni niciodată pe cei ai Lui. Mâna care disciplinează este aceeaşi mână care restaurează. Vor fi momente când Dumnezeu va îngădui să trecem prin furtuni, dar El întotdeauna face asta cu un motiv şi pentru o perioadă limitată.

PREZENŢA PLINĂ DE PUTERE A LUI DUMNEZEU

Acea mână care disciplinează şi restaurează este şi mâna care protejează. Să ne întoarcem în Isaia 43 şi la venirea asirienilor. Acolo, Dumnezeu a vorbit unei naţiuni îngrozite care era pe cale să fie atacată de cea mai teribilă superputere a vremii. El le-a amintit: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; şi râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde”. (Isaia 43: 2)

„Stai, Amir, nu este aceasta o armată care atacă pe cale terestră? De ce vorbeşte Dumnezeu de ape?” Domnul vrea să amintească poporului Israel de ce s-a întâmplat în Exod 14, când au umblat prin apele Mării Roşii. Superputerea masivă a acelei vremi – egiptenii – venea în urma poporului cu carele lor, prinzându-i pe oamenii neajutoraţi între moartea pin sabie sau moartea prin înec. Dar atunci Dumnezeu a făcut o lucrare miraculoasă şi evreii s-au bucurat de o plimbare pe uscat până pe ţărmul celălalt.

Apropo, între cele două ţărmuri ale Mării Roşii, care conectează Egiptul de Arabia Saudită, există un pod subacvatic de pământ. Este un element geografic pe care nimeni nu-l poate explica. Pe ţărmuri, la fiecare dintre capetele podului de pământ sunt locuri în care cândva existau coloane – de pe vremea împăratului Solomon – care marcau locul prin care a fost traversată Marea Roşie. Astfel, când copiii lui Israel au traversat, nu a fost necesar să coboare până pe fundul unui ocean adânc şi apoi să urce iarăşi. Ei au traversat pe un pod de pământ care era

mult mai înalt decât tot terenul subacvatic care-l înconjura. Chiar înainte ca israeliţii să-şi fi dat seama că au o problemă, Dumnezeu i-a condus exact în locul în care avea să rezolve acea problemă a lor.

Când situaţia evreilor care au fugit din Egipt era cea mai rea, Dumnezeu. Se afla acolo. „Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, şi-a schimbat locul şi a mers înapoia lor, şi stâlpul de nor care mergea înaintea lor, şi-a schimbat locul şi a stat înapoia lor. El s-a aşezat între tabăra egiptenilor şi tabăra lui Israel” (Exod 14: 19 – 20). „Îngerul lui Dumnezeu” era o epifanie – o revelaţie a lui Hristos în Vechiul Testament. Într-o vreme de necaz, Iisus, înainte să se întrupeze, Se afla printre ei, protejându-şi poporul. Aşa lucrează Dumnezeu şi El Şi-a demonstrat din nou şi din nou grija faţă de poporul Lui.

Când Israelul era pe cale să se lovească de zidurile de neclintit ale Ierihonului, Domnul a apărut din nou – de data aceasta înaintea lui Iosua.

Losua s-a dus spre el şi i-a zis: „Eşti dintre ai noştri sau dintre vrăjmaşii noştri?” El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oştirii Domnului, şi acum am venit”. Iosua s-a aruncat cu faţa la pământ, s-a închinat şi l-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?” Şi Căpetenia oştirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfânt”. Şi Iosua a făcut aşa. (Iosua 5: 13 – 15)

La fel ca în episodul cu Moise şi cu rugul aprins, locul era unul sfânt, deoarece Dumnezeu era prezent acolo. Prezenţa unui înger nu face un anumit loc sfânt, ci prezenţa lui Dumnezeu este cea care sfinţeşte o locaţie.

Când cei trei prieteni ai lui Daniel, Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au fost aruncaţi în cuptorul cu foc, Hristos era prezent alături de ei:

Atunci împăratul Nebucadneţar s-a înspăimântat şi s-a sculat repede. A luat cuvântul şi a zis sfetnicilor săi: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legaţi?” Ei au răspuns împăratului: „Negreşit, împărate!” El a luat iarăşi cuvântul şi a zis: „Ei bine, eu văd patru oameni

umblând slobozi în mijlocul focului şi nevătămaţi; şi chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!” (Daniel 3: 24 – 25)

Iisus era prezent în flăcări alături de acei trei tineri curajoşi. Era prezent când israeliţii au traversat râul şi au ajuns la Ierihon. Era prezent când tabăra a traversat Marea Roşie. Era prezent! Este acelaşi Iisus care, cu mai mult de 2 milenii şi jumătate în urmă, i-a poruncit lui Israel să se întoarcă în ţara lui şi care le pavează şi astăzi calea pe măsură ce ei continuă să vină.

Este acelaşi Iisus care vă porunceşte vouă astăzi, oriunde v-aţi afla: „Nu vă temeţi, Eu sunt cu voi!” Aceasta este promisiunea din Psalmul 23: 4: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie”. Aceasta este nădejdea găsită în Isaia 35: 4: „Spuneţi celor slabi de inimă: Fiţi tari, şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuşi va veni şi vă va mântui”. Dumnezeu este cu voi. El veghează asupra celor care-l aparţin – din Israel şi din Biserică.

Nu există niciun motiv pentru care să ne temem de ce se întâmplă în jurul nostru. Pavel a scris: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă”. (2 Timotei 1: 7) Cele trei – puterea, dragostea şi chibzuinţă – trebuie puse împreună, ca noi să putem avea adevărata pace. Nu putem învinge frica fără puterea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă nu transmitem altora dragostea Lui, s-ar putea ca El să-şi reţină puterea când suntem disciplinaţi. Dacă nu suntem chibzuiţi şi ne îndoim de adevărul şi caracterul lui Dumnezeu, atunci, cel mai probabil nu ne vom întoarce înspre El în vremurile de necaz. Fiecare dintre cele trei caracteristici trebuie să fie prezente în viaţa noastră ca noi să trăim cu o îndrăzneală primită de la Dumnezeu.

O CREDINCIOŞIE DOVEDITĂ

Mă aflu în mijlocul Israelului, şi aici este pace. Totuşi, Israel este una dintre naţiunile pământului aflate sub cele

mai mari ameninţări. Nu există nicio altă ţară ai cărei vecini să jure că o vor face să dispară. În mod uluitor, restul lumii nu este deranjată de asta. Chiar şi de la tribuna consiliului general al Naţiunilor Unite, liderii mondiali cer distrugerea Israelului. Cu toate acestea, eu sunt aici, nu doar experimentând în mod personal pacea lui Dumnezeu, ci şi observând dovezi ale păcii lui Dumnezeu în jurul meu. Ce este coronavirusul pentru Dumnezeu? Dacă alegeţi să vă temeţi în loc să vă încredeţi în Cel care spune „Nu vă temeţi”, unde vă este credinţa?

Dumnezeu este credincios – o trăsătură de caracter pe care şi-a demonstrat-o prin această ţară minunată şi prin poporul pe care l-a adus acasă. Credincioşia Lui dovedită nu este un lucru cu privire la care să rămân tăcut. Din acest motiv s-a născut Behold Israel. Behold Israel – „Priviţi înspre ţara Lui!” – este o dovadă că Dumnezeu există. Aceasta este dovada că El este credincios promisiunilor Lui. Motivul pentru care Dumnezeu a permis Israelului să stea în picioare, chiar şi după întreaga lui istorie de eşecuri şi răzvrătire, este ca acesta să slujească drept o mărturie pentru voi ca să nu vă temeţi. Acelaşi Dumnezeu care a fost credincios acestei naţiuni adeseori asediate vă este credincios şi vouă, care faceţi parte din Biserică.

Dumnezeu a spus că va crea o naţiune din Iacov. Apoi, pe măsură ce a lucrat prin descendenţii lui Iacov, a spus: „Îi voi separa. Voi lucra prin ei. Prin acest popor răzvrătit îmi voi demonstra dragostea, voi descoperi lumii Cuvântul meu şi îl voi duce pe Fiul Meu, Mesia, la toată omenirea. Şi prin această naţiune mică voi demonstra că dacă oamenii se smeresc şi se roagă şi se întorc de la căile lor rele, îi voi ierta. Îi voi îmbrăţişa. Îi voi numi ai mei”.

Dumnezeu nu este implicat în afacerile de distrugere şi pedeapsă. Oamenii atrag acele necazuri asupra lor. În 2 Tesaloniceni 2: 10 – 11, Pavel a spus că doar după ce oamenii au respins dragostea faţă de adevărul care îi poate mântui, Dumnezeu le-a trimis o lucrare de rătăcire. El nu le-a trimis această amăgire ca ei să respingă Cuvântul lui

Dumnezeu; le-a trimis-o pentru că ei au respins Cuvântul Lui.

ZIUA MÂNTUIRII

Dumnezeu şi-a trimis singurul Fiu ca să mântuiască lumea. Aceasta este cea de-a doua faţetă a monedei „Poporul ales de Dumnezeu”. Crezul comun printre evrei este că Dumnezeu a lucrat doar cu Israel. Dar apoi a venit Iisus în lume. La momentul potrivit, Mesia S-a îndreptat spre râul Iordan. Când a sosit, a găsit acolo un preot iudeu pe nume Iohanon – „Dumnezeu va avea milă”. Acest Iohanon, sau Ioan, L-a observat pe Iisus şi a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1: 29) Cuvintele lui nu au fost „păcatul lui Israel” ci „păcatul lumii”.

Acest Miel de jertfa al lui Dumnezeu este pentru voi, cei care vă aflaţi în Wuhan, China. Este pentru cei din Seoul. Este pentru cei din Singapore şi Manila, din Teheran şi Bagdad, din Ankara şi Istanbul. Iisus a murit pentru voi, cei din Beirut şi Damasc şi Berlin şi Frankfurt. Sângele Lui a curs pentru voi, cei din Paris, Londra, Barcelona şi Madrid – pentru voi, cei din Milano şi Roma, şi Zagreb, şi Bucureşti, şi Budapesta, şi Bruxelles, şi Amsterdam, şi Copenhaga. Mântuirea este disponibilă ca dar fără de plată pentru voi, cei din Statele Unite, de la New York până la Los Angeles, în sud, la México City şi São Paulo şi Rio de Janeiro. Iisus îşi deschide braţele pentru voi, cei din Auckland şi Sydney şi Melbourne şi Perth, din Nairobi şi Kampala, Lagos şi Johannesburg.

Când vă deschideţi inima faţă de dragostea şi iertarea lui Iisus, El vă va face oameni noi. Va aprinde o lumină în voi – lumina unei vieţi noi, lumina veşniciei. Apoi va folosi lumina din voi ca să răspândească adevărul Lui în lume. În predica de pe munte, Iisus a spus:

„Voi sunteţi lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Şi oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeşnic, şi luminează tuturor celor din casă. Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele

voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri". (Matei 5: 14 – 16)

Prin pacea voastră în situaţii de criză, cei din jur pot descoperi pacea lui Dumnezeu. Prin faptul că nu vă este teamă, prietenii şi membrii familiei voastre vor deveni capabili să înţeleagă că alături de Dumnezeu nu există niciun motiv să se teamă.

A pătruns lumina lui Dumnezeu în viaţa voastră în aşa fel încât voi să fiţi lumina lumii? Aveţi în voi Duhul Sfânt – uleiul din candelă – în aşa fel încât să răspândiţi nădejdea Lui? Şi, dacă v-aţi născut din nou în viaţa veşnică, lăsaţi ca lumina voastră să lumineze?

Înainte să fie crucificat, Iisus şi-a încurajat ucenicii cu aceste cuvinte: „În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea". (Ioan 16: 33) Acest coronavirus este doar un necaz al acestei lumi, precum sunt toate încercările care se abat asupra voastră. Nu vă temeţi. În schimb, fiţi plini de voie bună, deoarece Iisus a biruit lumea.

Totul se rezumă la Mântuitorul nostru. „Dumnezeu ne-a dat viaţa veşnică, şi această viaţă este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viaţa; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa". (1 Ioan 5: 11 – 12)

Îl aveţi pe Fiul? L-aţi acceptat pe Iisus ca Domn şi Mântuitor al vostru? Dacă nu, astăzi este ziua mântuirii. De ce să mai trăiţi încă o zi cu inima plină de întrebări? Dacă îl aveţi pe Fiul, bucuraţi-vă! Indiferent de ce se întâmplă în jurul vostru – indiferent de ce viruşi se îndreaptă înspre voi – Dumnezeu este cu voi. Şi, aşa cum a (Acut de la începutul vremurilor, va continua să le poarte de grijă celor care. Sunt ai Luilie că sunt din poporul Israel sau din Hiscrk A, sau, precum sunt cu, din amândouă.

Capitolul 2.

DOUĂ TRÂMBIŢE SUNT MAI BUNE DECÂT UNA

Scopul pe care îl au în comun Israel şi Biserica

Aerul era mai răcoros acum că anotimpul începuse să se schimbe, dar asta nu a împiedicat sudoarea să se scurgă din locul unde fiul fusese aşezat pe umerii bărbatului. El şi-

a ridicat băiatul pe umeri ca să nu fie purtat de curentul mulţimii. Acel loc era şi singurul loc posibil din care să poată vedea ceva. Era prima dată când copilul avea vârsta potrivită pentru călătoria lungă de-o săptămână până la Ierusalim pentru festival. Ar fi fost trist dacă tot ce ar fi putut să vadă ar fi fost limitat la hainele prăfoase şi sandalele murdare ale celor din jur.

Curtea templului continua să se umple şi trupurile se strângeau tot mai mult unele în altele. Un murmur a străbătut mulţimea şi ochii tatălui, fiului şi mii de alţi ochi s-au ridicat înspre zidul care-i înconjura. Doi leviţi, îmbrăcaţi impecabil în robele ceremoniale, urcaseră pe zid din două direcţii opuse şi se grăbeau să se întâlnească în centrul zidului. Fiecare purta sub braţul drept câte o trâmbiţă lungă, de argint. Cu fiecare pas, lumina razelor de soare reflectându-se din metalul strălucitor se răspândea peste mulţime, făcându-i pe mulţi dintre oameni să clipească pentru a îndepărta sclipirile orbitoare.

Când cei doi s-au întâlnit, s-au întors cu spatele la templu şi cu faţa înspre oraşul din jur şi ţara ce se întindea înainte. La unison, au ridicat încet instrumentele şi le-au dus la buze, au inspirat adânc, iar apoi au suflat. Sunetele fiecărei trâmbiţe se uneau cu ale celeilalte devenind un singur sunet de trâmbiţă. Chiar şi pentru cei aflaţi în spate, sunetul era pătrunzător, iar tatăl a simţit cum fiul îşi ridică mâinile ca să-şi acopere urechiuşele. Leviţii s-au oprit, iar Muntele Măslinilor a trimis un ecou înapoi înspre est. Apoi a urmat a doua suflare, apoi a treia. După cea de-a şaptea, leviţii şi-au îndepărtat instrumentele şi au început să păşească înapoi de unde porniseră, în acest timp, oamenii din mulţime şi-au plecat capul să se roage.

Tatăl a auzit cum fiul îi şopteşte: „Acum ce urmează, tată?”

„Urmează jertfa”.

„Şi pe urmă?”

„Pe urmă plecăm acasă”.

„Aşteaptă”, a spus băiatul, sunând confuz şi dezamăgit. „Vrei să spui că asta a fost tot?”

„Probabil vor mai fi câteva cântece şi se va dansa. Dar, da, asta este tot”.

Un minut a fost linişte, timp în care omul şi-a pregătit inima pentru jertfa care avea să fie adusă pe altarul de aramă. Dar putea simţi cum fiul lui încerca să proceseze informaţia care îi fusese dată şi nu i-a fost greu să anticipeze întrebarea care ştia că avea să urmeze. Bineînţeles, băiatul a întrebat: „Dacă asta este tot, de ce venim până aici? Nu prea pare să merite”.

Bărbatul i-a răspuns: „Venim pentru că Dumnezeu ne-a spus să venim. Acum, fa linişte, pentru că urmează jertfa”.

INSTRUMENTE CU UN SCOP

În Biblie, instrumentul despre care citiţi cel mai des este trâmbiţa. Ici, colo puteţi găsi câte o arfa, o liră, poate un ţambal sau o tamburină, dar, dacă aţi fi fost muzicieni în căutarea unui job sigur, v-aţi fi dorit să fi început să luaţi ore de trâmbiţă mai devreme. Astăzi, când oamenii se gândesc la trâmbiţe, îşi imaginează o serie de tuburi din alamă, cu un suport pentru gură la un capăt şi un clopot evazat la celălalt. Dar majoritatea trâmbiţelor din Scripturi sunt mai organice în natură. În mod normal, trâmbiţa din Vechiul Testament se referă la un *şofar* – un corn de berbec golit pe dinăuntru. Vârful cornului este tăiat pentru a se crea o gaură mică prin care cineva „să-şi apropie buzele şi să sufle”, precum i-a spus marea actriţă Lauren Bacall lui Humphrey Boggart.

Unul dintre cele mai stânjenitoare momente pe care le experimentez adesea când conduc un tur prin Israel are loc când oamenii descoperă şofarele care se găsesc de vânzare în mai multe magazine de suveniruri. Stau şi privesc în timp ce grupul se adună. Unul dintre bărbaţi (de obicei bărbaţii fac asta) apucă unul dintre coarnele de berbec, îl duce la gură şi suflă. Sunetul care iese este de obicei ca un ecou al celui de pe urmă sunet pe care berbecul se poate să-l fi scos înainte să-şi piardă coarnele.

Dar nu aceasta este partea stânjenitoare. Nereuşind să cheme armata cu suflarea din şofar, cel dintâi bărbat îi

va da celui de-al doilea cornul ca să încerce să-şi câştige cinstea grupului. Apoi cornul va trece la următorul şi la următorul. Apoi, după ce fiecare dintre cei care au vrut să încerce au încercat, trâmbiţa va fi pusă înapoi, unde va sta un minut sau două, până la apariţia următorului grup, când va fi ridicat din nou şi trecut de la o gură la alta. Mă dezgustă puţin doar când mă gândesc. Cred că vânzarea de şofare va arăta foarte diferit în lumea post – COVID-19.

Deşi, de obicei în Biblie, prin „trâmbiţă” se face referire la şofar, mai există un alt lei de corn menţionat, care este făcut dintr-un material foarte diferit. În Numeri 10, poporul Israel era tăbărât în pustia Sinai. Dumnezeu îi dăduse lui Moise Legea, iar poporul era nerăbdător să meargă mai departe. Însă pentru a pune în mişcare un număr aşa de mare de oameni, Dumnezeu ştia că era necesară o anumită organizare. Aşadar, pentru a-l ajuta pe Moise să controleze mulţimile, i-a dat o responsabilitate.

Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: „Fă-ţi două trâmbiţe de argint; să le faci de argint bătut. Ele să-ţi slujească pentru chemarea adunării şi pentru pornirea taberelor. Când se va suna cu ele, toată adunarea să se strângă la tine, la uşa Cortului întâlnirii. Când se va suna numai cu o trâmbiţă, să se strângă la tine căpeteniile, mai marii peste miile lui Israel. Când veţi suna cu vâlvă, să pornească cei ce tăbărăsc la răsărit; când veţi suna a doua oară cu vâlvă, să pornească cei ce tăbărăsc la miazăzi: pentru plecarea lor, să se sune cu vâlvă. Când va fi vorba de strângerea adunării, să sunaţi, dar să nu sunaţi cu vâlvă. Din trâmbiţe să sune fiii lui Aaron, preoţii. Aceasta să fie o lege veşnică pentru voi şi pentru urmaşii voştri.

Când veţi merge la război, în ţara voastră, împotriva vrăjmaşului care va lupta împotriva voastră, să sunaţi cu vâlvă din trâmbiţe, şi Domnul, Dumnezeul vostru, îşi va aduce aminte de voi şi veţi fi izbăviţi de vrăjmaşii voştri. În zilele voastre de bucurie, la sărbătorile voastre şi la lunile noi ale voastre, să sunaţi din trâmbiţe, când vă veţi aduce arderile de tot şi jertfele de mulţumire; şi ele vor face ca Dumnezeul vostru să-şi aducă aminte de voi. Eu sunt

Domnul Dumnezeul vostru". (Numeri 10: 1 – 10)

Era nevoie să fie făcute două trâmbiţe din argint curat. În loc să arate precum instrumentul pe care-l găsiţi astăzi în fanfarele din licee, acestea ar semăna mai degrabă cu trâmbiţele heraldice. Ar fi mai degrabă lungi şi drepte cu o deschidere graduală la capătul celălalt. Imaginaţi-vă un împărat din evul mediu întorcându-se acasă, în împărăţia lui. Trâmbiţaşii urcau pe zidurile castelului şi trâmbiţau sunetul întoarcerii împăratului lor din trâmbiţe lungi şi lustruite. Acestea sunt genul de trâmbiţe pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să le facă. Nu trâmbiţe care să servească la cântat, ci trâmbiţe care să aibă un scop mai practic.

Motivele imediate pentru crearea acestor instrumente sunt rostite în Numeri 10: 2 şi anume: „pentru chemarea adunării şi pentru pornirea taberelor". În funcţie de numărul trâmbiţelor din care se suna, una sau două, sau dacă trâmbiţaşii sunau la unison, sau în armonie, sau dacă sunetul era unul lung sau o serie de note, oamenii puteau discerne dacă Dumnezeu cerea o adunare sau le spunea că este vremea să meargă mai departe. Exista, de asemenea, şi o cadenţă specifică cu rolul de alarmă şi care îi anunţa pe israeliţi că se apropia un vrăjmaş. Erau trâmbiţe reale care aveau scopuri din lumea reală pentru poporul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu era exclusă ideea că acestea erau mai mult de atât.

UMBRA CARE INDICĂ ÎNSPRE CEVA MAI MĂREŢ

În Biblie, Dumnezeu introduce ocazional o persoană sau un eveniment sau un element care vom descoperi mai târziu că are mai multă importanţă decât am anticipat iniţial. Acestea sunt adeseori numite tipuri sau reprezentaţii sau umbre. În cartea mea anterioară, „Ziua se apropie", am prezentat sărbătorile din Vechiul Testament ca fiind celebrări-umbră reprezentând evenimente mai măreţe din viitor. Sărbătoarea de Paşte şi-a găsit împlinirea în crucificarea lui Hristos. Sărbătoarea Azimelor s-a împlinit în viaţa fără păcat, desăvârşită a

Pâinii Vieţii, Iisus Hristos. Sărbătoarea celor Dintâi Roade a fost o umbră a învierii Domnului nostru, pe care Pavel îl descrie drept „pârga celor adormiţi” (1 Corinteni 15: 20), indicând faptul că şi noi vom învia într-o zi în acelaşi fel din morminte. Sărbătoarea Cincizecimii, pe care o celebrăm la Rusalii, a fost manifestată când a fost turnat Duhul Sfânt peste Biserică. Sărbătoarea Trâmbiţelor îşi găseşte împlinirea actuală în semnele din jurul nostru care anunţă cea de-a doua venire a Domnului. Ziua Ispăşirii şi Sărbătoarea Corturilor încă îşi aşteaptă împlinirea când, respectiv, tot poporul Israel va veni la Hristos şi când Biserica şi toţi cei care-L urmează pe Hristos vor locui împreună cu El în împărăţia de 1.000 de ani. Pentru fiecare din aceste evenimente este demonstrat ceva de dimensiuni mai mici care îşi va avea echivalentul măreţ în viitor.

Există situaţii în Scripturi când oamenii sunt tipuri sau reprezentări a ceva ce are să vină. Profetul Maleahi a consemnat cuvintele Domnului oştirilor:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!” (Maleahi 4: 5 – 6)

Înainte ca Mesia să fie descoperit şi Ziua Domnului să vină, se va întoarce Ilie. Din pricina acestei promisiuni de la Dumnezeu, în timpul fiecărei mese Seder este pregătit un scaun reprezentativ pentru profet. Evreii vă vor spune că este imposibil ca Iisus să fie Mesia cel promis, pentru că scaunul este încă gol – Ilie încă nu a venit. Dacă nu a venit Ilie, nu a venit nici Mesia.

Însă Ilie *s-a* întors – iar poporul evreu l-a ratat. Când ucenicii l-au întrebat pe Iisus despre acest subiect, El le-a răspuns:

„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie şi să aşeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a şi venit, şi ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot aşa are să sufere şi Fiul omului din partea lor”. Ucenicii au înţeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul.

(Matei 17: 11 – 13)

Iisus le spune ucenicilor că Ilie pe care trebuia să-l aştepte evreii nu era o persoană anume, ci un tip – o reprezentare. În timp ce Ilie din Vechiul Testament proclama venirea lui Dumnezeu ca să aducă judecată, Ilie din Noul Testament – Ioan Botezătorul – proclama venirea lui Dumnezeu ca să aducă mântuire.

De asemenea, există momente când Dumnezeu foloseşte lucruri drept umbre sau tipuri. Acesta este cazul celor două trâmbiţe de argint. Da, erau trâmbiţe reale care aveau un scop practic. Dar acestea reprezentau ceva mult mai măreţ. Pentru a descoperi această identitate alternativă, să cercetăm întâi scopul lor.

Sunetul trâmbiţei se auzea în primul rând pentru a direcţiona atenţia poporului. Dacă auzeau sunetului unui corn străbătând cetatea, se opreau din ce făceau şi ascultau. Ei ştiau că nu se suna din trâmbiţă la întâmplare. Dacă se suna din una sau mai multe coarne, trebuia să existe un motiv întemeiat.

În al doilea rând, se suna din trâmbiţe ca poporul să se adune, în Numeri 10: 3, Domnul spune: „Când se va suna cu ele, toată adunarea să se strângă la tine, la uşa Cortului întâlnirii”. Când sunetele coarnelor aveau o anumită cadenţă, oamenii lăsau ce făceau şi se îndreptau spre cort.

În al treilea rând, se putea suna din aceste trâmbiţe pentru a anunţa sosirea unui demnitar – din nou, ca vestitorii din vechime.

În cele din urmă, se putea suna din trâmbiţe pentru a-i conduce pe oameni fie în război, fie în timpul unei călătorii. O anumită suită de note însemna să atace, alta să o ia la dreapta, alta însemna să se retragă într-un loc sigur.

O chemare ca să fie atenţi, să vină împreună, să anunţe venirea cuiva sau ca să direcţioneze poporul – fiecare dintre aceste scopuri poate fi corelat unor evenimente din viitor. Sunetele trâmbiţelor la răpire, când Iisus. Se întoarce să-şi adune Biserica şi să o ia cu El şi la cea de-a doua venire, acea zi remarcabilă când El va pune

din nou piciorul pe Muntele Măslinilor, cu Biserica urmându-L, ca să-şi instaureze împărăţia pe pământ conţin elemente ale tuturor celor patru scopuri ale trâmbiţelor. Însă două dintre scopurile menţionate mai sus sunt mai evidente în aceste evenimente decât celelalte.

Pavel a scris bisericii din Tesalonic despre acel moment minunat când vom fi luaţi să-L întâlnim pe Iisus pe nori: „Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul”. (1 Tesaloniceni 4: 16 – 17)

La răpire, Iisus va coborî, un arhanghel va scoate un strigăt şi întreg cerul va fi străbătut de ecoul unei trâmbiţe.

Când. Se va întoarce Iisus a doua oară – această călătorie desfăşurându-se până la nivelul solului – trâmbiţa se va auzi din nou, doar că de această dată va străbate pământul. Iisus a spus:

„Îndată după acele zile de necaz „soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, şi puterile cerurilor vor fi clătinate”. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe Îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă”. (Matei 24: 29 – 31)

Trâmbiţele din ceruri se vor face auzite ca să anunţe venirea Domnului nostru la răpire şi la cea de-a doua Lui venire. Ele vor semnala şi venirea împreună a poporului Său – întâi, la răpire, Biserica va veni la Hristos, apoi evreii mântuiţi şi ceilalţi care au venit la Hristos în timpul necazului cel mare se vor aduna împreună, când Iisus. Se va întoarce pe pământ împreună cu Mireasa Lui, Biserica. Anunţarea şi adunarea – acestea sunt cele două scopuri principale ale trâmbiţelor. Dar cum rămâne cu funcţiile de

atragere a atenţiei şi direcţionare? în aceste două roluri văd eu tipul specific al celor două trâmbiţe de argint.

O CHEMARE LA ATENŢIE

Trăim într-o lume foarte distrasă şi care distrage atenţia. Munca, familia, distracţia – există atât de multe voci care vor atenţia noastră. Dar acesta nu este un lucru nou. Oamenii au găsit întotdeauna motive să se focalizeze pe viaţa de zi cu zi şi să ignore imaginea de ansamblu. Aceasta este una dintre uneltele puternice ale Satanei împotriva noastră. Atâta timp cât privim la noi înşine şi la afacerile noastre, ochii noştri nu sunt aţintiţi asupra lui Dumnezeu.

Din când în când, din California apar ştiri cu privire la un accident pe autostradă în care sunt implicate zeci de maşini. Cauza nu este zăpada sau gheaţa. Aceste accidente au loc în zilele în care ceaţa *tule* din Central Valley este cea mai densă. *Tule,* de unde şi derivă numele acestei forme de ceaţă, este un stufăriş de mlaştină predominant în acea regiune. Când condiţiile sunt optime, din mlaştini se ridică un nor gros, opac, purtat de aer, care se depune apoi – spre bucuria fermierilor, dar spre groaza şoferilor. Mulţi şoferi ştiu să încetinească în zilele ceţoase, dar întotdeauna par să existe şi din aceia care cred că au vedere cu raze X, care le permite să vadă prin pătura albă. Nu este nevoie decât de un astfel de şofer nechibzuit care să se izbească în dosul altei maşini care apare brusc înaintea lui ca un accident în lanţ să aibă loc. Şoferii din spate nu se aşteaptă ca în faţă să fie oprite maşini, aşa că se vor izbi în maşina şoferului nechibzuit. Apoi, următoarea maşină se va izbi, şi următoarea, şi următoarea. Din nefericire, nu există nicio modalitate de a avertiza maşinile şi camioanele care vin de pericolul care le paşte.

Avertizarea este rolul trâmbiţelor – să semnalizeze, să atragă atenţia celor care nu pot vedea sau care sunt prea distraşi să observe primejdia care este exact înaintea lor pe drum. Este necesară pentru a-i trezi din ignoranţă şi apatie. Dumnezeu şi-a creat trâmbiţele ca să spună lumii:

„Stop! Treziţi-vă şi întoarceţi-vă până nu este prea târziu!”

Poate vă întrebaţi oare cum arată aceste trâmbiţe astăzi? Cum le puteţi recunoaşte sau auzi? Pentru a înţelege aceste lucruri, trebuie să înţelegeţi întâi altceva: aceste trâmbiţe nu sunt *ceva,* ci *cineva.*

Prima trâmbiţă a lui Dumnezeu: Israel

Există doi martori pe care Dumnezeu i-a chemat să atragă atenţia populaţiei lumii şi să le îndrepte privirea înspre El. Primul dintre aceştia este Israel. „Voi sunteţi martorii Mei – zice Domnul – voi şi Robul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost niciun dumnezeu, şi după Mine nu va fi”. (Isaia 43: 10) Dumnezeu a aruncat o privire peste tot timpul şi peste toate popoarele şi a decis că aceasta este naţiunea care va fi scoasă în evidenţă dintre toate celelalte. Dumnezeu nu i-a ales pentru că era singur şi avea nevoie de companie. Nici nu a fost dorinţa Lui să creeze o naţiune de elită din punct de vedere spiritual care să-şi înalţe relaţia cu Dumnezeu mai presus de toate celelalte. În schimb, decizia de a face din Israel poporul Său ales, a făcut să beneficieze de ea atât întreaga lume, cât şi naţiunea însăşi. Când Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam, vedem binecuvântarea Lui direcţională atât înspre Israel cât şi în afara lui:

Domnul zisese lui Avram: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta;

Îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Geneza 12: 1 – 3)

Promisiunea lui Dumnezeu era ca descendenţii lui Avraam, Israel, să fie binecuvântaţi de El, şi că, mai mult, El va binecuvânta prin ei restul lumii. Cum arată această binecuvântare? în primul rând, din Israel avea să vină mântuirea. „Ascultaţi-Mă, oameni cu inima împietrită, vrăjmaşi ai neprihănirii! Eu îmi apropii neprihănirea: nu

este departe; şi mântuirea Mea nu va zăbovi. Eu voi pune mântuirea Mea în Sion şi slava Mea peste Israel”. (Isaia 46: 12 – 13)

Când Mântuitorul a apărut în cele din urmă pe scenă, El a venit din Israel. Iisus era un iudeu care, în cei trei ani de lucrare ai Săi, a avut de confruntat îndeosebi alţi iudei. Şi în Ierusalim a fost crucificat, plătind preţul pentru păcatele noastre şi deschizându-ne calea spre mântuire. Dacă vreţi să căutaţi poporul şi locul mântuirii, ambele se găsesc în naţiunea Israel.

De asemenea, prin Israel Dumnezeu şi-a oferit Cuvântul scris. De la relatările istorice detaliate la frumuseţea cărţilor poetice, la adevărurile practice ale colecţiilor de înţelepciune, la nădejdea şi avertismentele ce se găsesc în cărţile profetice, omenirea datorează mulţumiri poporului evreu pentru că au fost cei care au comunicat mesajul lui Dumnezeu creaţiei Lui.

Israel a primit responsabilitatea de a fi martori ai lui Dumnezeu – să direcţioneze această lume la Tatăl. Prin modul în care trăiau, se închinau, ascultau şi iubeau, ei aveau datoria de reprezentanţi vii ai Creatorului pe acest pământ. Însă, în loc să întruchipeze aceste scopuri minunate, Israel s-a prăbuşit în mod ruşinos. Poporul a păcătuit, s-a răzvrătit şi s-a depărtat de Domnul lui care l-a binecuvântat într-un mod atât de minunat.

Israel şi Biserica sunt singurele două grupuri de oameni pe care Dumnezeu le numeşte martori ai Săi.

CEA DE-A DOUA TRÂMBIŢĂ A LUI DUMNEZEU: BISERICA

Apoi, a intrat în scenă cea de-a doua trâmbiţă a lui Dumnezeu – Biserica. Chiar înainte să urce la cer, Iisus le-a spus ucenicilor: „Ci voi veţi primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului”. (Faptele apostolilor 1: 8)

În aceeaşi manieră în care s-a intenţionat ca Israel să fie martorul lui Dumnezeu înaintea lumii, El a dat mai departe acest rol Bisericii. Astăzi, lumea aude adevărul

despre mântuirea prin Iisus Hristos şi tot din Biserică a fost adăugată în Cuvântul lui Dumnezeu cea de-a doua colecţie de scrieri, Noul Testament.

Israel şi Biserica sunt singurele două grupuri de oameni pe care Dumnezeu le numeşte martori ai Săi. Deşi, ambele au fost chemate să fie trâmbiţele Domnului, modurile în care au sunat au fost diferite. Israel a avut mai mult o mărturie pasivă. Poporul îl arăta pe Dumnezeu pur şi simplu prin existenţa lor. Pe măsură ce aceştia au trăit, de la generaţie la generaţia, Dumnezeu a putut să arate cine este – dragostea, iertarea, harul, mila şi judecata Lui. Toate trăsăturile Lui de caracter şi atributele Lui au fost arătate la un moment dat prin interacţiunile Lui cu naţiunea. Au existat, cu siguranţă, unele ocazii în care lui Israel i s-a poruncit să predice direct mesajul lui Dumnezeu naţiunilor – precum chemarea făcută lui Iona să avertizeze cetatea Ninive că judecata avea să vină. Lona avea alte planuri şi a urcat într-o corabie care se îndrepta în direcţia opusă. După o furtună şi o călătorie într-un peşte mare, Iona străbătea, mai târziu, capitala asiriană, mirosind a fructe de mare stătute şi avertizând cetăţenii să se pocăiască. Însă pentru cea mai mare parte, lui Israel i s-a cerut să fie o mărturie vie a lui Dumnezeu.

Nu trebuie decât să ne întoarcem la mandatul pe care l-a dat Iisus ucenicilor Săi înainte de înălţarea la cer ca să ne dăm seama cât de diferită a fost chemarea Bisericii. Acest grup începător de credincioşi avea să slujească drept martor până la marginile pământului. Această responsabilitate este declarată clar în relatarea lui Matei despre marea trimitere, unde Iisus le-a spus ucenicilor: „Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului”. (Matei 28: 19 – 20)

În timp ce Israel a fost chemat *să fie,* Biserica a fost chemată să *meargă.*

Nu doar că metodologiile celor doi martori sunt

diferite, dar la fel sunt şi mesajele principale ale lui Israel şi Bisericii. Israel anunţa existenţa lui Dumnezeu. Naţiunea a pus la dispoziţie oportunităţi ca Dumnezeu să-şi demonstreze caracterul. Prin Israel vedem că Dumnezeu este credincios, atotcunoscător, atotputernic şi prezent peste tot. Mesajul Bisericii este mai mult de atât: „Bine, acum că aţi aflat cine este acest Dumnezeu; acum vă avertizăm că urmează să se întoarcă". Aceste mesaje nu se exclud între ele. Există îndeajuns de multe mesaje în Vechiul Testament prin care să li se transmită oamenilor: „Dumnezeu vine, aţi face bine să vă puneţi lucrurile în ordine cu El", iar Noul Testament nu duce lipsă de mesaje prin care se transmite cât de minunat este Domnul nostru". Însă, înainte de a-i avertiza pe oameni cu privire la venirea cuiva, trebuie să le spunem oamenilor cine este acel cineva.

O PRIVIRE MAI ÎN PROFUNZIME

Când Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă două trâmbiţe de argint, El crea un tip – o umbră – a unei realităţi mai mari. Israel şi Biserica aveau să fie martorii Lui pentru a trezi popoarele lumii la realitatea a cine este Dumnezeu şi pentru a le avertiza că El Se întoarce. Acum că ştim scopul celor două trâmbiţe, să aruncăm o privire mai în adâncime referitor la detaliile acestor instrumente.

În primul rând, observaţi că sunt doar două. Dumnezeu ar fi putut face trei, cinci, şapte sau douăzeci. În schimb, a cerut doar două. În Biblie, acesta este un număr al uniunii. Biblia este compusă din două testamente. Legea este compusă din 10 porunci scrise pe două table. În timpul creaţiei, după ce a declarat că totul este bun, Dumnezeu a venit la Adam. Într-o lume de câte două vaci, două zebre, doi elefanţi – exista un singur „unu". Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el". (Geneza 2: 18) Astfel, după un somn scurt şi îndepărtarea unei coaste mai târziu, unul a devenit doi. Şi aici este locul în care geniul lui Dumnezeu este exprimat deplin. Acum că unul devenise doi, Dumnezeu a pregătit un plan ca cei doi să

devină din nou una: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa şi se vor face un singur trup”. (Geneza 2: 24)

Această uniune se găseşte şi în cazul celor două trâmbiţe. Cele două răsună mărturia aceluiaşi Dumnezeu. Ambele îşi au originea în Avraam – Israel, originea fizică, iar Biserica, originea spirituală. Şi, la fel ca Adam şi Eva, cele două trâmbiţe vor deveni cândva una. Cu toate acestea, în ciuda credinţei unora, această uniune nu a avut loc încă. Uniunea dintre cele două nu va avea loc până nu va exista un cer nou şi un pământ nou – când nu va mai fi nevoie ca soarele, luna şi stelele să lumineze, pentru că Dumnezeu va fi lumina noastră (Ieremia 31: 35 – 36; Apocalipsa 21: 23). Vom vorbi mai mult despre diferenţa actuală dintre Israel şi Biserică în capitolele viitoare.

Un al doilea fapt de luat în considerare cu privire la aceste trâmbiţe este materialul din care sunt făcute. De ce sunt făcute din argint? Dacă sunt atât de importante şi preţioase pentru Dumnezeu, de ce nu le-a făcut din aur? Deoarece argintul defineşte mai bine cine suntem. Argintul este preţios, dar nu are perfecţiunea aurului. Naţiunea Israel şi Biserica sunt ambele foarte preţioase în ochii lui Dumnezeu, însă nu sunt perfecte. La fel cum argintul nu se poate face aur, nici cele două nu se pot face perfecte. Este ceva ce doar Dumnezeu poate face.

Acesta este un adevăr care este o piatră de poticnire pentru mulţi evrei. Un sistem bazat pe lege spune: „Dacă lucrezi îndeajuns de mult, vei ajunge la perfecţiune”. Dar aceasta este un principiu care va duce la eşec. Nu trebuie să căutaţi în Noul Testament ca să vedeţi că perfecţiunea este imposibil de atins. Chiar şi sub lege, Solomon a spus: „Fiindcă pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască”. (Eclesiastul 7: 20)

Chiar şi crucea este un afront la adresa mentalităţii evreilor, deoarece transmite faptul că iertarea poate fi doar primită, şi nu câştigată. Oricât de mult am şlefui argintul, nu vom da de aur.

Acest lucru este real şi în cazul multor oameni care

trec pragul uşii bisericii în fiecare săptămână. Ei încearcă să se afirme în ochii lui Dumnezeu prin slujire, sau dărnicie, sau asigurându-se că faptele lor bune sunt mai multe decât cele rele. Din nou, acest lucru nu va funcţiona niciodată, deoarece Petru a clarificat asta când a spus: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiţi”. (Faptele apostolilor 4: 12) Nu există un alt nume – nici al vostru.

Sensul, scopul şi motivul existenţei noastre se găsesc doar în afara noastră – în persoana lui Iisus Hristos.

Ultima parte a trâmbiţei despre care este necesar să discutăm este muştiucul. O trâmbiţă nu va suna de la sine. Indiferent de cât de fină este lucrătura, indiferent de cât de preţios este metalul, dacă nu trece aer prin muştiucul trâmbiţei, nu face mai mult decât un opritor de uşă greu şi scump. Buzele lipite de capetele acestor trâmbiţe sunt ale lui Dumnezeu. Suflarea Lui trece prin ele scoţând notele minunate. Israel şi Biserica nu pot face nimic de la sine. Ele sunt doar vase. Doar când suflarea lui Dumnezeu trece prin ele, ele vor suna aşa cum doreşte El. Cât de trist este să auzim evreii şi creştinii lăudându-se cu identităţile lor, ca şi cum au ceva special în ei înşişi. Sensul, scopul şi motivul existenţei noastre se găsesc doar în afara noastră – în persoana lui Iisus Hristos.

Suflarea lui Dumnezeu nu le dă trâmbiţelor doar voce, ci şi viaţă. Cum a supravieţuit Israel în decursul mileniilor? Prin persecuţie, pogromuri, expulzii şi genocide, naţiune după naţiune şi lider după lider au încercat să distrugă ceea ce Dumnezeu crease. Acelaşi lucru a fost real şi cu privire la Biserică pe parcursul a mare parte din existenţa ei şi încă este şi azi, în multe părţi din lume. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu – suflarea care trece prin aceste trâmbiţe – le-a susţinut.

Unde putem găsi suflarea lui Dumnezeu? Când credem că Hristos ne iartă păcatele, nu primim doar mântuire, ci şi Duhul Sfânt. El este darul pentru toţi cei care cred. „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi

că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (1 Corinteni 3: 16)

Duhul este suflarea lui Dumnezeu care ne susţine sufletele, chiar şi când trupurile noastre cedează.

Mai există o sursă în care putem găsi acea suflare care este susţinătoare de viaţă şi dătătoare de mărturie. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Timotei 3: 16 – 17)

În Biblie găsim insuflarea lui Dumnezeu. Cuvintele Lui au răsunat prin instrumentele Lui şi scrise ca noi să le auzim de fiecare dată când dorim.

Din nefericire, motivul pentru care multe biserici scot un sunet respingător este că s-au îndepărtat de Scripturi înspre o teologie bazată pe emoţii, care presupune a-i face pe oameni să se simtă bine. Cum ar putea cineva care-L caută pe singurul Dumnezeu adevărat să-L găsească într-o biserică în care Biblia nu este menţionată decât o dată sau de două ori într-o predică, şi atunci pentru a susţine o idee pe care pastorul şi-a pregătit-o în prealabil? Acelaşi lucru este adevărat şi când vine vorba de noi, în mod individual. Dacă nu petrecem zilnic timp să ne umplem din Biblie – suflarea lui Dumnezeu – nu vom fi capabili să răsunăm alarma în această lume, nici nu vom putea să-L reprezentăm cu acurateţe pe Dumnezeu.

CARE ESTE SUNETUL PE CARE ÎL SCOATEŢI?

Dacă Israel şi Biserica sunt cele două trâmbiţe, atunci doar din anul 1948 sună împreună. Până în acel punct, nu sunau decât pe rând. În Vechiul Testament, Israel a fost fanfara lui Dumnezeu. De la ziua Cincizecimii, Dumnezeu a suflat prin muştiucul Bisericii, însă când Israel a redevenit o naţiune, în anul 1948, brusc, cele două trâmbiţe s-au unit într-un sunet răsunător, chiar dacă încă imperfect. Israel demonstrează din nou puterea şi caracterul Domnului prin simpla lui existenţă şi prin minunata revitalizare a ţării. O expresie-cheie repetată în

cartea Ezechiel este: „Atunci vor şti că Eu sunt Domnul”. Când citiţi Ezechiel 36 – 37, şi apoi aruncaţi o privire la naţiunea lui Israel de azi, va deveni foarte evident faptul că Domnul peste toate este viu cu adevărat şi lucrează în lume. Între timp, Biserica continuă în mandatul ei de a răspândi evanghelia în întreaga lume. Două trâmbiţe – separate, şi totuşi scoţând împreună sunetele lor divine.

Aici apare provocarea noastră. Pavel a pus întrebarea: „Şi, dacă trâmbiţa dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?” (1 Corinteni 14: 8)

Care este sunetul pe care îl scoateţi? Când vecinul, colegul de lucru, sau cineva din familia voastră vorbeşte cu voi, aud ei sunetul lui Dumnezeu, sau doar zgomote lumeşti. Noi trebuie să fim străjerii din Ezechiel 3: 16 – 21. Suntem chemaţi să îi alertăm pe cei pierduţi cu privire la cine este Dumnezeu şi ce are să se întâmple. Singurul fel în care putem să ne asigurăm că sunetul nostru se aude tare şi că notele noastre sunt adevărate este să petrecem zilnic timp în Cuvântul lui Dumnezeu şi în rugăciune. Acest lucru îi va permite Duhului Sfânt să ne umple minţile şi suflării Lui să ne umple plămânii. Atunci toţi cei din jurul nostru vor auzi trâmbiţele lui Dumnezeu în tot ceea ce spunem sau facem.

Capitolul 3.

IMAGINEA DE ANSAMBLU

Planul lui Dumnezeu să fie ambele, şi una şi alta, mai degrabă decât fie una, fie alta

Un băiat şade pe cea de-a treia treaptă a scării de ciment care urcă spre intrarea în bloc. Sprijinindu-se de stâlpii balustradei, el îşi înfige degetele într-un borcan cu unt de arahide şi apoi îşi duce conţinutul la gură. În spatele lui, un bărbat italian îmbrăcat cu un costum de stofă trece prin uşile principale, intenţionând să desfacă o ciocolată. Piciorul lui se agaţă de o patină cu rotile lăsată la întâmplare într-un loc nepotrivit. Bărbatul cade în direcţia băiatului – dând din mâini şi picioare şi cu ciocolata zburându-i din mână.

Aterizând pe o movilă de pe trotuar, bărbatul începe

imediat să-şi caute preţioasa ciocolată. Nu mai contează dacă s-a rănit sau dacă băiatul a păţit ceva – el trebuie să-şi găsească ciocolata. Apoi o descoperă, ruptă şi ferm înfiptă în borcanul cu unt de arahide. Smulgând-o, îl acuză pe băiat: „Ai unt de arahide pe ciocolata mea”, la care băiatul răspunde surprins: „Tu ai ciocolată în untul meu de arahide”.

Apoi, băiatul scoate o bucată de ciocolată din borcan şi ambele părţi vătămate iau câte o muşcătură. Chipurile li se luminează de uimire. „Bravissimo!”, exclamă italianul. „Da!”, este de acord copilul. Vocea unui prezentator celebrează uniunea celor două arome: „Două gusturi minunate care au un gust minunat împreună – Cupele cu unt de arahide de la Reeses”. Reclama televizată se încheie cu un moment mai târziu din aceeaşi zi în care omul deschide un pachet portocaliu aprins de Reese’s şi îi oferă băiatului o cupă de unt de arahide în timp ce o pornesc amândoi fericiţi în josul străzii.

Desigur, această reclamă ne lasă cu multe întrebări. Bărbatul italian şi băiatul se cunoşteau dinainte de această întâlnire? încotro au pornit-o cei doi la finalul reclamei? Şi ce fel de părinte îşi trimite copilul afară cu un borcan plin de unt de arahide şi fără o lingură? Sau ce fel de părinte îşi trimite copilul afară cu un borcan plin de unt de arahide, punct?

Deoarece întrebările au continuat să nu primească răspuns încă de la prima difuzare a reclamei, în anul 1972, este puţin probabil să ne fie satisfăcută curiozitatea. Dar mesajul reclamei este clar. Atât bărbatul, cât şi băiatul sunt mulţumiţi fiecare cu dulciurile lui. Băiatul este foarte concentrat pe untul lui de arahide, pe când bărbatul este complet absorbit de ciocolata lui. Untul de arahide este pentru cei ce iubesc untul de arahide, iar ciocolata este pentru dependenţii de ciocolată, iar cele două sunt paralele. În minţile lor, erau fie una fie cealaltă. Cu toate acestea, din greşeală, cei doi cunoscători de deserturi au descoperit că, deşi una sau alta poate fi o alegere bună, ambele împreună pot fi o alegere şi mai bună.

Mulţi, când privesc înspre Israel şi Biserică, o fac printr-o lentilă de tipul „sau una, sau alta”. Israel a fost poporul ales al lui Dumnezeu. De pe Muntele Sinai, Dumnezeu l-a însărcinat pe Moise spunându-le israeliţilor: „Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt”. (Exod 19: 5 – 6)

Din nefericire, Israel nu s-a comportat ca un popor al lui Dumnezeu. În schimb, acest popor a alergat după orice idol sau dumnezeu care îi trăgea cu ochiul. Adăugaţi la asta respingerea lui Mesia cel promis – „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1: 11) – iar concluzia la care au ajuns unii oameni este că, din pricina păcatelor lor, Dumnezeu a respins Israelul.

Aceşti oameni citesc apoi Noul Testament şi văd noua lumină a ochilor lui Dumnezeu – Biserica. „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare”. (1 Petru 2: 9 – 10)

Israel a fost dat la o parte, spun ei, iar Dumnezeu are o nouă mireasă viitoare care l-a atras atenţia. Exod 19 spune că Israel era cândva „o împărăţie de preoţi”, însă Biserica este acum „o preoţie împărătească”. Israel era cândva „un neam sfânt”, dar acum Biserica este „un neam sfânt”. Cândva oamenii din Israel erau „ai Lui dintre toate popoarele”, dar acum Biserica este „un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui”.

Israel era cândva poporul ales al lui Dumnezeu, însă acum Biserica este o „seminţie aleasă”. Aceasta este o mentalitate de genul „una sau alta”, care nu este nici necesară, nici biblică. Mentalitatea de genul „ambele/şi una şi alta” este mult mai bună. De fapt, pentru ca atât profeţiile din Vechiul şi cele din Noul Testament să fie

împlinite literalmente, este absolut esenţială o interpretarea de genul „ambele/şi una şi alta”.

Dumnezeu a ales poporul Israel cu intenţia ca el să devină un vas prin care să se apropie de restul lumii cu adevărul şi mântuirea Lui.

UN DUMNEZEU AL CELEI DE-A DOUA ŞANSE

Unul dintre cele mai mari lucruri înţelese greşit cu privire la poporul evreu şi Biserică este că Dumnezeu a ales Israel din pricina a cine era Israel. Ca şi cum Dumnezeu a cercetat descendenţii lui Avraam şi a fost surprins şi uluit. El a decis că aceste generaţii viitoare ar fi exemple atât de minunate de sfinţenie şi neprihănire, încât meritau ca binecuvântările Lui să fie turnate peste ele. Totuşi, precum am văzut mai devreme, alegerea naţiunii evreieşti a avut mai puţin de-a face cu ea însăşi relativ la toate celelalte naţiuni. Dumnezeu a ales poporul Israel cu intenţia ca el să devină un vas prin care să se apropie de restul lumii cu adevărul şi mântuirea Lui.

Acelaşi scop se aplică şi Bisericii. Faptul că suntem creştini are mai puţin de-a face cu propria noastră veşnicie decât are de-a face cu veşnicia celorlalţi. Suntem cu siguranţă binecuvântaţi cu promisiunea cerului în viitorul nostru şi prezenţa lui Dumnezeu aici şi acum. Însă, dacă perspectiva noastră cu privire la creştinism se încheie în acest punct, atunci ratăm planul mai măreţ al lui Dumnezeu şi chemarea Lui pentru noi. Suntem mântuiţi cu un scop anume. Suntem mântuiţi ca să slujim. Israel a fost modalitatea lui Dumnezeu de a. Se arăta lumii. Biserica este vasul ales de El prin care să fie dusă în lume vestea bună că Iisus Hristos a plătit preţul pentru păcatele ei.

Dacă cronologia lui Dumnezeu s-a mutat, de la a. Se arăta lumii prin Israel, la a face ca Biserica să fie martorul Lui, atunci se ridică întrebarea: mai este relevant Israel acum? Naţiunea şi-a dus la capăt sarcina şi a predat ştafeta Bisericii? Uneori în mod intenţionat, iar alteori neintenţionat, Israel a făcut o treabă minunată când vine vorba de a arăta lumii caracterul lui Dumnezeu. Cum arată

omnipotenţa lui Dumnezeu? Priviţi la modul în care au scăpat evreii din Egipt. Dumnezeu i-a spus lui Faraon, în toiul seriei de plăgi, prin Moise: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea, şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul”. (Exod 9: 16)

Prin judecata împotriva Egiptului şi prin protecţia ulterioară a Israelului în pustie, puterea Lui peste conducători şi naţiuni a fost clar demonstrată.

Vă întrebaţi cum arată răbdarea lui Dumnezeu – nu doar la nivel de naţiune, ci şi când vine vorba de individ? După domnia îngrozitoare a lui Manase peste Iuda – o perioadă încărcată de închinare la idoli şi copii sacrificaţi – Dumnezeu era pregătit să aducă o judecată bine meritată peste poporul Său îndărătnic.

Atunci Domnul a vorbit astfel prin robii Săi prorocii:

„Pentru că Manase, împăratul lui Iuda, a săvârşit aceste urâciuni, pentru că a făcut mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui amoriţii şi pentru că a făcut şi pe Iuda să păcătuiască prin idolii lui, iată ce zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Voi aduce peste Ierusalim şi peste Iuda nenorociri care vor asurzi urechile oricui va auzi vorbindu-se de ele”. (2 împăraţi 21: 10 – 12)

Judecata care asurzeşte – nu este o experienţă pe care să mi-o doresc. În timp ce Dumnezeu pregătea această distrugere, Manase a murit, urmat rapid de fiul şi succesorul său, Amon, asasinat de slujitorii săi la doar doi ani de când urcase pe tron.

Următorul la tron a fost Iosia, un băiat de opt ani care era hotărât să fie diferit de tatăl şi bunicul lui. În schimb, a avut ochii aţintiţi asupra domniei evlavioase a străbunicului său, împăratul Ezechia. El l-a căutat pe Dumnezeu cât a putut în timp ce se afla în regenţă, prea tânăr să ia singur decizii, astfel majoritatea deciziilor au fost luate în locul lui. Când şi-a intrat în sfârşit în rol, a început un proces de restaurare a templului în timpul căruia a fost găsită Cartea Legii. Când a auzit de această descoperire minunată, Iosia a cerut să-i fie imediat citită, dar a fost devastat de ce a auzit. Pe măsură ce preotul

citea, losia a înţeles cât de mult s-a îndepărtat naţiunea de standardul lui Dumnezeu. Losia a fost zdrobit şi s-a pocăit în sac şi cenuşă pentru el şi pentru tot poporul lui.

Când Dumnezeu a văzut atitudinea de smerenie a tânărului, a trimis un cuvânt prin care i-a transmis:

Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel despre cuvintele pe care le-ai auzit: „Pentru că ţi s-a mişcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc şi împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă şi de blestem, şi pentru că ţi-ai sfâşiat hainele şi ai plâns înaintea Mea, şi Eu am auzit – zice Domnul – De aceea, iată, te voi adăuga la părinţii tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău şi nu-ţi vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia”. (2 împăraţi 22: 18 – 20)

Caracterul lui Dumnezeu cere dreptate pentru păcat, iar împărăţia lui Iuda urma să aibă parte de un remediu serios de dreptate divină. Cu toate acestea, îndelunga răbdare pe care Domnul i-a arătat-o împăratului losia a demonstrat că pocăinţa şi smerenia unui singur om poate opri mâna puternică a lui Dumnezeu. Mila divină şi harul au înlocuit întristarea cu bucurie, pedeapsa cu pace. Dragostea lui Dumnezeu pentru un tânăr a cărui inimă a fost îndreptată înspre El a dus la viaţă şi nădejde pentru toată naţiunea lui Iuda – cel puţin pe perioada vieţii tânărului monarh.

Modul în care Dumnezeu i-a tratat pe israeliţi a demonstrat naţiunilor cine este El. Acele perioade în care erau profund dedicaţi Domnului i-au permis să-şi arate toate atributele care ne încălzesc inimile. Natura plină de dragoste şi compasiune a Domului poate fi văzută în modul în care i-a salvat pe israeliţi din Egipt, în modul în care a fost cucerită ţara promisă sub conducerea lui Iosua, în înţelepciunea şi purtarea de grijă a lui Daniel, în înălţarea şi curajul împărătesei Estera, în întoarcerea post-exilică a evreilor în Ierusalim sub călăuzirea lui Zorobabel şi Neemia şi în multe alte relatări.

Dragostea lui Dumnezeu şi credincioşia Lui faţă de

promisiunile Lui îl vor împiedica să-şi dea complet la o parte poporul ales.

Din nefericire, acele perioade bune au fost aproape eclipsate de perioadele rele aproape obişnuite ale poporului Israel. De la răzvrătirea din pustie cu viţelul de aur la continua alunecare în păcat în vremea judecătorilor, la lipsa completă a unui monarh cu teamă de Dumnezeu în împărăţia nordică a Israelului, caracteristicile lui Dumnezeu cel mai des observate în cărţile de istorie şi scrierile profetice ale Bibliei sunt indignarea, întristarea şi judecata Lui. După căderea Ierusalimului, cuvântul lui Dumnezeu a venit la Ezechiel, spunându-i:

„Voi preface ţara într-o pustietate şi într-un pustiu; mândria tăriei ei se va sfârşi, munţii lui Israel vor fi pustiiţi şi nimeni nu va mai trece prin ei. Şi vor şti că Eu sunt Domnul, când voi preface ţara într-o pustietate şi într-un pustiu, din pricina tuturor urâciunilor pe care le-au săvârşit”. (Ezechiel 33: 28 – 29)

Peste Ierusalim a venit judecata, demonstrând evreilor supravieţuitori şi tuturor celorlalte naţiuni că în ceruri există un Dumnezeu atotputernic şi sfânt.

Dar, dacă lăsăm Israelul într-un loc al judecăţii, precum fac mulţi care astăzi resping poporul lui Dumnezeu, atunci ratăm cea mai importantă parte a poveştii. Şi nici nu prindem imaginea completă a cine este El cu adevărat. Tatăl nu-şi părăseşte copiii. Dragostea lui Dumnezeu şi credincioşia Lui faţă de promisiunile Lui îl vor împiedica să-şi dea complet la o parte poporul ales. La doar trei capitole după ce şi-a pronunţat judecata din Ezechiel 33, citim aceste cuvinte pe care Dumnezeu i le-a vorbit profetului:

„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate ţările şi vă voi aduce iarăşi în ţara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, şi veţi fi curăţaţi; vă voi curăţa de toate spurcăciunile voastre şi de toţi idolii voştri. Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi

poruncile Mele, şi să păziţi, şi să împliniţi legile Mele. Veţi locui în ţara pe care am dat-o părinţilor voştri; voi veţi fi poporul Meu, şi Eu voi fi Dumnezeul vostru… Şi neamurile care vor mai rămâne în jurul vostru vor şti că Eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat şi am sădit ce era pustiit. Eu, Domnul, am vorbit şi voi şi face". (Ezechiel 36: 24 – 28, 36)

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al celei de-a doua, a treia şi a patra şanse. De fapt, atâta timp cât ne pocăim şi ne întoarcem la El, întotdeauna se va lăsa găsit de noi. De unde ştim asta? Privim la reflectarea caracterului Său prin naţiunea aleasă de El – Israel.

DRAGOSTEA NECLINTITĂ A TATĂLUI

Pe la începutul erei Noului Testament, naţiunea Israel încă se afla în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, era o răzvrătire mai subtilă decât cea din perioada judecătorilor şi a împăraţilor. În exterior, totul părea perfect. În templu exista închinare. Exista o dragoste de lege. Oamenii se adunau pentru sărbători, îşi aduceau jertfele şi îşi împlineau îndatoririle. Dar, chiar în timp ce respecta legea lui Dumnezeu, naţiunea a uitat de Dumnezeu. Ei urmau o religie – un sistem de reguli şi reglementări. Pe scurt, nimic nu s-a schimbat faţă de secolele trecute – au pus din nou un alt dumnezeu, legea, mai presus de adevăratul Dumnezeu.

Iisus a văzut că liderii religioşi evrei erau încă captivi mentalităţii strămoşilor lor. Când cărturarii şi fariseii L-au întrebat pe Iisus de ce îşi lasă ucenicii să mănânce fără să treacă prin ritualul tradiţional de spălare, Iisus le-a spus că sunt făţarnici. Apoi L-a citat pe Tatăl când a vorbit prin profetul Isaia: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura şi Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti". (Matei 15: 8 – 9)

Domnul a făcut legea ca să-i ajute poporul să umble drept, însă poporul s-a întors spre lege făcându-şi din ea un dumnezeu.

Poporul ales de Dumnezeu să-L reflecte a fost atras

în capcana idolatriei. Ce nădejde mai exista pentru evrei şi pentru restul lumii care depindea de ei ca să îl vadă pe Dumnezeu? Aici intervine Biserica. Dumnezeu a vrut să-şi comunice harul, mila, soluţia pentru păcat şi planul Său de a aduce mântuire lumii. Brusc, Israel, în loc să continue să fie cel care transmite mesajul, a devenit cel care primeşte mesajul.

Din nou, există oameni care spun că Dumnezeu a terminat-o cu Israel, pentru că el nu şi-a dus la capăt misiunea. Aceasta nu este o perspectivă nouă. Ea există aproximativ din aceeaşi perioadă în care Biserica a venit în existenţă. După Cincizecime, când Biserica s-a născut, era formată în mare parte din iudei. Ca urmare, a existat iniţial o discriminare serioasă împotriva neamurilor. Însă, în urma experienţelor şi mărturiilor lui Petru şi Pavel, Biserica a ajuns să înţeleagă că Hristos a murit pentru toţi oamenii. Astfel, Pavel a scris: „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credinţă, fără faptele Legii. Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este şi al Neamurilor? Da, este şi al Neamurilor; deoarece Dumnezeu este Unul singur, şi El va socoti neprihăniţi, prin credinţă, pe cei tăiaţi împrejur, şi tot prin credinţă şi pe cei netăiaţi împrejur”. (Romani 3: 28 – 30)

Cu toate acestea, unii dintre neamuri au dus lucrurile atât de departe încât iudeii au început să fie denigraţi. Zvonul acestei atitudini antisemite răspândite prin biserica romană l-a determinat pe Pavel să adreseze lucrurile direct: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte”. (Romani 11: 1 – 2)

Sunt uluit uneori de modul în care unii pastori şi teologi pot citi acest pasaj şi să spună: „Ei, bine, Pavel afirmă clar că Dumnezeu nu şi-a părăsit poporul. Dar asta nu înseamnă că lucrurile stau aşa cum par”.

Serios? Cu cât mai clar de atât ar trebui să fie Pavel? Dacă ar fi fost un adolescent din ziua de azi, probabil ar fi

aplaudat după fiecare silabă: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nici[aplaudat] – de[aplaudat] – cum[aplaudat]!”

Apoi, Pavel a mers şi mai departe, spunându-le că nu doar că nu ar trebui să-i încolţească pe iudei, ci ar trebui chiar să le mulţumească. Creştinilor din Roma le-a spus: „Întreb, dar: S-au poticnit ei ca să cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; dacă deci alunecarea lor a fost o bogăţie pentru lume, şi paguba lor a fost o bogăţie pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?” (Romani 11: 11 – 12)

Biserica – vocea lui Dumnezeu prin „neamuri”, spre diferenţă de vocea „iudaică” a lui Dumnezeu, prin Israel – a primit acum atât mesajul evangheliei, cât şi misiunea evangheliei. Această misiune este dublă. Ea presupune comunicarea evangheliei în „Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului”. (Faptele apostolilor 1: 8) Şi presupune a provoca evreii la gelozie prin faptul că Biserica a primit slujba de la care Israel a fost în esenţă concediat. Dar, doar pentru că Israel a fost concediat, nu înseamnă că a fost şi eliminat.

Gândiţi-vă la un om care deţine o afacere. Este o companie de comunicare creată să răspândească un mesaj foarte specific. Acest om are doi fii. El decide să-şi pună fiul mai mare responsabil peste companie. Tânărul încearcă să conducă afacerea, dar este prea preocupat de alte lucruri ca să facă o treabă bună. În timp ce are succes pe alocuri, are mult mai multe eşecuri. În cele din urmă, conducerea fiului celui mare ajunge să fie atât de neglijentă, încât tatăl se simte obligat să-l îndepărteze de pe poziţie. În locul lui este pus fiul mai tânăr. Sub noua conducere, compania se întoarce, iar mesajul creat de tatăl să fie comunicat prin afacere începe să se răspândească cu repeziciune. În cele din urmă, compania devine globală şi are mii de angajaţi.

Acest scenariu ridică multe întrebări. În primul rând, când fiul mai mare a fost concediat, a încetat să mai fie fiul

tatălui său? L-a iubit tatăl său mai puţin? Desigur că nu. De fapt, probabil tatăl a făcut ce a făcut cu inima frântă. În al doilea rând, cum s-ar fi simţit fiul mai mare când a văzut că fiul cel mic primeşte fosta lui poziţie? Mânios, gelos, trist – se poate să fi tânjit după o a doua şansă să îndrepte lucrurile.

Asta vedem în Romani 11. Iar marea bucurie din acest capitol este faptul că fiul cel mare va avea şansa de a sluji din nou, de data aceasta alături de fratele lui. Odată ce Biserica îşi va împlini slujba la care a fost chemată, Israel va reveni în „companie”. „Fraţilor, pentru ca să nu vă socotiţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ţine până va intra numărul deplin al Neamurilor. Şi atunci tot Israelul va fi mântuit”. (Romani 11: 25 – 26)

Mentalitatea de genul „una sau alta” presupune că nu poate exista decât unul dintre cei doi fii. Mentalitatea de genul „ambele/şi una şi alta” presupune că, deşi există un singur fiu responsabil de companie, amândoi fii pot fi beneficiari ai dragostei vaste a Tatălui.

TIMPUL PERFECT AL LUI DUMNEZEU

A existat un timp pentru evrei, există actualmente un timp pentru neamuri, iar la cea de-a doua venire va exista un timp atât pentru evrei, cât şi pentru neamuri. Planurile lui Dumnezeu sunt bazate pe ordine şi secvenţe de acţiuni. Împăratul Solomon a scris: „Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui”. (Eclesiastul 3: 1) Când Dumnezeu şi-a trasat planul desăvârşit de mântuire, a făcut-o în sezonul perfect – bazat pe vremuri şi hotare determinate.

Iisus a venit la momentul perfect ca să împlinească profeţiile rostite cu secole în urmă despre El.

Cu privire la naştere lui Iisus, Pavel le-a scris galatenilor: „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea”. (Galateni 4: 4 – 5) Iisus a venit la momentul perfect ca să împlinească profeţiile

rostite cu secole în urmă despre El. Dar de ce a ales Dumnezeu specific acea perioadă ca să-şi trimită Fiul?

Pentru a şti răspunsul final, ar trebui să pătrundem în mintea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, bazat pe istorie, putem face anumite speculaţii. Dintr-o perspectivă logică bazată pe dorinţa Domnului de a-şi introduce Biserica în lume şi de a răspândi evanghelia cu repeziciune, nu ar fi existat o perioadă mai potrivită în istorie pentru venirea lui Mesia decât primele două secole. Aceasta era vremea cu *„Pax Romana”* („Pacea romană”, în latină). Ţinând cam din anul 20 î.Hr. Până în anul 180 d.Hr., aceasta s-a desfăşurat în perioada în care Imperiul Roman era cel mai puternic şi cel mai sigur.

Cu siguranţă existau rebeliuni pe la periferiile imperiului – inclusiv două în Iudeea – dar în mare parte, aceasta a fost o perioadă de pace. Din această cauză, se călătorea uşor şi relativ sigur, fie pe mare, fie pe drumurile bine construite şi folosite ale romanilor. Filosofia imperiului de a aproba integritatea culturală şi religioasă a popoarelor cucerite, atâta vreme cât acestea nu interferau cu legea romană, a creat oarecum un „vas” relativ sigur în care creştinismul să crească.

În niciun alt punct din istorie nu ar fi putut Pavel să călătorească aşa cum a făcut-o. În nicio altă perioadă nu ar fi avut parte de o paletă atât de vastă de oameni deschişi la prozelitism şi de un guvern deschis să permită asta. Acesta este fundalul din spatele avertizării pe care Pavel i-o aduce lui Timotei şi bisericii din Efes:

„Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceţi rugăciuni, cereri, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sunt înălţaţi în dregătorii, ca să putem duce astfel o viaţă paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului”. (1 Timotei 2: 1 – 4)

Rugaţi-vă ca împăraţii şi autorităţile să fie capabili să menţină pacea, în aşa fel încât să ne putem continua în

linişte misiunea de a răspândi evanghelia pretutindeni în Imperiul Roman. Dumnezeu şi-a trimis Fiul la momentul cel mai potrivit!

Dumnezeu determină vremurile. El a determinat vremea lucrării evreilor. El e determinat vremea lucrării Bisericii. El a determinat vremea mântuirii şi El a determinat vremea judecăţii. Când Pavel se afla în Atena şi vorbea grecilor învăţaţi din Areopag, le-a spus: „El a făcut ca toţi oamenii, ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa pământului; le-a aşezat anumite vremuri şi a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ei să caute pe Dumnezeu şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”. (Faptele apostolilor 17: 26 – 27)

Dumnezeu a determinat vremuri şi hotare, ca oamenii să îl poată găsi. Apropo, permiteţi-mi să vă dau un mod de interpretare al Bibliei. De fiecare dată când vedeţi că apare cuvintele „pentru ca” (prescurtate uneori la un simplu „ca”) ştiţi că urmează fie o clauză referitoare la scop, fie una referitoare la rezultat. Dumnezeu spune: „Vreau să faceţi cutare lucru *pentru ca* cutare lucru să se întâmple”, „Am făcut cutare lucru *pentru ca* cutare lucru să fie adevărat”. În Evanghelia după Ioan, descoperiţi o doză triplă de clauze referitoare la scop în versetele: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El”. (Ioan 3: 16 – 17)

Cele trei clauze ne transmit că El Şi-a Fiul ca un rezultat al dragostei Lui. Ca un rezultat al faptului că L-a dat pe Fiul Său, oricine crede va avea viaţă veşnică. Iar scopul trimiterii Fiului Său a fost nu să condamne, ci să mântuiască. Astfel când citiţi Cuvântul lui Dumnezeu, să aveţi ochii deschişi pentru „ca „sau „pentru ca” – ele explică de regulă *de ce-urile* din spatele *ce-urilor* lui Dumnezeu.

Înapoi la timpurile lui Dumnezeu – în cartea Romani

vedem că Dumnezeu a desemnat un anumit timp pentru Biserică, însă există o perioadă viitoare, determinată deja, când El îşi va întoarce ochii înapoi spre Israel. Când „va intra numărul deplin al Neamurilor” (Romani 11: 25), Dumnezeu va stârni o trezire în masă a evreilor rămaşi. Dumnezeu nu terminat cu ei. Vremea lor va veni din nou.

STRATEGIA ÎN PIERDERE A SATANEI

Dacă eu pot recunoaşte trezirea care are să vină printre evrei şi o puteţi recunoaşte şi voi, ştiţi cine altcineva o mai recunoaşte? Satana. Amintiţi-vă, totul face parte din planul măreţ al lui Dumnezeu pentru istorie. El este Dumnezeul întregii lumi şi a planificat timpuri specifice de la începuturi până la sfârşit. La finalul veacului Bisericii, va veni răpirea, mutarea Bisericii lui Hristos de pe pământ. Eveniment care va fi urmat rapid de necazul cel mare – şapte ani în care Dumnezeu disciplinează poporul Israel şi îşi toarnă mânia peste restul lumii. La finalul acestei perioade. Se va întoarce Hristos pe pământ la cea de-a doua Lui venire şi tot Israelul va fi mântuit.

După o înfrângere sângeroasă în bătălie, Satana va fi legat vreme de 1.000 de ani, în timpul domniei lui Hristos, la finalul căreia diavolul va fi eliberat pentru o perioadă scurtă. El va instiga mulţimile împotriva Domnului şi va fi din nou complet învins, după care va fi aruncat pe vecie în iazul de foc. Vom discuta despre aceste evenimente mai în detaliu mai târziu în carte. Acesta este planul pus la cale de Dumnezeu – pas cu pas, ducând la finalul Satanei şi la evenimentul cerului nou şi pământului nou. Dar ce se întâmplă dacă un pas devine imposibil? Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii şi El Şi-a profeţit dinainte planul specific, atunci, îndepărtarea unui pas nu va opri întregul proces, deoarece El nu poate merge împotriva cuvântului Său?

Satana nu are puterea de a-L opri pe Hristos să se întoarcă, învingerile militare viitoare profeţite deja demonstrează că diavolul nu este îndeajuns de puternic să-L oprească pe Domnul în luptă, cu atât mai mult să-l

împiedice mişcările. În cronologia scrisă mai sus, care este pasul cel mai vulnerabil? Mântuirea lui Israel. Ce se întâmplă dacă nu mai rămâne nimeni din poporul Israel care să fie mântuit? Planul este scurtcircuitat. Dumnezeu nu poate să rămână fidel promisiunii cu privire la trezirea evreilor dacă nu mai există evrei, de aceea îşi suspendă planul măreţ înainte de mileniu. Ceea ce înseamnă că nu poate să mai existe întemniţarea Satanei de 1.000 de ani, bătălia finală şi nici iazul de foc. Este o încercare grea, dar se poate să fie singura şansă pe care diavolul crede că o are.

Din nou şi din nou în decursul istoriei, Satana a lucrat prin indivizi şi prin naţiuni, încercând să distrugă poporul ales al lui Dumnezeu:

Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine. „Veniţi”, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!” (Psalmul 83: 1 – 4)

Modul în care Satana se luptă cu Dumnezeu este să-i atace pe cei ocrotiţi de El. De la milenii de pogromuri şi persecuţie, la expulzarea din Europa şi ghetouri – de la Germania nazistă la război după război împotriva israeliţilor din partea vecinilor lor arabi, diavolul a încercat din nou şi din nou să şteargă de pe faţa pământului poporul ales de Dumnezeu. Dar este o situaţie menită să eşueze. În primul rând din pricina dragostei nesfârşite a lui Dumnezeu faţă de poporul Israel. „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor: După slavă M-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui”. (Zaharia 2: 8)

În ciuda timpului petrecut în armată, eu nu sunt un om violent. Dar copiii mei sunt lumina ochilor tatălui lor. Dacă cineva i-ar răni, agresorul nu ar vrea să vadă ce fel de om aş deveni. Sunt perioade în care Dumnezeu a permis anumitor naţiuni să vatăme Israelul, dar doar

pentru o perioadă şi doar cu un motiv anume. Prin toate, El a fost întotdeauna prezent ca să spună: „Destul!”

Israel este o reflexie a dragostei lui Dumnezeu faţă de întreaga lume. Chiar şi când noi ne răzvrătim împotriva Lui, El nu ne va abandona.

Al doilea motiv pentru care lupta Satanei împotriva poporului Israel nu va avea sorţi de izbândă este că, protejându-şi poporul, Dumnezeu arată cine este El. Ne întoarcem din nou la faptul că Dumnezeu îşi reflectă caracterul prin evrei. Când Dumnezeu îşi ocroteşte poporul este un semn rău pentru Satana. În loc ca Dumnezeu să fie vătămat, faptul acesta exprimă credincioşia, mila şi dragostea Lui. Exprimă tot ceea ce Satana nu este. Dacă Satana ar fi fost capabil să vină şi să fure poporul Israel din mâna lui Dumnezeu, asta ar fi arătat că Dumnezeu nu poartă de grijă celor care sunt ai Lui. Că este fie prea slab, fie prea nepăsător ca să îi protejeze. Dar acest lucru contrazice caracterul Lui. Din acest motiv a scris Pavel: „Dacă suntem necredincioşi, totuşi El rămâne credincios, căci nu se poate tăgădui singur”. (2 Timotei 2: 13) Nu putem să-L măsurăm pe Dumnezeu în funcţie de cum suntem noi. Trebuie să-L măsurăm în funcţie de cum este El. Inima Lui nu este ca a noastră. Israel este o reflexie a dragostei lui Dumnezeu faţă de întreaga lume. Chiar şi când noi ne răzvrătim împotriva Lui, El nu ne va abandona.

DUMNEZEU ESTE CREDINCIOS CHIAR ŞI CÂND NOI NU SUNTEM

Eu sunt ultimul om care v-ar putea spune că L cunoaşte în mod desăvârşit pe Dumnezeu şi că îl urmează cu credincioşie. Nu o fac. Dar asta înseamnă că credincioşia lui Dumnezeu este inutilă? Biblia spune: „Şi ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredinţa lor va nimici ea credincioşia lui Dumnezeu? Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat, şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi”. (Romani 3: 3 – 4)

Pavel, care este iudeu, înţelege chemarea irevocabilă pe care o face Dumnezeu. Chiar înainte de aceste versete,

Pavel a scris: „Care este deci întâietatea iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Şi, mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredinţate cuvintele lui Dumnezeu”. (Romani 3: 1 – 2)

Aceste cuvinte au fost scrise în timpul veacului Bisericii, când unii spuneau că Dumnezeu deja a părăsit Israelul. Potrivit teologiei înlocuirii, vremea evreilor a trecut. Dacă acest lucru este adevărat, atunci, ca răspuns la întrebarea „Care este deci întâietatea iudeului...?”, probabil Pavel ar fi răspuns: „Nu prea este niciuna”. Dar, în schimb, ce spune el? „Este mare!”

Aproape puteţi auzi gândurile lui Pavel după versetul 2 – *Ştiu, ştiu, urmează să-mi spuneţi că ei nu cred.* Anticipând acest răspuns, în esenţă el spune: „Şi ce dacă nu cred? Vreţi să-mi spuneţi că necredinţa lor va anula credincioşia lui Dumnezeu? Chiar vreţi să-mi spuneţi asta?” Modul în care se comportă Dumnezeu cu Israel demonstrează faptul că El este Adevărul. Dacă El S-a răzgândit cu privire la poporul Lui ales, acest lucru L-ar face mincinos. Oamenii sunt mincinoşi; Dumnezeu este Adevărul.

Chiar şi când iudeii L-au respins pe Iisus, unde citim în Biblie că El i-a blestemat? Chiar şi când se afla pe cruce, Iisus nu i-a blestemat. Şi unde citim în Biblie că Pavel a renunţat la iudei şi a spus: „Gata, până aici, băieţi. Aţi mers prea departe de data aceasta!” Chiar până la ultimul capitol din cartea Faptelor, când a fost predat Romei, unde a şi fost executat în cele din urmă, el a adunat liderii iudei împreună şi le-a spus: „Dar iudeii s-au împotrivit, şi am fost silit să cer să fiu judecat de Cezar, fără să am de altfel niciun gând să pârăsc neamul meu. De aceea, v-am chemat să vă văd şi să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejdii lui Israel port eu acest lanţ”. (Faptele apstolilor 28: 19 – 20). Nu pentru neamuri sau pentru Biserică se afla el în lanţuri, ci pentru nădejdea lui Israel.

Dumnezeu este credincios

— El nu se poate contrazice pe Sine. Dragostea Lui faţă de copiii Lui se bazează numai şi numai pe caracterul

Lui, şi nu pe acţiunile noastre.

Faptul că Dumnezeu încă este credincios faţă de poporul Israel, în ciuda stării lor de necredinţă, demonstrează caracterul extraordinar al Domnului nostru. Prea mulţi oameni se focalizează pe necredincioşia lui Israel în loc să se focalizeze pe credincioşia lui Dumnezeu. De fapt, se prea poate ca Israel să fie mai eficient în a arăta gloria a cine este Dumnezeul nostru prin răzvrătirea lor decât a reuşit să o arate prin credincioşia lui.

Împreună – Biserica în credinţă şi Israel în necredinţă – aceste două popoare alese arată natura completă a lui Dumnezeu. Ambele sunt esenţiale ca imaginea să fie completă. Din acest motiv, teologia înlocuirii este atât de greşită. Ea face jocul Satanei prin faptul că transmite că Dumnezeu îi va părăsi pe cei care-l aparţin. Cei care susţin această perspectivă spun că Israel a fost atât de rău, că Dumnezeu a izgonit poporul evreu şi a dat Bisericii toate promisiunile pe care i le făcuse. Acest lucru este imposibil! Dumnezeu este credincios – El nu se poate contrazice pe Sine.

Dragostea Lui faţă de copiii Lui se bazează numai şi numai pe caracterul Lui, şi nu pe acţiunile noastre.

PARTEA A DOUA: DOUĂ PLANURI DISTINCTE

Capitolul 4.

O SOTIE ŞI O MIREASĂ

Relaţia unică dintre poporul Israel şi Biserică şi Dumnezeu

Eu am fost un copil cu părinţi divorţaţi. Eram tânăr pe când ei au decis că nu-şi mai pot continua căsnicia. Erau prea multe răni, prea multă istorie ca ei să mai poată rămâne împreună sub acelaşi acoperiş. Decizia lor mi-a clătinat lumea, precum şi lumea fraţilor mei. În cele din urmă, despărţirea lor a făcut ca eu să ajung în sistemul de plasament şi să experimentez cele mai traumatizante perioade din viaţa mea.

Divorţul este o întreprindere serioasă şi poate avea ramificaţii foarte răspândite şi devastatoare. Din acest motiv este atât de discordant să citim când Dumnezeu

spune: „Şi cu toate că a văzut că M-am despărţit de necredincioasa Israel, din pricina tuturor preacurviilor ei, şi i-am dat cartea ei de despărţire”. (Ieremia 3: 8) Dumnezeu a divorţat de poporul ales de El. Indiferent de cât de răi erau, a existat totuşi ceva ce puteau face ca să merite un astfel de răspuns? într-un singur cuvânt, da. Rău de tot. De fapt, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este singurul motiv pentru care nu s-a întâmplat mai devreme. Naţiunea Israel a fost necredincioasă Soţului ei în nenumărate şi extreme moduri.

Astfel, Dumnezeu a spus: „Din pricina necredincioşiei tale, căsnicia noastră se încheie aici”.

Din nefericire, există mulţi oameni care susţin că acolo s-a încheiat povestea lui Israel. „Vedeţi”, spun ei, „Dumnezeu a lăsat de tot Israelul. În locul lor, El Şi-a găsit o mireasă mai credincioasă

— Biserica”. Dar spun asta fie pentru că nu au citit niciodată în întregime Biblia sau nu înţeleg adevăratul caracter al lui Dumnezeu

— Sau ambele. Tatăl a izgonit Israelul, dar cu un motiv anume şi doar pentru un sezon. Iar la momentul ales de El, Se va reuni cu soţia Lui într-o uniune care va ţine întreaga veşnicie.

PUŞI DEOPARTE PENTRU DUMNEZEU

Încă de la început, Dumnezeu nu a intenţionat niciodată ca poporul Israel să fie ca oricare altă naţiune. Ei sunt speciali – aleşi. Cu toate acestea, după cum am menţionat în capitolul anterior, faptul că au fost puşi deoparte de Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu faptul că ei erau buni, sau minunaţi, sau vrednici. Desemnarea unică a poporului evreu nu au primit-o pentru cine sunt ei, ci pentru cine este El. Toţi aceia care ridicaţi Israelul la statutul de superstar – străduiţi-vă să copiaţi poporul Israel, urmându-le sărbătorile şi legile, asigurându-vă că L numiţi pe Mântuitorul nostru doar *Yeshua,* niciodată cu numele pe care-l folosesc neamurile, *Iisus* – trebuie să faceţi un pas înapoi şi să aruncaţi o privire la ce faceţi. Unii chiar au ajuns să se închine la Israel. Nu vă închinaţi

la Israel; închinaţi-vă Dumnezeului lui Israel.

Dumnezeu a gândit Israelul să fie diferit – să se separe dintre naţiuni. „Dar, Amir, sună atât de trist! Nu este singur Israel? Oare nu ar vrea să aibă companie, poate să iasă la o cafea şi un falafel?" Nu, să se separe este mandatul poporului nostru. Gândiţi-vă: să fie aleşi să se separe dintr-o lume rea este, de fapt, un privilegiu. Este o chemare înaltă – o binecuvântare din partea lui Dumnezeu. Şi există un beneficiu mare în a fi binecuvântat de Dumnezeu, pentru că cine poate blestema cu adevărat ce a binecuvântat Dumnezeu?

Acesta este un lucru care l-a învăţat Dumnezeu pe împăratul Balac din Moab folosindu-se de Balaam, un profet păgân, împăratul Balac a auzit cum îşi conduce Dumnezeul lui Israel poporul prin pustie şi cum câştigă luptele în locul lor. Împăratul a înţeles că nu avea nicio şansă de a învinge poporul Israel pe tărâmul fizic. Şi-a dat seama că, dacă drumul fizic înspre a ataca poporul Israel este blocat, atunci trebuie să schimbe cursul. Ca în situaţia în care conduceţi pe un drum şi aflaţi de la radio că în faţă s-a produs un accident. Dacă sunteţi deştepţi, veţi ieşi de pe autostradă şi veţi apuca o altă cale înspre destinaţia dorită. Când aveţi de-a face cu dumnezei, lupta pe tărâmul fizic este din start pierdută. Trebuie să vă mutaţi pe tărâmul spiritual. Acesta este drumul pe care a luat-o împăratul Balac. Dacă poporul Israel nu poate fi bătut cu o sabie sau cu o mitralieră sau un tanc sau un F-16, atunci poate există şanse să fie bătut cu un blestem.

Apropo, tărâmul spiritual nu este mai puţin periculos decât cel fizic. De aceea ni se spune în Efeseni 6 să luăm toată armătura lui Dumnezeu – coiful, platoşa, având în mână sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia este o armă puternică împotriva vrăjmaşului nostru. Astfel, când mergeţi la aeroport şi sunteţi întrebaţi dacă aveţi asupra voastră o armă – depinde de voi ce răspundeţi. În Israel, să nu spuneţi: „Ei, bine, am o sabie", pentru că vă veţi trezi curând legaţi cu cătuşe de masă într-o cămăruţă fără ferestre.

Împăratul a trimis să-i fie adus de departe un profet păgân bine-cunoscut şi puternic pe nume Balaam. Din păcate, în decursul istoriei, faima lui Balaam a fost eclipsată puternic de cea a măgăriţei lui vorbitoare. Trimişii lui Balac i-au spus lui Balaam că împăratul îi va oferi o sumă mare de bani dacă va putea proclama un blestem peste poporul Israel. Iniţial, Balaam nu a fost chiar aşa de sigur de situaţie. Auzise de Dumnezeu Yehova şi nu credea că este o idee prea inteligentă să se ia la harţă cu El. Dar, într-un final, Dumnezeu i-a dat cale liberă şi el a pornit-o la drum călare pe animalul lui extrem de vorbăreţ.

Când Balaam şi Balac s-au întâlnit în cele din urmă, împăratul l-a dus pe profet pe un munte, de unde îi puteau vedea pe israeliţi. Balac îşi freca mâinile, entuziasmat să audă cuvintele de condamnare scuipate de gura lui Balaam. În schimb, ce a auzit a fost:

Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu?

Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul? îl văd din vârful stâncilor, îl privesc de pe înălţimea dealurilor: Este un popor care locuieşte deoparte şi nu face parte dintre neamuri. (Numeri 23: 8 – 9)

Balaam i-a spus lui Balac: „Ştiu că te aştepţi la un blestem. Scuze, nu pot face asta. Acest popor nu este ca orice alt popor. Dumnezeu l-a făcut diferit. Este cu adevărat un popor pus deoparte”. El şi-a încheiat mesajul spunând:

Cine poate să numere pulberea lui Iacov şi să spună numărul unui sfert din Israel? O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi, şi sfârşitul meu să fie ca al lor! (versetul 10)

Balac era furios. Plătise frumuşel pentru un blestem, dar, evreii au primit, în schimb, o binecuvântare. Însă Balaam nu a putut să facă altceva. Este imposibil să blestemi pe cei ce i-a binecuvântat Dumnezeu! Israeliţii sunt un grup diferit de oameni – puşi deoparte – aleşi special de Dumnezeu.

„Dar, Amir, cum poţi spune că ei încă sunt un popor

special? Pavel le-a scris galatenilor că nu mai există iudeu sau om dintre neamuri. Adevărat. Apostolul Pavel a scris: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Hristos Iisus”. (Galateni 3: 28, cf. Efeseni 2: 14, Coloseni 3: 11) întrebarea mea este: De ce citiţi doar primele 27 de cuvinte din verset, dar săriţi peste ultimele trei? Şi cele trei sunt importante, „în Hristos Iisus”, a scris Pavel, completându-şi gândul.

Când devenim credincioşi, devenim una în Mântuitorul nostru şi parte din Biserică. Poate sunteţi credincioşi din America, sau din Filipine, sau din Australia, sau din Ucraina – da, poate chiar din Israel. Suntem cu toţi una în Hristos. Însă, lăsându-L la o parte pe Hristos, când privim la Israel în contextul întregii lumi, evreii sunt separaţi şi speciali. După cum am menţionat şi mai devreme, ei sunt diferiţi pentru un motiv anume şi pentru un sezon.

DUMNEZEUL CARE PĂZEŞTE ISRAELUL

Israel nu va fi separat pe vecie. Dar momentan, există diferenţe semnificative care îl înstrăinează de celelalte naţiuni. Din nou, am observat asta mai devreme – Pavel a spus: „Care este deci întâietatea iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Şi, mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredinţate cuvintele lui Dumnezeu. Şi ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredinţa lor va nimici ea credincioşia lui Dumnezeu?” (Romani 3: 1 – 3)

Roma avea o biserică mixtă din punct de vedere etnic. De fapt, probabil erau mult mai mulţi iudei decât neamuri. De aceea, epistola către Romani este plină de trimiteri spre Vechiul Testament. Pavel a spus bisericii romane: „Da, Israel este diferit. Da, există un avantaj în a fi iudeu. Da, Dumnezeu. Se ocupă de popor într-un mod unic!”

Planul lui Dumnezeu a fost dintotdeauna ca naţiunile

să vadă cine este El prin felul în care se ocupă de poporul Israel.

Faptul că după 2000 de ani în exil, poporul Israel se află acum din nou în ţara lui, arată mâna lui Dumnezeu. Nu doar că sunt acasă, dar cultura şi limba lor s-au întors şi ele. Aşa ceva nu s-a mai auzit. Nicio altă naţiune de pe planeta pământ nu a mai supravieţuit lucrurilor cărora Israel le-a supravieţuit. Şi nu pentru că Israel a fost puternic şi deştept şi minunat şi măreţ. Ci pentru că Dumnezeu este puternic. Pentru că Dumnezeu este deştept. Pentru că Dumnezeu este minunat şi măreţ. „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel” (Psalmul 121: 4).

Mâna Lui activă şi puternică este peste poporul Lui încă de la început şi El nu şi-a îndepărtat-o niciodată complet până în ziua de azi. Planul lui Dumnezeu a fost dintotdeauna ca naţiunile să vadă cine este El prin felul în care se ocupă de poporul Israel.

Nu veţi găsi un alt exemplu unde Pavel să scrie la fel de ferm precum a făcut-o în Romani 9, când a vorbit despre poporul evreu. El a început astfel: „Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare şi am o durere necurmată în inimă”. (versetele 1 – 2) El a început prin a le spune tuturor ci că ce urmează să scrie nu este de la el. Acest mesaj era direct de la Duhul Sfânt. „Aşadar, dacă mă numiţi mincinos, trebuie să înţelegeţi că de fapt îl faceţi mincinos pe Duhul Sfânt – ceea ce nu este neapărat un lucru bun”. Apoi, Pavel le-a spus romanilor că adevărul pe care avea să li-l descopere îi frânge inima.

Înţeleg complet ce spune Pavel aici. Fiecare evreu credincios este trist când vede evreii necredincioşi încă încercând să-şi stabilească propria neprihănire. De fapt, inima fiecărui credincios ar trebui să plângă la vederea poporului ales de Dumnezeu întorcând spatele adevăratului Mesia. În loc să-L accepte pe Iisus Hristos, ei continuă să aştepte cu anticipare un mesia fals, creat de propria lor imaginaţie. Întristarea pe care o simţim ar

trebui să ne conducă pe genunchi şi în rugăciune ca vălul să fie dat la o parte de pe inimile evreilor ca ei să poată vedea nădejdea care se găseşte în Iisus.

Dar, chiar şi fără Mesia, Pavel spune că există un mare avantaj în a fi evreu. Poporul Israel are „înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduinţele, patriarhii, şi din ei a ieşit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!” (Romani 9: 4 – 5)

Înfierea, slava, legămintele, legea, slujba şi făgăduinţele – toate daruri de la Dumnezeu pentru evrei, şi prin evrei pentru restul naţiunilor. Şi a mai fost încă un dar special. Ca părinţii în dimineaţa de Crăciun, când lasă bicicleta la final, şi Pavel a dezvoltat lista progresiv înspre lovitura de graţie. De la evrei avea să fie dat Iisus Hristos lumii. Priviţi cum L-a descris Pavel „care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci”. Dacă aveţi o problemă cu dumnezeirea lui Iisus, atunci aveţi o problemă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acest adevăr nici nu ar putea fi mai clar.

ADĂUGAŢI, NU ÎNLOCUITORI

Dumnezeu a folosit poporul Israel să binecuvânteze lumea. Dar nu era doar o relaţie pragmatică. El nu i-a făcut pe cei din poporul Israel personalul Său care să-i îndeplinească slujba şi de care să se descotorosească după ce responsabilitatea a fost împlinită. Israel continuă să fie special în ochii lui Dumnezeu. Când aţi devenit credincioşi nu aţi înlocuit Israelul, deoarece Dumnezeu nu a avut niciodată intenţia de a-i înlocui pe evrei. Biblia spune că Biserica a fost „altoită” la pom. A fi adăugat nu înseamnă a înlocui. Biserica este „adăugată la „nu „în loc de”.

„Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, şi plămădeala este sfântă; şi dacă rădăcina este sfântă, şi ramurile sunt sfinte. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, şi dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit ***în locul lor (printre ei şi cu ei – în versiunea engn.tr.)*** şi ai fost făcut părtaş rădăcinii şi grăsimii măslinului, nu te făli faţă de ramuri. Dacă te făleşti, să ştii că nu tu ţii rădăcina, ci

rădăcina te ţine pe tine". (Romani 11: 16 – 18)

Remarcaţi frazele folosite de Pavel – „printre ei" şi „cu ei", nu „în locul lor". Israel a fost înfiinţat ca o naţiune separată, unică în ochii lui Dumnezeu şi continuă să fie astfel. Evreii sunt poporul Lui ales. Eu spun asta, sau Cuvântul lui Dumnezeu? Credeţi-mă, dacă există vreun lucru pe care israeliţii să şi-l dorească, acesta este să fie ca celelalte naţiuni. Bunicii mei, care au supravieţuit ororilor din Auschwitz, mi-au spus la un moment dat: „Ne dorim să nu fi fost noi poporul ales, pentru că am suferit atât de multă vreme". Nouă, evreilor, ne-ar plăcea să nu ne aflăm tot timpul ţinta atacurilor şi persecuţiei şi urii. Poporul Israel a spus: „Haideţi să trăim toţi în armonie. Să fim parte din restul lumii. Să ne alăturăm acestui efort global de a aduce pace".

Va veni o zi când această dorinţă va primi răspuns – când Israel va trăi în pace şi armonie cu restul lumii. Din nefericire, acest lucru nu se va întâmpla până când poporul Israel nu va renunţa la autonomie şi nu îi va permite lui Anticrist să domnească peste ei. El îi va momi cu promisiunea celui de-al treilea templu, iar ei vor crede că este o mare ocazie. Ei vor crede că acest mare unificator este cel mai extraordinar lucru de la kebab-ul de miel încoace – cel puţin până când acesta va pătrunde în acel templu strălucitor şi se va autodeclara dumnezeu. Atunci totul se va prăbuşi în jurul evreilor, iar ei vor alerga în munţi.

SUNTEM TOŢI UNA ÎN HRISTOS

Deocamdată, Israel va continua să ducă o existenţă separat de restul lumii şi de Biserică. Este această separare de Biserică o stare permanentă? După cum am observat rapid în primul capitol, va veni o zi când Israel şi Biserica vor fi uniţi.

Aşa vorbeşte Domnul care a făcut soarele să lumineze ziua, care a rânduit luna şi stelele să lumineze noaptea, care întărâtă marea şi face valurile ei să urle.

El, al cărui nume este Domnul oştirilor:

„Dacă vor înceta aceste legi dinaintea Mea, zice

Domnul, şi neamul lui Israel va înceta pe vecie să mai fie un neam înaintea Mea!”

(Ieremia 31: 35 – 36)

Oare Dumnezeu doar face o declaraţie ipotetică de genul „dacă… atunci”? Este doar poetic şi pictează un univers verbal care nu va exista niciodată? Sau se poate ca acest pasaj să se refere la o perioadă reală în care nu vor mai exista lună, stele şi soare? Va fi o eră viitoare în timpul căreia nu va mai fi nevoie de acestea deoarece altceva va fi sursa noastră de lumină?

DRUMUL ESTE CU SENS UNIC

La sfârşitul vremurilor, Dumnezeu va face un cer nou şi un pământ nou. Va exista un nou Ierusalim şi totul va fi făcut nou. În această recreare nu va mai fi nevoie de rabini sau pastori sau preoţi, deoarece toţi vor crede deja în Iisus Hristos. Şi toţi îl vor cunoaşte pe Dumnezeu şi vor înţelege caracterul Lui şi deja au experimentat măreţul Lui plan de mântuire. Astfel, nu va mai fi nevoie de vreo naţiune pusă deoparte sau vreun grup care să fie martor al Lui sau al caracterului Său. Acest lucru îi va lăsa pe Israel şi Biserică fără slujbă. În acel punct nu vor mai exista iudeu sau om dintre neamuri, deoarece toţi îl vor cunoaşte pe Hristos şi vor fi una în El.

Totuşi, până când Dumnezeu va face un cer nou şi un pământ nou, singura schimbare de categorii dintre Israel şi Biserică are loc când evreii se mută în Biserică prin credinţa în Iisus. Eu sunt unul dintre acei foarte puţini evrei care trăiesc în Israel, dar nu sunt cu adevărat parte din Israel, ci, în schimb, aparţin Bisericii. La momentul de faţă, suntem cam 20.000. Dar, slavă Domnului, El m-a adus în familia Lui spirituală. Am fost adoptat. Eu sunt o făptură nouă. Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine.

Nu există o mişcare reciprocă din Biserică spre poporul Israel, oricât de mult şi-ar dori anumite confesiuni sau creştini să facă această trecere. Drumul este cu sens unic. Vă rog, nu-i urmaţi pe cei care încearcă să ridice ziduri evreieşti în jurul darului fără de plată al mântuirii. Ei spun că fără să respectaţi legea mozaică nu sunteţi

suficient de buni. Că trebuie să respectaţi Sabatul. Trebuie să ţineţi sărbătorile. Aceşti oameni fac parte din mişcarea „Iisus plus”. Ei spun: „Trebuie să-L primiţi pe Iisus, plus de asta trebuie să faceţi cutare şi cutare şi cutare”.

Israel şi Biserica sunt două entităţi separate.

Vine o zi când cele două vor fi una.

Pavel a avut de-a face cu astfel de oameni pretutindeni unde îl predica pe Iisus. El proclama evanghelia, planta o biserică, apoi trecea la următorul câmp de misiune. De cum picioarele lui părăseau graniţele unui oraş, iudaizatorii dădeau buzna în biserici şi spuneau: „O, da, Pavel este minunat şi toate cele. Dar a lăsat pe dinafară o parte din mesajul lui – trebuie să fiţi şi tăiaţi împrejur”.

Tăiere împrejur. Ştiţi, una este să-i spui unui bebeluş de opt zile că are nevoie să fie tăiat împrejur. Şi este ceva complet diferit să-i spui acelaşi lucru unui bărbat de 38 de ani. Toată acea bucurie proaspăt descoperită în Dumnezeu se risipeşte curând. Primul conciliu din istoria Bisericii s-a întâlnit ca să se adreseze acestor oameni cu perspectiva „Iisus plus” care învăţau o evanghelie falsă. Mântuirea este prin har, prin credinţă – punct. Acest lucru este adevărat atât pentru evrei, cât şi pentru neamuri.

Israel şi Biserica sunt două entităţi separate. Vine o zi când cele două vor fi una. Cu toate acestea, acea zi nu este astăzi.

DOUĂ ILUSTRAŢII-CHEIE

Relaţia dintre Dumnezeu şi Israel

Pentru a sublinia profunzimea dragostei Sale atât pentru Israel, cât şi pentru Biserică, Dumnezeu a folosit două relaţii foarte intime diferite ca ilustraţii. În primul rând, Scriptura ne spune că Iehova a făcut din Israel soţia Lui. Profetul Ezechiel prezintă un portret foarte tragic şi explicit al relaţiei lui Dumnezeu cu Israel, în mod interesant, acesta începe cu o căsătorie.

„Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine şi iată că îţi venise vremea, vremea dragostelor. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ţi-am acoperit

goliciunea, ţi-am jurat credinţă, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, şi ai fost a Mea!” (Ezechiel 16: 8, cf Deuteronom 5: 1 – 3)

Dintre toate naţiunile pământului, Tatăl a ales naţiunea cu o moralitate îndoielnică a lui Israel să-l fie soţie. Folosind cuvintele unui soţ când îşi avertizează soţia să nu-şi încalce legămintele, Dumnezeu le-a spus evreilor: „Să nu vă duceţi după alţi dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor din jurul vostru; căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu gelos în mijlocul tău. Altfel, Domnul Dumnezeul tău S-ar aprinde de mânie împotriva ta şi te-ar nimici de pe faţa pământului”. (Deuteronom 6: 14 – 15)

„Stai, Amir. Gelos? Dumnezeu? Gelozia nu este un lucru rău?” Poate fi, dacă vine dintr-o inimă posesivă şi egoistă. Dar gelozia lui Dumnezeu este stârnită din dorinţa de a-şi proteja soţia. El vrea să o ferească de deciziile care i-ar produce întristare şi suferinţă, care ar îndepărta-o de El. Însă, se pare că încă de pe vremea lui Adam şi a Evei, atunci când ni se oferă şansa de a alege între a face binele sau răul, alegem în mod inevitabil greşit.

În Ieremia citim: „Dar, cum este necredincioasă iubitului său o femeie, aşa Mi-aţi fost necredincioşi voi, casa lui Israel, zice Domnul!” (Ieremia 3: 20)

Din nou, profetul a vorbit despre trădarea soţului ei de către Israel, scriind:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinţii lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din ţara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soţ asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”. (Ieremia 31: 31 – 32)

Ezechiel descrie mai în detaliu trădarea: „Dar te-ai încrezut în frumuseţea ta şi ai curvit la adăpostul numelui tău celui mare; ţi-ai revărsat curviile înaintea tuturor

trecătorilor şi te-ai dat lor". (Ezechiel 16: 15). Osea, după ce Dumnezeu îi ceruse să trăiască un exemplu din viaţa reală de trădare din partea soţiei lui care era prostituată, a scris cuvintele Domnului:

„Plângeţi-vă, plângeţi-vă împotriva mamei voastre! Căci nu este nevasta Mea, şi Eu nu sunt bărbatul ei! (...) Nu voi avea milă de copiii ei, căci sunt copii din curvie. Mama lor a curvit; cea care i-a născut s-a necinstit; căci a zis: „Voi alerga după ibovnicii mei care îmi dau pâinea şi apa mea, lâna şi inul meu, untdelemnul şi băuturile mele!" (Osea 2: 2, 4 – 5)

Vă scriu în calitate de evreu născut din seminţia lui Iuda – un israelian născut din nou, plin de Duhul Sfânt şi care-L urmează pe Hristos. Mi-aş dori să vă fi putut spune o poveste mai bună despre poporul meu – să vă pictez un tablou mai drăguţ cu privire la modul în care L-au tratat pe soţul lor. Dar au fost de-a dreptul neruşinaţi. Au fost trădări peste trădări. Această nerespectare a legământului căsătoriei ei a condus într-un final la dizolvarea căsniciei.

Aşa vorbeşte Domnul:

„Unde este cartea de despărţire prin care am izgonit pe mama voastră?

Sau căruia dintre cei ce M-au împrumutat v-am vândut?

Vedeţi, din pricina fărădelegilor voastre aţi fost vânduţi, şi din pricina păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră". (Isaia 50: 1)

În mod absolut sfâşietor, Israel a fost ales de către Dumnezeul creator să-i fie preaiubită, dar asta nu a fost de ajuns. Naţiunea a dat ce este perfect pe ceva întinat, putrezit, afectat de păcat. Şi apoi a suferit consecinţele. Dumnezeu urăşte divorţul, însă nu a existat altă opţiune. El i-a oferit şansă după şansă, după şansă, cărora Israel le-a dat cu piciorul. Dumnezeu a spus:

„Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel? S-a dus pe orice munte înalt şi sub orice copac verde şi a curvit acolo. Eu ziceam că, după ce a făcut toate aceste lucruri, se va întoarce la Mine. Dar nu s-a întors. Şi sora ei, vicleana

Iuda, a fost martoră la aceasta. Şi cu toate că a văzut că M-am despărţit de necredincioasa Israel, din pricina tuturor preacurviilor ei, şi i-am dat cartea ei de despărţire". (Ieremia 3: 6 – 8, cf Ieremia 3: 11 – 18, Ezechiel 16: 35 – 43, Osea 2: 6 – 13)

A fost un legământ minunat de căsătorie, apoi o mare trădare, a fost apoi o carte de despărţire tragică, apoi pedeapsa.

Însă acum ajungem la partea unde mulţi dintre cei din tradiţia reformată nu reuşesc să ajungă. Ei spun: „O, naţiunea Israel a fost cândva căsătorită cu Dumnezeu, însă L-a trădat, iar Dumnezeu a înlocuit-o cu noi". Dacă şi voi aţi ajuns la această concluzie, este evident că nu aţi citit decât jumătate de Biblie. V-aţi oprit unde v-a fost convenabil. Dar există un final minunat pentru această poveste – această nuntă regală are un final fericit.

De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui şi izbăvirea lui, ca o făclie care s-aprinde.

Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, şi toţi împăraţii, slava ta;

şi-ţi vor pune un nume nou pe care-l va hotărî gura Domnului.

Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău.

Nu te vor mai numi „Părăsită" şi nu-ţi vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea", şi ţara ta o vor numi „Beula", „Măritată", căci Domnul îşi pune plăcerea în tine, şi ţara ta se va mărita iarăşi.

Cum se uneşte un tânăr cu o fecioară, aşa se vor uni fiii tăi cu tine;

şi cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa se va bucura Dumnezeul tău de tine.

(Isaia 62: 1 – 5, cf Isaia 54: 1 – 8; Osea 2: 14 – 23)

Puteţi să simţiţi bucuria din aceste versete? Puteţi să simţiţi entuziasmul lui Dumnezeu cu privire la restaurarea soţiei Lui? Număraţi de câte ori apare forma de viitor a

auxiliarului *a* fi în acest pasaj. De 9 ori! Acestea denotă certitudine cu privire la viitor. Acest lucru nu s-a întâmplat încă, dar se va întâmpla fără îndoială în viitor. Şi întreaga lume va fi martoră şi va celebra această reuniune.

Ezechiel a consemnat această împăcare din viitor, scriind promisiunea lui Dumnezeu:

„Dar îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în vremea tinereţii tale şi voi face cu tine un legământ veşnic. (…) şi vei şti că Eu sunt Domnul, ca să-ţi aduci aminte de trecut şi să roşeşti, şi să nu mai deschizi gura de ruşine, când îţi voi ierta tot ce ai făcut”. (Ezechiel 16: 60, 62 – 63)

Dumnezeu îi spune lui Israel că îi va trimite o ispăşire – o *kippur*. Această ispăşire vine în persoana lui Iisus. El este cel care deschide uşa pentru un nou legământ bazat pe mântuirea care vine prin sângele Lui vărsat pe cruce.

Ieremia scrie despre acest legământ:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinţii lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din ţara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soţ asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu”. (Ieremia 31: 31 – 33)

Cum pot oamenii să ia acest pasaj şi să spună că este despre Biserică? întregul capitol vorbeşte despre cum va restaura Dumnezeu rămăşiţa lui Israel. Cu toate acestea, mulţi învăţători pe marginea Bibliei spun: „Dar vorbim aici despre noul legământ. Iar dacă este noul legământ, atunci este vorba despre Biserică”. Însă Vechiul Testament nu le-a fost dat doar evreilor şi Noul Testament nu le-a fost dat doar neamurilor. Dumnezeu Tatăl îi prezintă soţiei Lui un nou legământ de căsătorie. Ultimul a fost scris în piatră, dar cel nou va fi scris pe inima ei.

Israel a fost portretizat în Scripturi ca soţia Tatălui,

Iehova. A fost un legământ minunat de căsătorie, o dragoste minunată, apoi o mare trădare. Ca rezultat al acelei trădări, a urmat o pedeapsă dură, dar necesară. Dar a fost o pedeapsă cu un scop anume. A fost disciplină, nu o stare permanentă de mânie. Iar la finalul perioadei lor de separare – când Iisus Hristos. Se va întoarce pe pământ cu mireasa Lui – va exista o restaurare a căsniciei Tatălui cu soţia Lui, Israel, şi vor urma o sumedenie de binecuvântări.

Relaţia Fiului cu Biserica

Cea de-a doua relaţie intimă pe care o vedem în Scripturi este căsătoria dintre Fiu şi mireasa Lui – Biserica. Nu este aceeaşi uniune maritală despre care am vorbit deja. Există două căsătorii – cea dintre Tată şi Israel şi cea dintre Iisus şi Biserică. Nu trebuie să le confundăm pe cele două. Acesta este alt punct în care teologia reformată devine confuză. Ea nu face nicio diferenţă între cei doi miri. Cei care aderă la această mentalitate spun că dacă Israel este numit soţia Tatălui şi Biserica este numită mireasa Fiului şi Dumnezeul triunic este căsătorit cu amândouă, nu înseamnă asta că Dumnezeu este poligam? La urma urmei, Iisus Hristos nu este tot Dumnezeu? Iar pentru că este clar în Scripturi că atât Israel, cât şi Biserica sunt unite prin legământ cu Dumnezeu, atunci divorţul de Israel trebuie să fie permanent, iar Biserica a devenit soţiatrofeu a lui Dumnezeu.

Acesta este un raţionament complet nefondat. Atât Tatăl, cât şi Fiul sunt singurul Dumnezeu adevărat, însă vedem de-a lungul Scripturii că Aceştia operează în calitate de persoane distincte ale Dumnezeirii triunice. Astfel, nu există nimic scandalos, inadecvat sau ilogic cu privire la Tatăl şi Fiul având consoarte separate.

Israel nu este mireasa lui Hristos, precum nu este nimeni altcineva care a fost „declarat neprihănit” înainte de vremea Bisericii. Acelaşi lucru este real în dreptul celor care vor deveni creştini după îndepărtarea Bisericii la momentul răpirii. Sfinţii din necaz şi cei care îşi vor da viaţa lui Hristos în timpul mileniului nu vor fi adăugaţi la Biserică. Ei fac parte dintr-o categorie diferită. Numai cei

care-L primesc pe Iisus ca Domn şi Mântuitor în perioada dintre Ziua Cincizecimii şi răpire vor face parte din mireasa lui Hristos.

Pavel le scrie corintenilor despre nunta Bisericii cu Hristos: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată”. (2 Corinteni 11: 2)

Logodna este pasul dinainte de căsătorie. Pasajul spune: „Deja sunteţi ai Mei, însă celebrarea căsătoriei nu a avut loc încă”. Biserica nu a devenit încă mireasă în mod oficial, însă invitaţiile au fost trimise deja.

Bisericii din Efes, Pavel îi vorbeşte despre sfinţirea şi pregătirea Bisericii astfel:

„Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele cum a iubit şi Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfăţişeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană”. (Efeseni 5.25 – 27)

Niciunul dintre noi nu suntem vrednici de a fi căsătoriţi cu Fiul lui Dumnezeu. Eu nu vă cunosc, însă voi înşivă vă cunoaşteţi. Voi nu mă cunoaşteţi, dar eu însumi mă cunosc. Dacă suntem sinceri, cu toţii ştim cât de nevrednici suntem, nu-i aşa? Cu toate acestea, Dumnezeu nu ne mai priveşte prin lentile care arată cine suntem în moduri ruşinoase. În schimb, ne priveşte prin filtrul sângelui lui Iisus Hristos. Iar sângele Lui ne arată că am fost desăvârşiţi – fără pată şi fără zbârcitură, deoarece am fost spălaţi prin jertfa Mântuitorului de la cruce.

Noi, cei din Biserică, am fost logodiţi şi pregătiţi şi aşteptăm cu nerăbdare nunta:

„Şi am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru cel atotputernic a început să împărăţească. Să ne bucurăm, să ne înveselim şi să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit şi i s-a dat să se îmbrace cu în subţire, strălucitor

şi curat”. (Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor.) (Apocalipsa 19: 6 – 8)

Cine sunt sfinţii? Voi sunteţi sfinţii. „Ăăă, noi ştim cum suntem, Amir. Nu suntem sfinţi”. Ba da, sunteţi. Amintiţi-vă, nu este vorba despre cine sunteţi sau ce aţi făcut. Este vorba despre cine este Iisus şi ce a făcut El pentru voi.

Pasajul din Apocalipsa continuă: „Apoi mi-a zis: Scrie: Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!” Apoi mi-a zis: Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!” (Apocalipsa 19: 9)

Tatăl ne-a spălat şi ne-a pregătit pentru ziua când vom deveni mireasa Fiului Său. Când va avea loc nunta? Nu la momentul despre care am citit în Apocalipsa 19. Pasajul vorbeşte despre momentul în care ne vom întoarce pe pământ împreună cu Hristos la cea de-a doua Lui venire. Aceea nu este ceremonia de nuntă; este celebrarea de după. Este recepţia, cu mesele extravagante şi cu tortul cel mare şi cu toţi invitaţii dansând împreună. Nunta în sine va avea loc când vom fi răpiţi. Căsătoria nu va avea loc pe pământ, ci în ceruri. Dacă vreţi să fiţi parte din mireasa lui Hristos, atunci aţi face bine să vă pregătiţi să vă întâlniţi Mirele pe nori.

Însă, minunatele binecuvântări nu se încheie aici. Fiind un soţ bun, Iisus pregăteşte o reşedinţă veşnică incredibilă, în care să locuiască cu mireasa Lui pe vecie. Descrierea acestei noi locuinţe – Noul Ierusalim – este prea lungă ca să fie inclusă în această carte, în câteva capitole ne vom uita mai în detaliu la cartea Apocalipsa. Cu toate acestea, dacă nu aţi mai citit până acum despre Noul Ierusalim, vă încurajez să deschideţi Biblia la Apocalipsa 21: 9 – 22 şi să vă pregătiţi să fiţi uimiţi. În timp ce citiţi, amintiţi-vă că Ioan scrie ceea ce noi vom experimenta literalmente. Nu este o alegorie sau o parabolă. Dacă îl aveţi pe Iisus ca Domn şi Mântuitor, veţi umbla în mod fizic pe acele străzi de aur şi veţi vedea acele pietre preţioase cu ochii voştri. Cuvintele din Biblie descriu realitatea – viitoarea voastră locuinţă.

UN DUMNEZEU AL RESTAURĂRII

Prin Israel şi Biserică, învăţăm despre Dumnezeu. Învăţăm că El este gelos. Dar este de asemenea iubitor şi iertător. El este Dumnezeul restaurării şi reconcilierii. În timp ce lucram la acest capitol, mă gândeam la toţi acei învăţători care susţin că Dumnezeu a abandonat Israelul şi că Israel nu mai este poporul lui Dumnezeu. Prin această învăţătură reformată care se răspândeşte pretutindeni în lume, mulţi oameni din Biserică par să se distanţeze de Israel – întorc spatele naţiunii care a pus bazele credinţei lor.

Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la povestea minunată a fiului risipitor. Această pildă poate fi folosită pentru a ilustra Biserica şi poporul Israel. Fiul credincios poate reprezenta Biserica, iar cel risipitor Israelul. Fiul risipitor a plecat şi a luat-o pe calea lui. În mod asemănător, Israel I-a întors Tatălui spatele şi a alergat după alţi dumnezei. Chiar şi când poporul s-a oprit din idolatria ostentativă, au făcut schimb, pe rând, de idoli. Iubeau mai degrabă legea decât îl iubeau pe Dătătorul legii. Însă vine ziua când Israel se va întoarce la Dumnezeu, iar El nu îşi va respinge poporul. În schimb, aşa cum tatăl l-a primit pe fiul risipitor, şi El îi va îmbrăţişa şi le va celebra întoarcerea.

Cu toate acestea, fiul cel mare nu a vrut să mai aibă de-a face cu fiul risipitor. El a rămas credincios în timp ce risipitorul L-a respins pe Mântuitor şi a devenit o naţiune seculară. Biserica se vede astăzi pe ea ca fiind poporul ales al lui Dumnezeu, şi nu Israel cel fugar şi compromis.

Biserica ar trebui să iubească poporul Israel şi să se roage pentru mântuirea lui.

Dar de ce nu pot fi ambele? Nu este ca şi cum dragostea lui Dumnezeu pentru Israel va fura din dragostea Lui pentru Biserică, sau invers. Rezervorul dragostei lui Dumnezeu este fără fund. Dacă El oferă mult unuia, nu ar trebui să existe îngrijorare că nu va mai exista nimic pentru celălalt. Asta este ideea pe care tatăl a încercat să i-o transmită fiului mai mare când i-a spus:

„Fiule, tu întotdeauna eşti cu mine şi tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne înveselim şi să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, şi a înviat, era pierdut, şi a fost găsit”. (Luca 15: 31 – 32)

Biserica ar trebui să iubească poporul Israel şi să se roage pentru mântuirea lui. Iar noi ar trebui să aşteptăm cu entuziasm ziua când picioarele lui Iisus vor călca pe Muntele Măslinilor, iar noi – sfinţii, mireasa Lui – fiindu-l alături. Deoarece atunci cei din poporul Israel „îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut”. (Zaharia 12: 10) Atunci, din acea întristare şi recunoaştere a lui Mesia va veni o pocăinţă la nivel de naţiune, unde fiecare bărbat, femeie şi copil va cădea înaintea Domnului şi Mântuitorului lui.

„Şi atunci tot Israelul va fi mântuit”. (Romani 11: 26)

Capitolul 5.

DRAGOSTEA „DURĂ” A LUI DUMNEZEU

Întâi la iudei, apoi la neamuri

Există o criză a drogurilor care a pus stăpânire pe această lume cu forţa. În fiecare regiune din lume, drogurile se extind violent. Multe vieţi sunt distruse şi mii de oameni mor anual. În anul 2017, 585.000 de oameni au murit din pricina consumului de droguri.1 Potrivit centrelor de prevenţie şi control al bolilor din Statele Unite, această tendinţă ascendentă a început în anii 1990 cu o creştere însemnată a prescrierii de opioide.2 începând cu anii 2000, forţele de ordine au început să se ocupe de distribuirea ilegală de opioide şi să sancţioneze doctorii care exagerau cu prescrierile acestor medicamentaţii periculoase. Acest lucru a făcut ca drogurile să fie mai greu de găsit şi mult mai scumpe.

Ca urmare, cei dependenţi au început să caute alternative mai ieftine. Şi le-au găsit în heroină.3 Destul de curând nu toxicomanii îşi injectau acest drog periculos, ci şi oamenii de afaceri, mamele de vârstă mijlocie şi studenţii din suburbii. Apoi, în jurul anului 2013, un nou

val de opioide sintetice a început să se răspândească pe străzi, inclusiv fetanilul4, care este letal. Folosit în combinaţie cu heroina, în pilulele contrafăcute şi alte opioide, doar puţin din substanţa toxică este de ajuns ca să producă reacţii serioase, sau chiar moarte. În anul 2018, în Statele Unite au murit 67.367 de persoane de supradoză de droguri. Aproximativ 70% din acele morţi s-au datorat opioidelor şi dintre acestea, două din trei – sau mai mult de 31.000 – aveau de-a face cu noile opioide sintetice.

Este uşor să citim aceste numere, să ne spunem „Ce tragedie!” şi să trecem mai departe. Însă acest număr uriaş este format din indivizi. A fost nevoie de 67.367 de bărbaţi şi femei şi adolescenţi care să-şi dea ultima suflare ca acea statistică masivă din 2018 să se formeze. Şi, aproape fiecărui individ dintre aceştia îi era asociată o familie. Poate v-aţi pierdut chiar voi membri din familie din cauza acestei pandemii de droguri. Dacă acesta este cazul, inima mi se frânge pentru voi. Ştiu că este un sentiment mare de neputinţă să vă priviţi pe cei pe care-i iubiţi alunecând pe panta dependenţei.

Mulţi oameni fac tot ce le stă în putinţă ca să-şi protejeze copilul, partenerul sau fratele. Ceea ce duce adeseori la relaţii de co-dependenţă, în care, ceea ce pare dragoste poate fi de fapt ceea ce alimentează dependenţa. Pentru a obţine ajutor, unii planifică intervenţii prin care să-l smulgă pe cel la care ţin din nebunia indusă de droguri. Alţii abordează situaţia cu o dragoste „dură”, întrerupând relaţia cu cel dependent, într-un efort de a-l obliga să caute ajutor. Nu-mi pot imagina prin ce suferinţă aş trece dacă aş fi nevoit să închid uşa unui copil de-al meu care a refuzat să primească ajutor împotriva dependenţei. Dar şi dacă aş fi obligat în mod tragic să ajung în acel punct, ştiu că un lucru va continua să rămână real: copilul meu preaiubit nu va înceta să fie copilul meu preaiubit.

O VREME A DISCIPLINEI

Israel era dependent de păcat. Şi mai rău este faptul că poporul nu doar că nu se oprea din păcătuit, dar nici nu îşi dorea să o facă. Ei iubeau păcatul. Îl savurau. Părea că

fiecare generaţie succesoare ducea păcatul la un alt nivel, întrecând în păcat chiar şi naţiunile din jurul lor. Domnul a spus cu referire la oraşul şi oamenii din Ierusalim:

„Dar el s-a răzvrătit împotriva legilor şi poruncilor Mele şi s-a făcut mai vinovat decât neamurile şi ţările dimprejur; căci a nesocotit legile Mele, n-a urmat poruncile Mele”. De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Pentru că aţi fost mai îndărătnici decât neamurile care vă înconjoară; pentru că n-aţi urmat poruncile Mele şi n-aţi împlinit legile Mele, şi n-aţi lucrat nici măcar după legile neamurilor care vă înconjoară – din pricina aceasta, aşa zice Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine şi voi aduce la îndeplinire în mijlocul tău judecăţile Mele, sub ochii neamurilor”. (Ezechiel 5: 6 – 8)

Dumnezeu a trimis profet după profet ca să comunice poporului să se oprească. Au existat intervenţii după intervenţii. Uneori, Israel şi Iuda ignorau mesajul. Alteori, plini de mânie, omorau mesagerul. Dar alteori promiteau să se schimbe – promisiune pe care se poate să o fi ţinut… o perioadă. Dar, în cele din urmă, sfârşeau mereu în acelaşi loc, cufundaţi în imoralitate şi violenţă şi avariţie şi închinare la idoli.

Dumnezeu. Se săturase. Şansele lor s-au terminat. A venit vremea pentru dragostea „dură”. Le-a spus israeliţilor: „Voi aduce peste voi vremuri foarte grele. Apoi voi rupe legăturile cu voi”. La fel cum un părinte îşi întrerupe relaţia cu copilul lui ca să-l determine să se schimbe, şi Dumnezeu şi-a îndepărtat mâna de peste copiii Lui. Gata cu binecuvântările, gata cu protecţia, gata cu ascultatul rugăciunilor, gata cu acceptarea închinării lor doar cu jumătate de măsură şi gata cu ţara. A terminat-o cu ei, iar acum ei aveau să fie pe cont propriu – zdrobiţi, învinşi şi fără casă. Însă mai aveau o nădejde: copiii preaiubiţi ai lui Dumnezeu nu încetează niciodată să fie copiii Lui preaiubiţi.

Profeţia pe care tocmai am citit-o din Ezechiel 5 s-a împlinit când poporul din partea de sud, Iuda, a fost exilat în mod fizic în Babilon pentru o perioadă de 70 de ani.

Totuşi, există o împlinire mai măreaţă a acestor cuvinte vizibilă în exilul spiritual al poporului evreu din relaţia apropiată cu Dumnezeu. Această separare continuă şi azi. Ei au respins conducerea lui Dumnezeu Tatăl în timp ce se aflau în ţara promisă, alegând în schimb să se dedice altor dumnezei.

Odată ce s-au întors în ţara lor, după pauza de 70 de ani, L-au dispreţuit din nou pe Dumnezeu. După cum am văzut mai devreme, de data aceasta L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu – Iisus Mesia – alegând în schimb să se dedice religiei şi legii. Doar pentru că cineva umblă, vorbeşte, se roagă şi aduce jertfe precum un individ special nu înseamnă că este un individ special. Evreii de pe vremea lui Hristos erau ceea ce Iisus a numit „morminte văruite" – „care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţenie". (Matei 23: 27) Din păcate, în ultimii 2000 de ani, nimic nu a schimbat asemănarea doar exterioară a lui Israel cu un individ special.

Pentru că nimic nu a reformat atitudinea lui Israel faţă de Mesia, poporul continua să se afle sub dragostea „dură" a lui Dumnezeu. Dar, în fiecare criză poate să zacă o oportunitate. Ceea ce pentru evrei poate să fie o criză în relaţie, pentru Biserică este o oportunitate de a creşte. În timp ce evreii continuau să fie disciplinaţi, pentru neamuri a fost deschisă uşa ca să-L descopere pe Mesia. Acest lucru a respectat tiparul stabilit de Dumnezeu. Mântuirea a fost oferită întâi evreilor, apoi neamurilor. Pavel a afirmat această ordine când a spus: „Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului". (Romani 1: 16)

„Dar, Amir, este corect faţă de evrei ca Dumnezeu să le ofere mântuirea şi apoi să-şi retragă acea ofertă şi să le-o dea neamurilor?" Nu este ca şi cum Dumnezeu a smuls din mâinile evreilor ceva ce aceştia îşi doreau cu disperare. Ei nu-l celebrau pe Mesia şi nici evanghelia mântuirii Lui atunci când Dumnezeu a apărut şi le-a spus:

„îmi pare rău, va trebui să-mi daţi înapoi ce v-am dat”. Prin Israel a venit mântuirea în lume. Iisus S-a născut iudeu şi a trăit toată viaţa Lui în sânul poporului Său. El Şi-a deschis braţele pentru evrei, arătându-le prin învăţăturile Lui calea spre mântuire şi demonstrându-şi divinitatea prin minuni, însă, în ciuda desăvârşirii adevărului Său şi a puterii lucrărilor Lui, naţiunea şi-a întors în mod colectiv spatele faţă de Dumnezeu. „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit”. (Ioan 1: 11)

Dumnezeu are căile Lui, iar căile Lui sunt întotdeauna consistente.

Când Pavel şi Barnaba au dus evanghelia în Antiohia din Pisidia, au început din sinagogă, după procedura standard. Iniţial, au existat răspunsuri foarte pozitive – puţin prea pozitive pentru liderii evrei. Aceştia au început să fie invidioşi pe succesul lui Pavel şi Barnaba, aşa că şi-au început atacurile. Când opoziţia a devenit prea mare, misionarii au declarat: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiţi şi singuri vă judecaţi nevrednici de viaţa veşnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri”. (Faptele apostolilor 13: 46) întâi la iudei, apoi la neamuri.

Această ordine „întâi la evrei, apoi la neamuri” se extinde dincolo de binecuvântările evangheliei. Şi judecata lui Dumnezeu urmează acelaşi tipar. El „va da mânie şi urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului şi ascultă de nelegiuire. Necaz şi strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste iudeu, apoi peste grec”. (Romani 2: 8 – 9)

Chiar şi o privire rapidă asupra istoriei poporului evreu ne va arăta că au suferit „mânie şi urgie, necaz şi strâmtorare” în ultimele două milenii. Însă vine curând o zi când necazul lor va creşte foarte mult. Atunci va începe şi judecata neamurilor. Pentru cei care nu fac parte nici din Biserică, nici din poporul Israel, acest necaz va fi o vreme de pedeapsă şi judecată, care într-un final va fi lipsită de nădejde.

Pentru popoarele alese, totuşi, există nădejde în

această perioadă de necaz. După ce Pavel a promis mânie în Romani 2, el a continuat spunând că: „Slavă, cinste şi pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste iudeu, apoi peste grec”. (versetul 10) La finalul mâniei, poporul Israel ca recunoaşte realitatea lui Mesia şi va primi în mod individual darul mântuirii. Atunci îşi va primi Tatăl soţia înapoi, iar Biserica îşi va începe noua relaţie în calitate de mireasă a lui Hristos.

O CHEMARE IREVOCABILĂ

Israel se află într-o stare de dragoste „dură”. Când evreii L-au respins pe Mesia, Dumnezeu le-a întors spatele. Dar, amintiţi-vă, dragostea „dură” nu este o rupere permanentă a relaţiei. Nu este o „respingere dură”, sau o „distrugere dură”. *Dragostea* este substantivul principal – *„dură”* este doar o modificare a subiectului. După cum spune Pavel:

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta;

cunoştinţa va avea sfârşit”. (1 Corinteni 13: 4 – 8)

Aceste caracteristici îl descriu pe Dumnezeu, deoarece „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4: 8). Şi la fel cum dragostea Lui nu încetează niciodată faţă de poporul Lui ales, Biserica, nu va înceta nici faţă de poporul Lui ales, Israel. Aşadar, mai degrabă decât să-i elimine pe evrei din poveste, ca pe nişte personaje care au existat în planul Lui, Biserica ar trebui să-i celebreze. Datorită faptului că evanghelia a fost oferită prin evrei, neamurile o pot primi, potrivit ordinii stabilite de Dumnezeu. „Întreb, dar: S-au poticnit ei ca să cadă?” Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos”. (Romani 11: 11) întâi la iudei, apoi la neamuri.

De fapt, să-i dispreţuim pe iudei considerând că s-au îndepărtat prea mult ca să mai poată fi răscumpăraţi, este culmea ipocriziei.

„În ce priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, şi aceasta spre binele vostru; dar în ce priveşte alegerea, sunt iubiţi, din pricina părinţilor lor. Căci lui Dumnezeu nu-l pare rău de darurile şi de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu, şi după cum, prin neascultarea lor, aţi căpătat îndurare acum, tot aşa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete şi ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toţi”. (Romani 11: 28 – 32)

În primul rând, Pavel spune că darurile şi chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile. Dacă Dumnezeu v-a făcut o chemare, atunci chemarea aceea este pentru totdeauna. Nu sunteţi mulţumitori că acest lucru este adevărat? Dacă ar fi existat vreun nivel arbitrar de păcătoşenie care, odată trecut, ar revoca darul lui Dumnezeu de viaţă veşnică, cum ar putea să mai aibă cineva pace? Vă veţi întreba întotdeauna de ce parte a liniei vă aflaţi. Oare indicatorul meu de păcat îmi arată că am ajuns la nivelul care-mi va declanşa scaunul de catapultare, iar eu am fost ejectat din rândul celor aleşi direct între cei eliminaţi?

Alt scop pe care îl are Pavel în acest pasaj din Romani 11 este să corecteze memoria selectivă din mijlocul celor din Biserică. Ce eraţi voi înainte de Hristos? Păcătoşi. Ce anume a schimbat acest aspect? Mila lui Dumnezeu. Aţi meritat-o? Nu. Atunci, cu ce sunt diferiţi evreii de voi? De fapt, exact cum neascultarea lor a avut un rol de jucat în faptul că voi aţi ajuns să vă pocăiţi şi să primiţi milă, şi ascultarea voastră poate avea un rol de jucat în pocăinţa lor şi primirea milei. Cât de incredibil!

Darurile şi chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile. Dacă Dumnezeu v-a făcut o chemare, atunci chemarea aceea este pentru totdeauna.

Dumnezeu nu a respins Israelul. De fapt, deja a început să pregătească scena pentru momentul în care-i va

chema din exilul sub această dragoste „dură” înapoi acasă. De unde ştim asta? Ascultăm îndeaproape sunetul chemării lor acasă.

PRIN PUTEREA INVESTITĂ ÎN SAN REMO

O celebrare centenară specială a avut loc în aprilie 2020. A fost aniversarea a 100 de ani de la Conferinţa de la San Remo din 20 – 26 aprilie 1920 – un eveniment în care, dacă oamenii ar fi ascultat mai atent, ar fi putut auzi cum Dumnezeu îşi cheamă poporul ales înapoi la Sine. Ca să înţelegem importanţa evenimentului de la San Remo, trebuie să mergem înapoi cu câţiva ani, la finalul Primului Război Mondial.

În anul 1917, fostul prim-ministru britanic, lordul Arthur Balfour era ministrul de externe al Marii Britanii. În timp ce slujea pe acel post, i-a scris lordului Rothschild, care era capul unei familii de bancheri evrei şi un susţinător al sionismului, o scrisoare.

Ministerul de Externe

2 noiembrie 1917

Domnule Rothschild, îmi face mare plăcere să vă comunic, din partea Guvernului Maiestăţii Sale, următoarea declaraţie de simpatie cu aspiraţiile sioniste iudaice care au fost depuse şi aprobate de Cabinet.

Guvernul Maiestăţii Sale priveşte cu favoare instaurarea unui cămin naţional pentru poporul evreu în Palestina şi va depune eforturile necesare pentru a facilita atingerea acestui obiectiv, înţelegându-se că nu se va face nimic cu potenţialul de a produce prejudicii drepturilor civile şi religioase ale comunităţilor non-iudaice existente deja în Palestina, sau drepturilor şi statutului politic pe care le au evreii în orice alte ţări.

V-aş fi mulţumitor dacă veţi aduce această declaraţie la cunoştinţa Federaţiei Sioniste.

Cu sinceritate.

Arthur James Balfour5

Aceasta a fost o scrisoare remarcabilă, deoarece reprezenta prima dată când un guvern şi-a prezentat sprijinul pentru formarea unui cămin naţional pentru evrei.

Şi nu doar un cămin, ci în ţara care le-a fost dată evreilor de către Dumnezeu cu multă vreme în urmă. Graniţele acestei ţări – la care se făcea referire în acea perioadă ca Palestina – arătau foarte diferit de cum sunt trasate astăzi. Dacă aţi putea cerceta o hartă a acelei vremi, aţi vedea că acest teritoriu, fost otoman, includea nu doar ceea ce este astăzi Israel, ci şi Iordania. Aşadar, când această scrisoare a fost trimisă, Balfour şi Cabinetul nu considerau Palestina şi Iordania ca fiind separate. Iordania s-a format mai târziu şi a fost oferită în dar haşemiţilor – un trib de beduini din Arabia – ca semn de mulţumire pentru că au ajutat armata britanică în Primul Război Mondial. Însă, în 1917, guvernul Marii Britanii a solicitat ca întreg teritoriul compus din Israelul de azi şi Iordania să fie considerat patria poporului evreu.

Deşi Declaraţia Balfour a fost un mare prim pas, nu avea autoritate legală. Era pur şi simplu o declaraţie plăcută prezentată de britanici faţă de evrei. Abia la conferinţa de la San Remo din aprilie 1920 această declaraţie a început să prindă forţă. La această adunare au participat Marea Britanie, Italia, Franţa şi Japonia, iar Statele Unite au participat în calitate de observator neutru. La acest summit au continuat discuţiile dintre aceste naţiuni, care au început în Londra cu două luni în urmă. Scopul lor era să determine ce vor face cu teritoriile capturate din Primul Război Mondial.

Puterile internaţionale care au participat au decis că cel mai bine ar fi ca Palestina să fie pusă sub mandat britanic. Aceste puteri au fost de acord şi cu următoarele:

Mandatul britanic va fi responsabil pentru punerea în aplicare a declaraţiei originale făcută în data de 2 noiembrie 1917, de guvernul britanic şi adoptată de celelalte puteri aliate, în favoarea instaurării în Palestina a unui cămin naţional pentru poporul evreu, înţelegându-se că nu se va face nimic cu potenţialul de a produce prejudicii drepturilor civile şi religioase ale comunităţilor non-iudaice existente deja în Palestina, sau drepturilor şi statutului politic pe care le au evreii în orice alte ţări.6

Înţelegeţi importanţa acestui lucru? Britanicii au fost îndeajuns de cumsecade ca să dea o declaraţie, însă la San Remo declaraţia a devenit un acord internaţional trainic. Acesta este fundamentul legal pentru întoarcerea poporului Israel înapoi în ţara lui şi ca graniţele să fie cum au fost intenţionate original – incluzând atât Israelul din ziua de azi, cât şi Iordania.

Graniţele originale nu au rezistat prea mult. Curând, britanicii au decis că îşi doresc petrolul brut al arabilor în loc de uleiul de măsline al evreilor şi astfel au început să radă teritorii de pe hartă. Au luat o pătrime, au transformat-o în Transiordania şi au dat-o haşemiţilor. Aceştia au luat înălţimile Golan şi le-au dat francezilor într-un schimb de teritorii. Între timp, graniţele stabilite în 1920 s-au redus tot mai mult. Apoi a urmat rezoluţia Statelor Unite din 1947 prin care se recomanda împărţirea Palestinei – acţiune pe care acest corp nu a avut nicio autoritate să o întreprindă, dar care ar fi fost împuternicită dacă nu ar fi izbucnit un război civil care a condus în cele din urmă la înfiinţarea statului Israel.

Din acest motiv sărbătorim rezoluţia din anul 1920 de la San Remo şi din acest motiv este centenarul un eveniment atât de special. La San Remo a fost esenţial planificat şi instaurat Israel. Apoi ne-au luat 28 de ani şi un război sângeros ca să ne declarăm şi să formalizăm independenţa.

ÎN CURÂND VINE VREMEA

„Interesantă lecţie de istorie, Amir, dar are un scop anume?” O întrebare corectă, dar oarecum obraznică. Mai aveţi puţină răbdare cu mine. Mulţi credincioşi încurcă trâmbiţele din Apocalipsa – cele şapte trâmbiţe care introduc cele şapte judecăţi din capitolele 8 – 11 – cu trâmbiţa pe care o vom auzi înainte de răpire şi trâmbiţa care va anunţa cea de-a doua venire a lui Iisus. E de înţeles. Sunt multe trâmbiţe în Biblie. Însă, după cum am văzut în capitolul 2, nu fiecare trâmbiţă din Biblie indică în mod automat înspre Apocalipsa. Trâmbiţele făceau parte din cultura evreilor, iar sunetele lor nu erau absolut deloc

evenimente rare.

Când s-au făcut săpături în apropierea zidului vestic al Muntelui Templului din Ierusalim, s-a descoperit ceva interesant. O piatră mare în formă de „L” trântită la pământ în timpul distrugerii templului de către romani a fost descoperită având inscripţia incompletă în limba ebraică: „Casei trâmbiţării pentru a anunţa…” 7 Ce anume era această trâmbiţare şi ce anume anunţa? Răspunsurile se găsesc în dorinţa preoţilor de a se asigura că nimeni nu uita sau nu întârzia la evenimentele religioase. Din acest colţ al zidului templului se suna dintr-o trâmbiţă la diferite intervale pentru a-i conştientiza pe evrei că Sabatul avea să înceapă sau că sărbătorile erau pe cale să înceapă.

Scopul primei suflări din trâmbiţă era ca cei de departe să vină mai aproape.

Scopul celei de-a doua suflări din trâmbiţă era de a-i aduce în cetate pe cei care erau la jumătatea drumului.

Scopul celei de-a treia suflări din trâmbiţă era de a-i conştientiza pe cei care erau ocupaţi imediat în afara zidurilor cetăţii că este vremea să intre înăuntru.

Scopul celei de-a patra era de a-i avertiza pe cei de la porţile cetăţii că ar trebui să intre.

Scopul celei de-a cincea era de a-i încuraja pe cei de pe străzile cetăţii să înceapă să se îndrepte înspre casele lor.

Scopul celei de-a şasea era de a-i conştientiza pe cei aflaţi deja în casele lor că este timpul să se pregătească de Sabat.

Scopul celei de-a şaptea era de a-i conştientiza pe toţi că a venit vremea – începutul Sabatului sau al sărbătorii.

Fiecare dintre aceste trâmbiţe avea scopul de a aminti poporului că vremea se apropie. Pregătiţi-vă acum. Nu aşteptaţi până în ultimul moment. Nu vreţi ca Sabatul să înceapă cât încă vă aflaţi în afara cetăţii sau alergaţi spre casă pe străzile pustii. Cred că în ultimii aproximativ 100 de ani aceste trâmbiţe au anunţat apropierea începerii unui eveniment măreţ.

Declaraţia Balfour a fost o sunare din trâmbiţă. „Îmi aduc poporul acasă, aşa cum am spus că o voi face”.

Convenţia de la San Remo a fost o sunare din trâmbiţă. „Am stabilit graniţele ţării în care poporul meu se va aduna, exact aşa cum am promis că o vor face înainte de întoarcerea Mea”. Acestea sunt semne că răsplătirea Bisericii este aproape şi finalul perioadei de dragoste „dură” în care se află Israel este tot mai aproape.

Au existat şi alte trâmbiţe. Holocaustul a fost un sunet puternic de trâmbiţă prin care poporul evreu a fost chemat înapoi în ţara lui. Ziua independenţei Israelului din anul 1948, victoria dată de Dumnezeu în războiul de şase zile din anul 1967, succesul miraculos din cadrul războiului de Yorn Kippur din anul 1973, creşterea populaţiei, economiei şi puterii statului Israel, recunoaşterea de către preşedintele Donald Trump că Ierusalim este capitala Israelului din anul 2018 – toate acestea sunt trâmbiţe care transmit: „Grăbiţi-vă! Pregătiţi-vă! Ziua se apropie”. Nu sunt doar evenimente istorice, ci sunt şi modalitatea lui Dumnezeu de a ne atrage atenţia ca să fim pregătiţi pentru ce urmează.

Ce anume anunţă mai specific aceste suflări din trâmbiţă? Ele proclamă împlinirea capitolelor 36 – 37 din Ezechiel. Dumnezeu a promis:

„Iar voi, munţi ai lui Israel, veţi da crengi şi vă veţi purta roadele pentru poporul Meu, Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că vă voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, şi veţi fi lucraţi şi semănaţi. Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toţi! Cetăţile vor fi locuite şi se vor zidi iarăşi dărâmăturile. Voi înmulţi pe voi oamenii şi vitele, care vor creşte şi se vor înmulţi: voi face să fiţi locuiţi ca şi mai înainte şi vă voi face mai mult bine decât odinioară; şi veţi şti că Eu sunt Domnul”. (Ezechiel 36: 8 – 11)

Din nou, El a jurat:

„Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părţile

şi-i voi aduce înapoi în ţara lor. Voi face din ei un singur neam în ţară, pe munţii lui Israel; toţi vor avea un singur împărat şi nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărţiţi în două împărăţii". (Ezechiel 37: 21 – 22)

Pentru un cititor al Bibliei din secolul al 19-lea, aceste evenimente ar fi părut imposibile. Israel – stat naţional? O adunare a miilor de enclave evreieşti din întreaga lume într-o singură ţară? Imposibil.

Apoi, trâmbiţele au început să răsune. În 1917, apoi în 1920, apoi în 1948 şi până astăzi, acestea au răsunat, transmiţând: „Fiţi pregătiţi, deoarece, odată împlinite capitolele 36 – 37 din Ezechiel, vor urma capitolele 38 – 39. Şi nu vreţi să fiţi aici la împlinirea acestora". Primele două capitole (36 – 37 din Ezechiel) relatează despre restaurarea ţării şi adunarea poporului lui Dumnezeu într-un singur loc. Odată ce acestea se întâmplă, Domnul va începe să disciplineze naţiunile despre care se relatează în următoarele două capitole. Această disciplină este necazul cel mare, sau „vremea de necaz pentru Iacov". (Ieremia 30: 7). Aici vom vedea evenimentele din Apocalipsa derulându-se şi pe care le vom analiza în capitolele 7 – 11 ale acestei cărţi. Va fi o vreme a unei devastări globale mai mari decât au existat oricând altcândva.

ASCULTAŢI?

Cum vă simţiţi când vă gândiţi la sunetul acestor trâmbiţe? Vă fac să vă simţiţi agitaţi, sau experimentaţi un sentiment progresiv de entuziasm? Vă temeţi de mânia viitoare, sau aveţi pace din pricina nădejdii întoarcerii lui Iisus? Răspunsurile voastre la aceste întrebări vor depinde în mare parte de cum staţi cu relaţia voastră cu Mântuitorul. Fiecare sunet al trâmbiţei aduce lumea cu un pas mai aproape de marele necaz. Dar aduce şi fiecare creştin cu un pas mai aproape de a vedea faţa lui Iisus.

Aceia dintre noi care ne-am dat viaţa lui Iisus şi am primit iertarea Lui nu vom avea parte de ororile necazului. Noi nu suntem sortiţi mâniei. Iisus a promis: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să

încerce pe locuitorii pământului”. (Apocalipsa 3: 10) Potrivit cuvintelor lui Iisus, ca noi să evităm încercarea care vine peste întreaga lume, trebuie să nu mai facem parte dintre cei care încă locuiesc pe pământ. Există trei opţiuni pentru a nu mai fi locuitori ai pământului – să fim morţi, să fim mutaţi sau să trăim într-o biosferă pe Marte. Din moment ce planeta Marte nu a fost încă colonizată, nu ne mai rămân decât celelalte două variante – moartea sau mutarea.

Ca membrii Bisericii să fie răpiţi de pe pământ este nevoie de un act supranatural. Iar acesta poate veni doar din mâna lui Dumnezeu:

„Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă, dar, unii pe alţii cu aceste cuvinte”. (l Tesaloniceni 4: 16 – 18)

Promisiunea de a nu mai fi aici în timpul necazului este mângâierea noastră în timp ce vom vedea cei şapte ani apropiindu-se. Nu vă încurajaţi unii pe alţii spunând „Hei, haide să ne întâlnim ca să trecem împreună prin necaz. Toată moartea şi distrugerea care vor avea loc – va fi super”.

În biserică, ochii noştri sunt fixaţi pe ce face Dumnezeu în poporul Israel, astfel încât să ne facem o idee cât mai este până la adunarea noastră. Din acest motiv este atât de important să cercetăm ştirile, să ascultăm trâmbiţele. Veţi auzi sunetul acestora când ascultaţi ce face Dumnezeu în Israel. Chiar şi în mijlocul războaielor şi veştilor de război. Israel încă stă tare. Chiar şi în plină pandemie de coronavirus, suntem în continuare cea mai puternică naţiune din Orientul Mijlociu.

În biserică, ochii noştri sunt fixaţi pe ce face Dumnezeu în poporul Israel, astfel încât să ne facem o idee cât mai este până la adunarea noastră.

În toiul pandemiei, putem vedea şi modul în care

vrăjmaşul continuă să atace. Datorită modului în care Israel s-a descurcat iniţial, mulţi oameni au crezut că am descoperit o cură pe care nu vrem să o împărtăşim cu restul lumii. O aiureală, desigur, dar nu ai cum să te cerţi cu astfel de oameni. Lipsa unei cure a devenit foarte evidentă mai târziu, când Israel a fost nevoit să intre a doua oară în carantină naţională din pricina unui nou focar. Cu toate acestea, antisemitismul continuă să se răspândească pe glob. O ură nou-nouţă împotriva poporului evreu a început să prindă contur în biserică din pricina acuzelor conspirative ale unor profeţi mincinoşi care dau vina pe sionism pentru tot ce mişcă de la războaie, până la revolte şi pandemie. Cea mai rea parte cu privire la acest nonsens ridicol este că aceşti oameni susţin că au ca fundament Biblia, folosind hermeneutică dubioasă şi concluzii preconcepute. Cum trebuie să dea din cap Duhul Sfânt a negare când vede în ce moduri eretice este folosit Cuvântul insuflat de El!

Pentru cei optimişti cu privire la viitorul planetei noastre, am veşti rele. Lumea aceasta nu va deveni mai bună. Nu va deveni brusc un loc minunat, în care vrăjmaşii se împacă şi războaiele se încheie, şi poluarea dispare şi urşii polari îşi redobândesc toate terenurile de gheaţă pierdute. Viaţa nu va deveni mai uşoară şi mai sigură. Iisus a spus: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi”. (Ioan 14: 2 – 3)

El Se întoarce ca noi să putem fi alături de El, nu ca să locuiască aici cu noi. El ne pregăteşte viitoarea locuinţă, nu aşteaptă ca noi să-l pregătim Lui viitoarea locuinţă. Această promisiune ne aduce celor din biserică pace şi ne împuterniceşte să ne încurajăm unii pe alţii.

Dacă poporul Israel ar auzi trâmbiţele şi le-ar înţelege semnificaţia, nu ar simţi aceeaşi pace. Nu există nicio încurajare pe termen scurt pentru evreii care nu L-au acceptat pe Iisus ca Mântuitor. Ei merg pe o cale separată faţă de Biserică şi vor fi legaţi de pământ în perioada de

necaz care urmează. Şi totuşi, există o nădejde pe termen lung. Amintiţi-vă, Dumnezeu Tatăl nu va întoarce spatele copiilor Lui dependenţi de păcat. Perioada lor de dragoste „dură" va avea un final. Odată ce numărul neamurilor va fi complet, iar vremea disciplinei necazului se va încheia, în acea zi glorioasă „tot Israelul va fi mântuit" (Romani 11: 26). Dacă există vreo consolare pentru poporul Israel, este în acest loc.

Capitolul 6.

TIMPURILE STABILITE DE DUMNEZEU

Să înţelegem timpul pentru a înţelege timpurile

Ar fi greu să ne imaginăm timpul fără timp. Timpul pur şi simplu este – ca aerul. Nu vă gândiţi la el, pur şi simplu îl trăiţi. Timpul este o constantă. Pe de altă parte, timpul este orice altceva, dar nu o constantă. În ciuda faptului că se află în mod constant în jurul nostru, el se îndepărtează în mod constant de noi. Poate fi cel mai puţin constant lucru din întregul univers. Fiecare moment din timp durează o nanosecundă, apoi trece la următoarea. Şi totuşi, nu rămânem niciodată fără timp. Chiar şi când Dumnezeu a făcut timpul să stea în loc pentru Iosua şi armata lui, Biblia spune că: „Soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă". (Iosua 10: 13) Se poate ca soarele să se fi oprit, însă minutele şi orele au continuat până când a trecut aproape o zi întreagă.

Nu putem scăpa de trecerea timpului. Cu cât îmbătrânim mai mult, cu atât este mai evident acest adevăr. Dar, deşi timpul este întotdeauna, el nu a existat dintotdeauna. A existat o vreme când timpul nu exista. Înainte ca Dumnezeu să creeze toate lucrurile, El a trăit într-un timp fără timp. Nu existau secunde, sau minute, sau ore, sau zile. El nu se trezea dimineaţa gândindu-Se cum

ni

Îşi va petrece ziua, pentru că nu exista dimineaţă şi nu exista zi. Timpul este un rezultat minunat al creaţiei Lui – ceva ce ne permite să discernem între trecut, prezent şi

viitor. Însă timpul nu este necesar, Dumnezeu nu este limitat de timp. Iisus şi-a demonstrat existenţa în afara înţelegerii naturale a timpului, când, ignorând gramatica necesară trecerii timpului, le-a spus fariseilor: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu”. (Ioan 8: 58)

O afirmaţie puternică a dumnezeirii Lui care cel mai sigur îi va face pe profesorii englezi să se înfioreze.

Existenţa dinainte de timp este ceva de doar Dumnezeu a experimentat. Contrar anumitor sisteme de credinţă, noi nu trăiam împreună cu El sub forma unor bebeluşi-duhuri într-o stare de dinainte de a ne naşte pe pământ. Cu toate acestea, deşi nu am existat alături de El înainte ca timpul să înceapă, vom fi alături de El când timpul nu va mai exista – dacă L-am primit pe Iisus ca Domn şi Mântuitor al nostru. Dumnezeu deja a stabilit când se va încheia timpul, şi, dacă El a stabilit deja, putem fi absolut siguri că aşa se va întâmpla.

Deocamdată, pare adeseori că timpul ne guvernează vieţile. Avem întâlniri şi programe. Ştim unde trebuie să fim şi când trebuie să fim acolo. Dacă cineva este punctual şi apare la timp la o întâlnire, considerăm acest lucru un semn de caracter bun. Dacă cineva întârzie, ne simţim nerespectaţi şi ne întrebăm dacă acea persoană este demnă să depindem de ea în alte domenii ale vieţii. Timpul ne spune când să ne punem să dormim şi când să ne trezim. El determină momentul când trebuie să fim la lucru, sau când trebuie să ne ducem copii la antrenamentul de fotbal sau când trebuie să ajungem la biserică ca să putem să ne ocupăm locurile obişnuite.

Această dependenţă de timp îi face pe mulţi credincioşi să stea în casele lor cu un cronometru în mână, gândindu-se: *„Bine, Doamne, când va avea loc răpirea? Ai spus că în curând, iar la momentul acesta probabil întinzi exagerat limitele definiţiei a acestui cuvânt. O zi sau chiar o săptămână se încadrează în definiţia cuvântului „curând”. Dar 2000 de ani par cam în exces”.* Astfel, creştinii fac predicţii şi programează dăţi. Dar, pe cât de

greu ne este să acceptăm, când îl întrebăm pe Dumnezeu „Când?”, răspunsul Lui este de obicei: „Nu vă priveşte”.

Profetul Habacuc i-a adresat cândva o întrebare de genul acesta lui Dumnezeu, la care El a răspuns: „Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire şi nu va minţi; dacă zăboveşte, aşteapt-o, căci va veni şi se va împlini negreşit”. (Habacuc 2: 3)

Dumnezeu i-a spus lui Habacuc că a stabilit un timp în care toate preocupările lui vor fi adresate. Dar acel timp nu a venit încă. Nu există niciun motiv să fim nerăbdători. În timp ce lui Habacuc i se poate părea că timpul se târăşte, pentru Dumnezeu timpul stabilit este perfect.

Acelaşi mesaj ni-l transmite Dumnezeu nouă în timp ce tânjim după venirea Lui. Este un lucru bun să ne dorim întoarcerea lui Hristos. Cu toate acestea, dacă credeţi că El întârzie, se datorează propriei voastre nerăbdări. El a stabilit un timp, iar acesta va veni cu siguranţă, deoarece Cel care a promis este credincios. Acest lucru este adevărat cu privire la toate aspectele planului lui Dumnezeu pentru această lume. El a stabilit timpuri şi El are autoritatea de a determina când şi cum se vor desfăşura planurile Lui.

Ca să înţelegem diferenţele dintre Israel şi Biserică, trebuie să fim atenţi la cronologiile lor individuale. Ambele au un curs separat prin istoria şi viitorul pe care le-a pregătit Dumnezeu. Dar, pentru a recunoaşte cum se intersectează şi cum se despart cele două căi, trebuie să apreciem conceptul de timp şi cum este acesta folosit de Dumnezeu ca să-şi îndeplinească voia. Acest lucru este în mod special adevărat când privim la finalul timpului prezentat în cartea Apocalipsa. Aşadar, înainte să începem acea carte apocaliptică minunată scrisă de apostolul Ioan, trebuie să stabilim un cadru referitor la modul în care lucrează Dumnezeu atât în timp, cât şi în afara lui.

CÂND A CREAT LUMEA, DUMNEZEUL ETERN A CREAT TIMPUL

„La început…” (Geneza 1: 1) Timpul este introdus în primele două cuvinte din Biblie. Faptul că există un

început implică faptul că există şi un mijloc şi un final. Timpul trece de la a la *b* şi ajunge într-un final la *c.* A cui mână se află în spatele acestei creaţii? Desigur, este a Tatălui, prin Fiul Său, Cuvântul. „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El”. (Ioan 1: 1 – 3) Iisus „a făcut”, iar timpul a fost produsul secundar natural.

De la aceste prime acte ale creaţiei, Dumnezeu a început să definească timpurile. El ne-a dat zile. „Dumnezeu a zis: să fie lumină!” Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua întâi”. (Geneza 1: 3 – 5) Apusul, apoi răsăritul – şi ne-am făcut cu o zi. Aceasta a fost prima dată când a existat o zi întâi. Voi îi spuneţi Duminică, însă în evreieşte, noi îi spunem prima zi. De ce? Pentru că este prima zi a săptămânii. Duminica poate nu este întotdeauna însorită (în eng. Duminică = sunday – ziua soarelui, n.tr.), însă nu există nicio săptămână în care prima zi să nu fie prima.

Lunile au fost stabilite de Dumnezeu. Când îi informa pe Moise şi Aaron cu privire la planurile Lui de a nimici întâiinăscuţi din Egipt, El a spus: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului”. (Exod 12: 2) Paştele au instaurat lunile evreieşti şi o serie de luni au devenit un an.

Şi anotimpurile au fost rânduite de Dumnezeu. După potop, Dumnezeu a mirosit aroma plăcută a jertfei lui Noe şi a făcut o promisiune: „Câtva fi pământul, nu va înceta semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea!” (Geneza 8: 22) Dumnezeu a creat încălzirea globală. De asemenea, a creat răcirea globală. Vor exista perioade calde şi perioade reci, perioade pentru plantat şi perioade pentru cules – fiecare în anotimpul potrivit.

Când Dumnezeu a creat, timpul a început. Apoi, El a

luat timpul şi l-a aranjat într-o ordine care să ne ajute să măsurăm trecerea acestuia. Acesta este sistemul care ne direcţionează acum viaţa.

DUMNEZEU NE-A CREAT ÎN TIMP

Când Dumnezeu a rostit momentul omenirii în care a spus „Să facem om…”, a făcut-o în timp. Au trecut cinci zile de când a început procesul de creare. În acel moment, noi am fost introduşi în fluxul istoriei. De ce atunci şi nu înainte? Pentru că întreaga creaţie de până atunci era în proces de pregătire pentru această realizare supremă a planului Său de creare. Acesta a fost momentul glorios în care a introdus o parte din El în creaţie – implantarea supranaturalului în natural, spiritualului în lumea fizică. „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră… Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut”. (Geneza 1: 26 – 27)

Din prima clipă a istoriei omenirii, noi am urmat planul stabilit de Dumnezeu, guvernaţi fiind de timpurile, momentele şi anotimpurile Lui.

În întreaga Sa lucrare pe pământ, şi Iisus a fost guvernat de timpurile Tatălui. Când umbla cu ucenicii Lui, le-a spus: „Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică”. (Ioan 7: 6). În mod similar, când mama Lui i-a cerut să ajute la nunta din Cana, răspunsul lui Iisus a fost: „Nu Mi-a venit încă ceasul”. (Ioan 2: 4)

Tatăl a stabilit timpurile pentru Fiul Său, iar Fiul era supus acestora.

Dumnezeu a rânduit şi timpurile noastre. Poate credem că timpul nostru ne aparţine, dar, de fapt, îi aparţine Lui. „Soarta mea este în mâna Ta; scapă-mă de vrăjmaşii şi de prigonitorii mei!” (Psalmul 31: 15)

Nu aveţi control suprem asupra zilelor voastre. Se poate să vă aveţi toată viaţa planificată – planurile voastre de educaţie, calea carierei voastre, când vreţi să vă căsătoriţi, când să începeţi o familie, la ce vârstă să ieşiţi la pensie şi câţi bani veţi avea puşi deoparte ca să vă

puteţi bucura de anii care v-au mai rămas. Minunat! Dar trebuie şi să recunoaşteţi că în orice moment s-ar putea să ajungeţi în faţa unui camion sau să fiţi loviţi de o boală epuizantă sau să descoperiţi că nu puteţi avea copii sau să suferiţi o deraiere a carierei.

Pavel a scris: „Luaţi seama deci să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele”. (Efeseni 5: 15 – 16; cf. Coloseni 4: 5)

Dumnezeu, care stă în afara timpului, vede toate zilele noastre. El a stabilit începutul şi sfârşitul şi ştie despre toate cucuiele şi rănile pe care le vom dobândi în mersul nostru. El spune: „Plănuiţi-vă viitorul, dar profitaţi cât de mult puteţi de prezent. Ziua de azi este aici; de ziua de mâine nu puteţi fi siguri. Asiguraţi-vă că răspândiţi lumina Mea în fiecare moment din fiecare zi cât încă mai aveţi timp”.

DUMNEZEUL NOSTRU SUVERAN A DETERMINAT UN MOTIV, UN TIMP ŞI UN LOC PENTRU FIECARE LUCRU

Unul din sentimentele care te fac să te simţi cel mai neajutorat este momentul în care îţi dai seama că markerul folosit ca să scrii pe tabla albă este permanent. Nu mai există cale de întoarcere. Poţi să ştergi, poţi să dai cu spray, poţi să implori îngerii tablei albe să vină şi să te salveze, dar realitatea rămâne că mâzgăliturile negre care umbresc suprafaţă cândva imaculată nu vor mai dispărea niciodată în mod complet.

Planurile lui Dumnezeu sunt perfecte; de aceea şi timpurile Lui sunt perfecte.

Dumnezeul nostru este suveran, ceea ce înseamnă că El deţine controlul asupra tuturor lucrurilor. Fiind suveran, nu doar are autoritatea de a stabili toate timpurile, dar şi puterea de a realiza acele timpuri. Planurile Lui sunt perfecte; de aceea şi timpurile Lui sunt perfecte. Suveranitatea Lui presupune că dacă ar fi avut un calendar pe o tablă albă gigantică în care să treacă toate momentele importante din istorie, ar fi putut să o facă folosind

markere Sharp. Nicio circumstanţă nu L-ar putea determina să întindă mâna după buretele de şters. Nicio criză, precum războaiele, sau virusurile, sau dezastrele naturale nu L-ar putea pune în poziţia în care să caute pe Google „solvenţi pentru markere permanente”. Ce a stabilit El este 100% perfecţiune şi se va împlini.

Momentul perfect pentru creaţie

Dumnezeu a stabilit momentul perfect pentru crearea lumii. Existând în afara timpului, Dumnezeu a ales timpul perfect în care să înceapă timpul. Stephen Hawking nu a putut înţelege de ce universul a apărut când a apărut. Cartea lui „Scurta istorie a timpului”, nu a adus nicio înţelegere cu privire la modul în care timpul a devenit timp. În schimb, el şi-a scris supoziţiile cu privire la timpurile şi căile universului, dar nu a dat niciun răspuns la întrebarea filosofică privind scopul universului. Însă soluţia chiar nu este dificilă. Universul există pentru că Dumnezeu a decis să existe. Şi a început să existe la un moment concret din acelaşi motiv – Domnul a decis că aşa este potrivit.

Momentul perfect pentru potop

Dumnezeu a determinat momentul perfect în care să trimită un potop peste pământ. În una din zile, Domnul suveran l-a luat deoparte pe Noe şi i-a descoperit când anume va trimite un potop şi cât va dura acesta. El nu a spus: „Hei, Noe, m-am gândit să inund pământul. Să-Mi zici cât timp crezi că îţi va lua să construieşti o arcă, ca să pot determina cronologia”. Domnul nu l-a verificat din când în când pe constructorul arcei – „Eşti aproape gata? încerc să bat în cuie programul”. Dumnezeu şi-a avut timpurile deja stabilite, iar când arca a fost finalizată, i-a spus slujitorului Său credincios: „Intră în corabie, tu şi toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni… Căci după şapte zile, voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi voi şterge astfel de pe faţa pământului toate făpturile pe care le-am făcut”. (Geneza 7: 1, 4)

I-a spus slujitorului Său data potopului – la o

săptămână după acea zi – iar Noe a trebuit să trăiască următoarele şapte zile cu acea realitate.

Imaginaţi-vă că aţi privi în jurul vostru fiind conştienţi că fiecare persoană pe care o vedeţi, în afară de cei din familia voastră imediată, va muri peste o săptămână. Ce aţi face în acele şapte zile? Ştim ce a făcut Noe – le-a spus tuturor să se împace cu Dumnezeu cât încă este vreme. Apostolul Petru l-a numit pe Noe „propovăduitor al neprihănirii" (2 Petru 2: 5) şi trebuie să presupunem că exact asta făcea Noe în timp ce vedea cum timpul acestora se apropie de final.

Când Dumnezeu vrea ca noi să cunoaştem o dată, ne va spune data. Iar dacă nu ne descoperă acest lucru, există întotdeauna un motiv. Fiecare persoană de pe acest pământ are un ceas cu cronometru în viaţa ei. Ne-am născut cu o dată a expirării. Noe ştia la ce timp era setat cronometrul contemporanilor lui – noi nu dispunem de asemenea cunoaştere astăzi. Lipsa certitudinii ar trebui să fie ca un foc aprins sub noi care să ne determine să fim propovăduitori ai neprihănirii, deoarece prietenii şi membrii familiei noastre care nu sunt credincioşi poate mai au de trăit 70 de ani, sau şapte sau poate doar până mâine.

Momentul perfect pentru fiul lui Avraam

Dumnezeu a determinat momentul perfect când avea să-şi împlinească promisiunea faţă de Avraam de a-i dărui un fiu. În legământul pe care l-a făcut cu Avraam, Domnul i-a spus: că va face din el „un neam mare" (Geneza 12: 2). Acest lucru trebuie să-l fi umplut de entuziasm pe acest om vârstnic care probabil a renunţat la orice nădejde de a mai avea copii. Apoi, timpul a trecut fără niciun urmaş, iar el a început să se întrebe dacă nu cumva Dumnezeu şi-a uitat promisiunea. În cele din urmă nu a mai avut răbdare şi s-a gândit să-l dea o mână de ajutor lui Dumnezeu concepând un copil cu slujnica soţiei lui, Agar. Acest singur act de nerăbdare a dus la o istorie de 4.000 de ani de vrăjmăşie între fiul Agarei, Ismael şi viitorul fiu al Sarei, Isaac.

O, dacă am învăţa să aşteptăm după Dumnezeu – să

avem încredere că El deja are un timp în care să ne răspundă la rugăciuni trecute pe tabla albă cu marker permanent. Răspunsul lui Avraam se afla scris pe tablă cu litere mari, groase şi a fost acolo veacuri întregi. Cunoscând disperarea lui Avraam, în una din zile, Dumnezeu a decis să-i ofere viitorului patriarh o vedere asupra calendarului Său. Alături de doi îngeri, i-a făcut o vizită lui Avraam. În timp ce era acolo, i-a spus părintelui poporului Său ales:

„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, şi Sara va avea un fiu”. (Geneza 18: 14). Dumnezeu a rânduit un timp. Iar când Avraam şi-a rânduit propriul timp, a produs haos.

Când timpul rânduit de Dumnezeu a sosit – boom! – un fiu i s-a născut acestui cuplu de oameni în vârstă. Prin acest fiu, Isaac, avea să vină poporul ales al lui Dumnezeu. Israel a fost instaurat la momentul perfect, potrivit calendarului lui Dumnezeu. Descendenţii acestui copil născut în mod miraculos aveau să fie o binecuvântare pentru întreaga lume, iar pe linia lor genealogică avea să vină Mântuitorul lumii. Astfel, Avraam a devenit de două ori tată. A devenit tatăl fizic al evreilor şi a devenit tatăl spiritual al Bisericii şi în cele din urmă al tuturor celor care îşi găsesc mântuirea în Iisus Hristos. Un tată, un fiu promis, două linii genealogice separate şi foarte distincte de descendenţi.

Momentul perfect pentru naşterea lui Iisus

Dumnezeu a determinat momentul perfect ca Fiul Lui să vină în lume. Înainte ca timpul să înceapă, Dumnezeu a trecut în calendarul Său momentul sosirii lui Emanuel:

„El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii şi a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi care prin El sunteţi credincioşi în Dumnezeu care L-a înviat din morţi şi I-a dat slavă, pentru ca credinţa şi nădejdea voastră să fie în Dumnezeu”. (1 Petru 1: 20 – 21).

Când a sosit timpul, Iisus, *Yeshua Hamashiach* – mântuirea lumii – S-a născut într-un sat mic la sud de Ierusalim. „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu

a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea". (Galateni 4: 4 – 5)

A existat un timp stabilit, o zi stabilită, o oră stabilită când să vină Iisus. De ce a venit atunci şi nu în alt punct din istorie? Putem să speculăm cât vrem şi să venim cu nişte concluzii foarte logice. Dar, în cele din urmă, momentul a fost perfect, pentru că Tatăl l-a făcut să fie perfect. Secunda în care Mântuitorul nostru a luat prima gură de aer în mijlocul creaţiei Lui a fost determinată înainte ca universul să fi prins formă. Repet, timpul perfect al lui Dumnezeu nu este bazat pe evenimente sau circumstanţe. El este perfect pentru că este timpul lui Dumnezeu.

Momentul perfect pentru lucrarea lui Iisus

Dumnezeu a determinat momentul perfect pentru începutul lucrării lui Iisus. Marcu scrie: „După ce a fost închis Ioan, Iisus a venit în Galileea şi propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: S-a împlinit vremea, şi împărăţia lui Dumnezeu este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie". (Marcu 1: 14 – 15)

În Luca 3: 23 citim că Iisus avea aproximativ 30 de ani când şi-a început lucrarea. Gândiţi-vă cum ar fi fost dacă şi-ar fi început-o la 21 de ani. Sau dacă ar fi fost recunoscut ca un copil geniu şi ar fi început să vindece oameni şi să răspândească evanghelia la vârsta de 13 ani. Nu ar fi putut oare să scoată mult mai mulţi demoni, sau să vindece mult mai mulţi leproşi şi să dea vedere mult mai multor orbi sau să predice evanghelia mântuirii la mult mai mulţi oameni pierduţi? Dumnezeu a devenit om şi a trăit pe acest pământ pentru doar 33 de ani şi doar 9% din acei ani au fost petrecuţi în lucrare. Nu a fost o risipă? Absolut deloc. Lungimea lucrării Lui a fost perfectă. De ce? Deoarece Dumnezeu a stabilit acest timp.

Momentul perfect pentru crucificarea lui Iisus

Dumnezeu a determinat momentul perfect pentru moartea Fiului Său. Când am scris aceste cuvinte, recunosc că am fost nevoit să mă opresc şi să cântăresc

acest lucru. Tatăl însuşi a planificat jertfa agonizatoare a singurului Său Fiu. Nu pot să-mi imaginez asta. În afară de Dumnezeu nu există nimeni pe care să-l iubesc mai mult decât îmi iubesc familia. Se poate să fiţi oameni minunaţi, dar dacă am ajunge într-un punct în care să fiu nevoit să aleg între voi şi cineva din familia mea? îmi pare rău, familia mea va câştiga întotdeauna. M-aş sacrifica cu uşurinţă pentru voi, dar să nu vă atingeţi de soţia şi de copiii mei. Totuşi, dragostea Tatălui pentru noi a fost atât de mare încât a dat de bunăvoie viaţa Fiului pentru a noastră. Luaţi-vă câteva momente înainte să treceţi mai departe şi gândiţi-vă la ce a făcut Dumnezeu pentru voi şi mulţumiţi-l.

Când Iisus şi-a trimis ucenicii să pregătească totul pentru Paşti, cu o seară înainte de crucificarea Lui, le-a descoperit că „vremea Mea este aproape” (Matei 26: 18). Cronometrul pentru moartea Lui a început în momentul în care S-a născut şi avea să se termine curând. „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiţi”. (Romani 5: 6).

El Şi-a trăit viaţa cu un spectru al crucificării atârnându-l deasupra capului, iar acum a sosit termenul stabilit. Imaginaţi-vă că v-aţi trăi viaţa ştiind că într-o anumită zi veţi muri de o moarte groaznică. V-aţi trezi în fiecare dimineaţă admiţând că sunteţi cu 24 de ore mai aproape de sfârşit. Cu un an mai aproape, o lună mai aproape, o zi mai aproape – nu este de mirare că agonia lui Iisus a fost atât de mare în grădina Ghetsimani. Dar vremea a sosit; trebuia înfăptuit. Prin urmare, îl vedem pe Iisus acceptând timpul stabilit de Tatăl – „Totuşi facă-se nu voia Mea, ci a Ta”. (Luca 22: 42)

Momentul perfect pentru trimiterea Duhului

Dumnezeu a determinat momentul perfect pentru trimiterea Duhului care să ducă la naşterea Bisericii. În seara în care S-a dus la cruce, Iisus le-a vorbit ucenicilor despre Duhul Sfânt care avea să vină la ei. „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi

despre Mine”. (Ioan 15: 26)

În acele vremuri de îndoială, când aveau să se îndoiască despre ce le-a spus Iisus despre El însuşi, Duhul Sfânt avea să fie prezent să le confrunte necredinţa şi să le afirme ce ştiau că este adevărat.

Lucrarea Duhului de înţelepciune avea să se extindă dincolo de cuvintele lui Iisus la tot adevărul. În aceeaşi conversaţie, Iisus a continuat spunându-le:

„Totuşi vă spun adevărul: vă este de folos să mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite… Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi”. (Ioan 16: 7, 13 – 14)

De ce a trebuit Duhul Sfânt să aştepte până după moartea lui Iisus ca să înceapă această lucrare minunată de adevăr şi afirmare? Pentru că Tatăl a decis că aşa este cel mai bine.

Fiecare eveniment important din calendarul spiritual al istoriei a fost stabilit prin înţelepciunea şi suveranitatea lui Dumnezeu, şi fiecare va avea loc la momentul potrivit.

Momentele perfecte pentru evenimentele viitoare în cele din urmă, în timpul veacului Bisericii şi în vremurile care vor urma, programul lui Dumnezeu este stabilit. El a determinat momentul perfect pentru venirea lui Iisus ca să-şi răscumpere Biserica din mânia viitoare (Matei 24: 36; 1 Tesaloniceni 1: 9 – 10). El a stabilit data când îşi va răsplăti sfinţii pentru faptele lor cu o cunună a neprihănirii (2 Timotei 4: 8; cf. Coloseni 3: 23 – 24). El a decis perioada glorioasă în care Israel va experimenta trezire şi se va întoarce la El (Romani 11: 26). A stabilit momentul acelei zile minunate când îşi va trimite Fiul alături de mireasa Lui să conducă şi să judece lumea (Apocalipsa 19: 4 – 21; cf. Fapte 17: 30 – 31). În cele din urmă, a stabilit momentele perfecte în care să aducă omenirea la judecata finală (Apocalipsa 20: 12) şi să

instaureze un cer nou şi un pământ nou (Apocalipsa 21: 1 – 4). Fiecare eveniment important din calendarul spiritual al istoriei a fost stabilit prin înţelepciunea şi suveranitatea lui Dumnezeu, şi fiecare va avea loc la momentul potrivit.

DUHUL SFÂNT NE DA ABILITATEA DE A ÎNŢELEGE TIMPURILE LUI DUMNEZEU

Există anumiţi oameni cu o abilitate remarcabilă de a recunoaşte tendinţele şi de a face pronosticuri politice, culturale şi spirituale rezonabil de precise. În funcţie de cât de bine pot aceşti oameni să îşi comunice predicţiile – sau câte cărţi reuşesc să vândă – pot ajunge chiar să aibă o influenţă asupra direcţiei în care o ia o naţiune. Acesta nu este un fenomen nou. Când David se afla în Hebron, adunându-şi bărbaţi pentru conflictul inevitabil cu Izboşet, fiul răposatului Saul, printre cei enumeraţi se aflau: „Din fiii lui Isahar, care se pricepeau în înţelegerea vremurilor şi ştiau ce trebuia să facă Israel”. (1 Cronici 12: 32) Aceşti bărbaţi aveau o înţelepciune dumnezeiască care le permitea să vadă că a venit timpul ca Dumnezeu să treacă puterea din Israel de pe linia unui împărat care a eşuat pe plan spiritual în mâna unui nou împărat, unul după inima lui Dumnezeu.

Astăzi, lumea trăieşte într-un timp mult mai greu de înţeles decât de obicei. În Statele Unite au avut loc proteste şi revolte şi jafuri. Oamenii cer ca departamentele de poliţie să fie sancţionate financiar. Există o mişcare intenţionată să şteargă istoria prin îndepărtarea statuilor şi „anularea” anumitor cărţi, filme şi cântece care au fost desemnate „pline de ură” de o minoritate multigeneraţională şi multietnică mică, dar puternică. Cei care deţin orice formă de importanţă publică sunt forţaţi să se ploconească înaintea organizaţiei politice socialiste *Black Lives Matter* (BLM) sau să înfrunte gloate, pierderea poziţiei şi violenţă uneori. Ce a început ca o mişcare de adresare a rasismului persistent în diferite părţi ale culturii americane a fost deturnat de cei care susţin o agendă de extremă stânga şi este folosit acum pentru a reforma în mod fundamental guvernul şi cultura

americane.

Bisericile – încă zdruncinate de faptul că au fost închise luni întregi din pricina virusului – se chinuie să găsească o modalitate potrivită de a confrunta mişcarea BLM. Mulţi lideri creştini proeminenţi fac greşeala de a îngenunchea ca să se pocăiască înaintea membrilor comunităţii african-americane, spunând că îşi asumă responsabilitatea „privilegiului celor albi” şi trecutului rasist al naţiunii. Alţii se opun cu fermitate unor asemenea demonstraţii spunând: „Nu o să ne plecăm genunchiul decât înaintea lui Iisus Hristos”. Majoritatea creştinilor sunt confuzi neştiind cum ar trebui să reacţioneze – rugându-se să fie confruntat în mod potrivit orice rasism sistematic persistent, dar întrebându-se ce efect poate avea pocăinţa de păcate pe care nu le-au săvârşit, decât doar să întărească şi mai mult o mişcare radicală în care nu au încredere deloc.

Confuzia cu privire la ce se întâmplă este reală, dar nu necesară. Dumnezeu ne-a dat înţelepciune să înţelegem timpurile, trebuie doar să cerem. Duhul Sfânt ne va direcţiona acţiunile pe măsură ce vom căuta voia Lui. Doar prin Duhul Sfânt pot fi curăţate cu adevărat apele tulburi ale culturii, astfel încât să putem vedea calea pe care suntem chemaţi să umblăm în aceste vremuri ciudate şi neobişnuite. Iar când vine vorba de Duhul Sfânt, nu există întotdeauna o singură direcţie care să se potrivească tuturor. Planurile şi scopurile lui Dumnezeu sunt mult prea mari pentru asta. Aşadar, în timp ce pentru unii oameni a îngenunchea de dragul reconcilierii poate reprezenta răspunsul greşit, pentru alţii poate fi exact ce este necesar pentru a înainta un plan mai măreţ pe care Dumnezeu îl pune în acţiune. Din acest motiv, creştinii trebuie să fie rezervaţi în a judeca alţi creştini, când vine vorba de acţiuni şi reacţii care nu sunt clar delimitate în Scripturi ca fiind morale sau imorale.

În acelaşi fel în care Duhul Sfânt poate să aducă claritate situaţiei noastre actuale, El poate şi să ne deschidă ochii cu privire la vremurile viitoare. Tatăl deja

ne-a descoperit multe dintre evenimentele care urmează să vină, şi a făcut asta prin profeţi. Profetul Amos, care a fost păstor, a scris: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci”. (Amos 3: 7)

Mesajul este trimis la profeţi, iar profeţii îl dau mai departe poporului. Ei sunt vestitorii Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, cuvintele lor pot fi luate ca un adevăr absolut. „Nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuieşte singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt”. (2 Petru 1: 20 – 21)

Profeţii din Scripturi au vorbit cuvinte venite direct din gura lui Dumnezeu. De aceea eu nu voi pretinde niciodată că sunt profet. Astăzi pare că toţi vor să fie profeţi. Pastori şi evanghelişti – pentru a-şi consolida autoritatea şi reputaţia – se autonumesc profetul Joe sau profetul Bill. Sau, dacă îşi pot adăuga un nume evreiesc la titlu, devine cu atât mai puternic. „Acum sunt profetul Yehuda ben Israel”, ar putea anunţa un pastor înaintea congregaţiei lui, în timp ce soţia lui este ocupată în birou cu tăiatul tuturor cărţilor de vizită pe care scria „Pastor Bucky Johnson”.

Cu o anumită ocazie am întâlnit o doamnă pe culoarul care duce spre avion. Ea mi-a spus: „O, sunteţi profetul Amir!” Aproape am făcut infarct. Eu nu sunt un canal al cuvintelor sfinte ale lui Dumnezeu. Nu am un scrib care trece pe hârtie ce spun, astfel încât să adaug 1 Amir şi 2 Amir la cele 66 de cărţi ale Bibliei. Ceea ce îi învăţ pe oameni sunt înţelegeri pe care Duhul Sfânt mi le dă *din* Cuvântul insuflat al lui Dumnezeu. Aceleaşi înţelegeri sunt disponibile pentru toţi cei care-şi fac timp să studieze Scripturile.

Aşadar, Duhul Sfânt ne-a binecuvântat prin Biblie cu informaţii cu privire la timpul lui Dumnezeu, atât pentru Israel, cât şi pentru Biserică. Şi Duhul Sfânt este Cel care ne aduce înţelegere cu privire la acele informaţii în momentele în care citim şi studiem Cuvântul Său. Însă

există o limită când vine vorba de ce ne arată. Mulţi dintre noi suntem, din natură, curioşi. Vrem răspunsuri, şi le vrem acum. Să ne dorim răspunsuri nu este un lucru rău. De fapt, ar trebui să ne dorim să ştim tot ce se poate şti despre Dumnezeu şi planurile Lui. Cu toate acestea, trebuie să înţelegem şi că există multă informaţie care trece dincolo de înţelegerea noastră. În mod intenţionat Dumnezeu nu ne-a descoperit-o.

Înainte să se înalţe la cer, ucenicii L-au întrebat pe Iisus:

„Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?" El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veţi primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului". (Faptele apostolilor 1: 6 – 8)

Ucenicii au pus o întrebare bună. Iisus le-a răspuns: „Scuzaţi-mă, nu vă pot da un răspuns. În schimb, vă dau o misiune. Concentraţi-vă pe lucrarea pe care o aveţi aici, şi lăsaţi-L pe Tatăl să se ocupe de acele vremuri".

Mulţumiţi-vă cu ce puteţi cunoaşte prin înţelepciunea şi înţelegerea pe care vi le dă Duhul. În acelaşi timp, fiţi atenţi la cei care promit o cunoaştere tainică şi care se avântă în subiecte care nu sunt clar prezentate în Scripturi. În cea de-a doua epistolă a lui, Petru ne-a avertizat cu privire la astfel de învăţători mincinoşi: „Oamenii aceştia sunt nişte fântâni fără apă, nişte nori alungaţi de furtună; lor le este păstrată negura întunericului. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii şi cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înşişi sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit". (2 Petru 2: 17 – 19)

Aceşti învăţători mincinoşi sunt nişte „fântâni fără apă", aducând înţelegeri care, susţin ei, vor potoli curiozitatea celor care îşi doresc să vadă dincolo de uşile

cunoaşterii pe care Dumnezeu le-a ţinut închise în mod intenţionat. Din nefericire, mulţi înghit aceste promisiuni şi îşi petrec tot timpul coborându-şi găleţile în fântâni goale, ignorând apa din belşug, dătătoare de viaţă din Biblie. Iisus a spus: „Nu ţine de voi să cunoaşteţi vremurile şi anotimpurile”, dar profetul sau învăţătorul mincinos spune: „Sigur, dar aruncaţi o privire la lunile sângerii şi la eclipsele solare şi la alinierea fără precedent a cometei Halley cu Venus şi cu staţia spaţială internaţională”. În aceste zile, se pare că dacă vrei să cunoşti timpurile, trebuie să fii astronom, meteorolog sau astronaut.

Adevărul este că nu ai nevoie să-ţi fie urmat numele de o calificare ca să înţelegi timpurile lui Dumnezeu. Ai nevoie doar de o dorinţă de a învăţa şi de disciplina de a studia Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt. Se va ocupa de restul.

TREBUIE SĂ FOLOSIM CU ÎNŢELEPCIUNE TIMPUL ATÂTA VREME CÂT ÎNCĂ MAI POATE FI FOLOSIT

Deşi nu putem şti ziua exactă a întoarcerii lui Iisus, ştim că este aproape. Pavel a scris:

„Cât despre vremuri şi soroace, n-aveţi trebuinţă să vi se scrie, fraţilor. Pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea. Când vor zice: „Pace şi linişte!”, atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, ca durerile naşterii peste femeia însărcinată; şi nu va fi chip de scăpare”. (1 Tesaloniceni 5: 1 – 3)

Prevestirea sfârşitului ne înconjoară. Panta alunecoasă pe care lumea a alunecat continuă să devină tot mai abruptă. Timpul rânduit de Dumnezeu pentru a încheia veacul Bisericii pe pământ şi pentru a începe disciplinarea lui Israel poate veni oricând. Cunoscând aceste lucruri, cum ar trebui atunci să trăim?

În prima lui epistolă, Petru ne-a oferit un răspuns detaliat la această întrebare:

„Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiţi înţelepţi, dar, şi vegheaţi în vederea rugăciunii. Mai presus de toate, să aveţi o dragoste fierbinte unii pentru alţii, căci

dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiţi primitori de oaspeţi între voi, fără cârtire. Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbeşte cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujeşte cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Iisus Hristos, a căruia este slava şi puterea în vecii vecilor! Amin". (1 Petru 4: 7 – 11)

Petru începe afirmând că sfârşitul este aproape. Conceptul de timp este pe cale să se dizolve. A început şi se va sfârşi (Apocalipsa 22: 1 – 5). Înainte de acesta era veşnicia. Şi după acesta va fi veşnicia. Gândiţi-vă la asta – pentru prima dată în istorie, omenirea va fi transferată pe tărâmul veşnic. Timpul nu ne va mai afecta. Trupurile noastre glorificate nu vor mai avea de ce să se îngrijoreze cu privire la riduri, cearcăne şi cheliile tipice bărbaţilor. Cum ne-ar mai putea afecta timpul dacă nu va mai exista timp? Nu ştiu cum este la voi, dar mie simpla idee de a trăi în afara timpului îmi scurtcircuitează creierul. Este singurul context în care propoziţia „Nu ai niciun viitor" este o declaraţie pozitivă. Pare ilogic şi sună iraţional, dar asta doar pentru că timpul este tot ce cunoaştem. Deocamdată, faptul că nu avem „niciun viitor" este încă în viitor.

Deşi încă mai avem, literalmente, timp, Petru ne spune să ne focalizăm pe lucrarea lui Dumnezeu. Suntem chemaţi să fim serioşi şi veghetori, nu frivoli şi focalizaţi pe noi înşine. Vieţile noastre ar trebui să fie vieţi sacrificiale, în care să iubim, să împărţim cu alţii binecuvântările fizice şi spirituale primite de la Duhul Sfânt. Petru a înţeles asta mai bine decât majoritatea oamenilor. El a auzit direct din gura lui Iisus trimiterea de a merge să răspândim evanghelia în lume. El a ştiut că acesta este motivul pentru care Domnul îşi întârzie întoarcerea şi din acelaşi motiv continuă să o întârzie şi azi. „Dar, preaiubiţilor, să nu uitaţi un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea

făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă". (2 Petru 3: 8 – 9)

Iisus a spus: „Da, Eu vin curând". (Apocalipsa 22: 20) Dar revenirea Lui nu va avea loc până la vremea aleasă deja de Dumnezeu pentru când îndelunga Lui răbdare va ajunge la capăt. Ne aflăm în acea fereastră de oportunitate. Trebuie să o folosim la maxim. Aşadar, în timp ce o parte a inimii noastre răspunde promisiunii lui Iisus de a. Se întoarce curând, spunând: „Amin! Vino, Doamne Iisuse!" (Apocalipsa 22: 20), cealaltă parte spune „Mai dă-ne puţin timp, Tată, ca să mai putem conduce măcar un suflet la pocăinţă".

PARTEA A TREIA: DOUĂ CĂI ÎN APOCALIPSA

Capitolul 7.

ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

Bun venit în Apocalipsa

Toată creaţia se îndreaptă, minut după minut, zi după zi, înspre o vreme în care timpul nu va mai exista. Dar nu toate căile înspre acea destinaţie finală sunt la fel. Israel are o cale, Biserica are alta, iar cei care nu fac parte nici din Israel, nici din Biserică, au o altă cale. În următoarele capitole ne vom focaliza pe planurile lui Dumnezeu pentru Israel şi Biserică. Deşi aceste două căi sunt separate momentan, vine o vreme când se vor uni pentru o vreme, până când, într-un final, vor deveni una. Ca hartă pentru cele două rute, vom folosi cartea Apocalipsa.

Voi fi foarte sincer cu voi. În trecut, nu îmi era uşor să aduc învăţătură pe marginea acestei cărţi apocaliptice minunate. Fiind un credincios tânăr, m-am luptat multă vreme cu cartea şi chiar am avut tendinţa de a o evita pe măsură ce am crescut în credinţă. Cred că aşa a fost în cazul mai multor creştini. Cartea este înfricoşătoare şi, pe alocuri, ciudată. Uneori pare că citeşti o nuvelă SF sau o carte fantastică plină cu împăraţi şi dragoni şi fiare mari. Apocalipsa poate fi înspăimântătoare şi îngrozitoare şi incredibil de plină de confuzie. Mulţi oameni au aceeaşi atitudine pe care am avut-o eu: „Pot să-mi trăiesc la fel de

bine viaţa fără să învăţ şi să studiez cartea Apocalipsa. Prefer să nu am de-a face cu ea”.

Acum că mi-am făcut timp să învăţ această carte, atitudinea de evitare a ei îmi frânge inima. Ignorând Apocalipsa, credinciosul ratează atât de multe lucruri. Aceasta este singura carte dintre cele 66 ale Bibliei cu privire la care Dumnezeu promite în mod specific o binecuvântare tuturor celor care o citesc şi respectă conţinutul ei. „Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1: 3)

Această formulă „învăţat + ascultat = binecuvântare” este o temă comună în Scripturi. Când Ezra şi-a descris călătoria spre Ierusalim, a scris:

„Plecase din Babilon în ziua întâi a lunii întâi şi a ajuns la Ierusalim în ziua întâi a lunii a cincea, mâna bună a Dumnezeului său fiind peste el. Căci Ezra îşi pusese inima să adâncească şi să împlinească Legea Domnului, şi să înveţe pe oameni în mijlocul lui Israel legile şi poruncile”. (Ezra 7: 9 – 10)

Mâna bună a lui Dumnezeu era asupra acestui cărturar şi slujitor credincios. De ce? Cuvântul „căci” răspunde la întrebare. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Ezra pentru că acesta a căutat legea lui Dumnezeu, s-a supus acesteia şi i-a învăţat şi pe alţii din ea. Dacă căutaţi binecuvântarea Dumnezeului întregii creaţii, o veţi găsi în paginile Scripturii şi în dedicarea voastră de a urma ceea ce citiţi. Apostolul Ioan ne spune că acest lucru este adevărat în special când vine vorba de Apocalipsa.

„Dar, Amir, este aplicabilă în vieţile noastre Apocalipsa? Sigur, este interesantă şi toate cele, dar eu vreau să învăţ cum să trăiesc astăzi!” Această credinţă că nu există în Apocalipsa lucruri care pot fi aplicate în viaţa de zi cu zi este o înţelegere greşită comună cu privire la această carte minunată. Întoarceţi-vă la cuvintele lui Ioan pe care le-am citit mai devreme. El a spus: „Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii şi *păzesc lucrurile scrise în ea”* dacă nu este nimic care poate

fi aplicat – niciun îndemn de genul „acum faceţi asta” sau „aşa trebuie să trăiţi acum” – atunci cum vom „păzi lucrurile scrise în ea”? Există pastori şi învăţători care ocolesc această carte din pricina aşa-zisei lipsei de relevanţă în viaţa de zi cu zi a creştinului. Aceasta este o tragedie. Asemenea evitare îi ţine pe membrii bisericilor departe de sfatul complet al lui Dumnezeu, şi face să nu le fie la îndemână binecuvântările specifice pe care le-a conectat Dumnezeu cărţii Apocalipsa.

Primul pe lista celor care-şi doresc ca voi să ignoraţi această carte este Satana. De ce? Pentru că nimeni nu vrea ca alţii să citească despre înfrângerea lui finală. Apocalipsa descrie sfârşitul tuturor lucrurilor, inclusiv a diavolului alături de slujitorii lui. De fapt, cred din toată inima că singurul care are de câştigat de pe urma faptului că credincioşii nu studiază vreo parte specifică din Cuvântul lui Dumnezeu este Satana. Fără această carte, poate să-şi înainteze iluzia că încă are putere mare. Această naraţiune falsă cu privire la puterea diavolului postulează faptul că se duce o bătălie mare între bine şi rău în această lume şi că rezultatul final este pus la bătaie.

În cazul în care căutaţi adevărul cu privire la trecutul, prezentul şi viitorul lumii, singurul loc în care îl puteţi găsi este Cuvântul lui Dumnezeu.

Popularitatea acestui scenariu fals se datorează mai mult influenţei filmelor, televiziunii şi cărţilor, decât Scripturilor. Nu ar trebui să ne surprindă. Gândiţi-vă cât de mult timp petrece un creştin în fiecare zi în tot felul de forme de entertainment comparativ cu cele câteva minute pe care le petrece ca să studieze Biblia. În cazul în care căutaţi adevărul cu privire la trecutul, prezentul şi viitorul lumii, singurul loc în care îl puteţi găsi este Cuvântul lui Dumnezeu. Este singura consemnare pe care o avem care ne pune la dispoziţie o imagine completă şi precisă nu doar a inimii lui Dumnezeu, dar şi a planurilor Lui.

CARTEA APOCALIPSA 101

Haideţi să începem să vorbim despre cum a ajuns să existe cartea Apocalipsa. Întâi, trebuie să stabilim

perioada în care a fost scrisă. Motivul pentru care este important acest lucru este că există oameni care susţin că din pricina perioadei în care a fost scrisă cartea, ea este irelevantă pentru noi azi. De ce? Ei pretind că deşi aceasta vorbea despre viitorul dévastant al cititorilor originali, pentru noi astăzi este o naraţiune istorică greu de urmărit.

Cei care aderă la această perspectivă se numesc *preterişti,* termen care vine de la cuvântul latin *praeter,* care înseamnă „trecut”. Ei susţin că ceea ce descrie Ioan în Apocalipsa *s-a* împlinit în *trecut,* mai degrabă decât că *se va* împlini în *viitor.* De obicei, mână în mână cu preterismul merge credinţa că legătura lui Dumnezeu cu Israel s-a încheiat în anul 70 d.Hr., când Ierusalimul a fost prădat de romani şi templul a fost distrus. Din acel punct înainte, „planul B”, Biserica a ocupat locul din strategia de mântuire a lui Dumnezeu, care era ocupat cândva de „planul A”, poporul Lui care a eşuat – evreii. După cum am văzut, aceasta este premisa fundamentală a teologiei înlocuirii – credinţa că Dumnezeu a respins permanent Israelul şi că a oferit Bisericii toate promisiunile făcute acestui popor.

Preterismul afectează modul în care oamenii datează cartea Apocalipsa. Pentru evenimentele descrise ca făcând referire la prădarea Ierusalimului în anul 70 d.Hr., cartea trebuie să fi fost scrisă la finalul anilor ’60. Preteriştii spun că toate ororile descrise în Apocalipsa s-au împlinit în mod figurativ prin persecuţia severă suferită de creştini sub conducerea sângeroasă a împăratului Nero, înainte de apogeul distrugerii, când împăratul Vespasian a poruncit ca oraşul să fie demolat în anul 70 d.Hr. Cu toate acestea, este necesară o anumită manipulare şi o alegorizare a conţinutului pentru a face ca aceste date să se potrivească, pentru că mare parte din ce este descris nu are, pur şi simplu, nicio corelare cu istoria reală a lumii.

De exemplu, în anul 70 d.Hr. Nu a existat un iaz de foc. Anul nu a marcat începutul împărăţiei de 1.000 de ani. Nu a existat un lider măreţ care să efectueze lucruri incredibile precum să se învie din morţi. Fie te uiţi la

Apocalipsa şi spui că acele pasaje nu înseamnă ceea ce par să însemne, fie trebuie să admiţi că încă nu au ajuns să aibă loc. Data scrierii pretinsă de preterişti, finalul anilor ’60 d.Hr., este în întregime incompatibilă cu o interpretare literală a Scripturilor. De aceea, data la care a fost scrisă trebuie să fie după distrugerea Ierusalimului.

Un alt motiv pentru susţinerea unei dăţi ulterioare – anii 95 – 96 d.Hr. – este locaţia unde a fost scrisă Biblia. Ioan a scris: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz, la împărăţie şi la răbdarea în Iisus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturiei lui Iisus Hristos”. (Apocalipsa 1: 9)

Tatăl Bisericii din al doilea secol, Ireneu, susţine că exilul lui Ioan pe insula Patmos a avut loc în cea de-a doua parte a domniei împăratului Domiţian (81 – 96 d.Hr.). Eusebiu, scriind la începutul secolului al IV-lea, a afirmat data lui Ireneu.

Această dată mai târzie nu doar îndepărtează nevoia de a alegoriza textul, dar se şi potriveşte mai bine în istorie. Cartea a fost scrisă cu mai bine de două decenii după distrugerea Ierusalimului şi templului. De aceea nu există nicio menţiune în ea că în oraş au loc ceremoniile de jertfe. De fapt, nu este menţionat niciun eveniment de dinainte de anul 70 d.Hr., niciun discurs despre revolta evreilor sau despre demolarea templului care avea să aibă loc. Dacă Ierusalimul de dinainte de anul 70 d.Hr. A fost cu adevărat centrul pentru scrierea cărţii ar fi rezonabil să credem că ar trebui să existe anumite informaţii precise şi detaliate cu privire la oraşul sfânt al lui Dumnezeu din acea perioadă. Dar nu există nimic specific cu privire la Ierusalimul din primul secol. De fapt, judecăţile din Apocalipsa au amploare globală. Vedem că Dumnezeu le toarnă peste întreaga lume, nu doar peste un singur oraş.

Pe lângă dată, mai există o altă chestiune fundamentală pe care „savanţii” biblici tind să o atace – autorul cărţii. Numeroase teorii non-ioanine indică diferiţi autori potenţiali. O teorie populară susţine că autorul cărţii

ar fi putut foarte bine să fie unul dintre bătrânii bisericii din biserica din Efes, care a fost exilat pe insula Patmos. Acest bărbat şi-a scris propria viziune – apoi, pentru a dobândi credibilitate, s-a semnat cu numele lui Ioan. Însă, nu este nevoie decât să citim celelalte scrieri ale lui Ioan ca să vedem că această carte i se potriveşte ca o mănuşă.

Ioan era interesat de semne, iar numărul şapte era important pentru el. Dacă ne uităm în evanghelia lui, observăm că este plină cu specificări a unor semne miraculoase. El scrie despre faptul că Iisus a schimbat apa în vin (Ioan 2: 1 – 11), că a vindecat pe fiul unui slujbaş împărătesc (4: 46 – 54), că a vindecat un om bolnav la scăldătoarea Betesda (5: 11 – 15), că a hrănit 5.000 de oameni (6: 5 – 14), că a umblat pe ape (6: 16 – 24), că a vindecat pe orbul din naştere (9: 1 – 7) şi că l-a înviat din morţi pe Lazăr (11: 1 – 45). Ioan a inclus aceste şapte semne în evanghelia lui ca să arate că Iisus este într-adevăr Mesia cel promis. El nu este doar un om; El este Emanuel – Dumnezeu cu noi. Găsim totodată şi în Apocalipsa această accentuare a semnelor şi minunilor, iar numărul şapte este constant pe tot parcursul – şapte peceţi, şapte trâmbiţe, şapte potire. Chiar şi stilul şi folosirea limbii greceşti vorbite de un om de rând, care sunt semne distinctive ale scrisului lui Ioan, sunt evidente în Apocalipsa.

Data mai târzie a scrierii, alături de faptul că Ioan este autorul, se potrivesc cel mai bine stilului şi conţinutului cărţii. De ce există atât de multe eforturi în ziua de azi pentru a face cartea fie să pară irelevantă, fie să fie scrisă de un impostor? Are legătură cu binecuvântarea din Apocalipsa 1: 3. Diavolul încearcă să vă jefuiască de favoarea lui Dumnezeu care vine în urma citirii, înţelegerii şi aplicării a ceea ce conţine cartea. El vrea să vă oprească de la a experimenta plinătatea Cuvântului revelator al lui Dumnezeu. Gândiţi-vă cât de specială este această carte! Ioan a scris: „Descoperirea lui Iisus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Şi le-

a făcut-o cunoscut, trimiţând, prin Îngerul Său, la robul Său Ioan care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu şi despre mărturia lui Iisus Hristos şi a spus tot ce a văzut". (Apocalipsa 1: 1 – 2)

Dumnezeu a avut un mesaj atât de important de transmis, că L-a ales pe Fiul Său ca să ni-l aducă în persoană. Iar conţinutul de dat mai departe era atât de incredibil, atât de năucitor, încât nu era de ajuns doar să i-l *spună* lui Ioan – El a trebuit să *arate* aceste lucruri ucenicului pe care Mântuitorul l-a iubit mult. Apostolul nu doar a auzit despre lucrurile care aveau să vină, el le-a văzut cu ochii lui. Repet, nu este de mirare de ce încearcă vrăjmaşul atât de mult să-i împiedice pe credincioşi să citească această carte.

Dumnezeu nu ghiceşte viitorul. El deja îl ştie.

O PREVIZUALIZARE A CE ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE

Cu cât studiez mai mult cartea Apocalipsa, cu atât o iubesc mai mult. Este ca filmul *Back to the future.* Când o citim, ne întoarcem în timp la momentul în care Dumnezeu ne-a descoperit viitorul pe care l-a stabilit pentru această lume. Ce citim nu este ce s-ar putea întâmpla. Este ce *se va* întâmpla 100%, în mod absolut. Dumnezeu nu ghiceşte viitorul. El deja îl ştie. El a urmărit filmul deja; a văzut filmarea. De fapt, El a scris scenariul şi a regizat întregul film.

În Apocalipsa, Dumnezeu ne arată trailerul pentru ce urmează să se întâmple. Nu vedem toate detaliile, dar aflăm destule lucruri cât să înţelegem firul epic. Va fi un film de acţiune, cu multă violenţă. Dar este şi un film romantic, conţinând o nuntă şi un mare festin. Însă există o problemă la această previzualizare – Regizorul ne lasă să ştim finalul! Dar, în timp ce-n lumea cinematografiei acesta este un lucru neindicat, în cazul de faţă, cunoaşterea felului în care se încheie totul ar trebui să ne facă şi mai entuziasmaţi să descoperim cum se desfăşoară acţiunea.

De ce ne descoperă Dumnezeu ce are să se întâmple la finalul tuturor lucrurilor? Nu doar ca să ne stingă curiozitatea, sau ca să le putem arăta altora că ştim mai

multe decât ei. Ci ca să fim conştienţi de destinele atât al credincioşilor, cât şi al necredincioşilor. Şi ca să ne încurajeze pe cei care-L urmăm pe Hristos într-o lume atât de rea. Vă simţiţi doborâţi la pământ de imoralitatea foarte răspândită şi de atitudinea împotrivitoare lui Dumnezeu din cultura noastră? Fiţi tari – Dumnezeu are un plan pe care-l va implementa la momentul ales de El spre binele nostru. Iar acel moment este aproape!

Acum, de ce credem că evenimentele descrise în Apocalipsa sunt aproape, când Ioan a scris cartea cu 2000 de ani în urmă? Cum putem spune că astăzi s-ar putea să fie ziua întoarcerii lui Hristos? Dacă aceste lucruri nu s-au întâmplat până acum, putem continua să credem că se vor întâmpla vreodată? La un moment dat, nu va fi nevoit gânditorul raţional să facă un pas înapoi şi să spună: „Ei, bine, este clar că am interpretat cutare lucru greşit”?

Răspunsul la aceste întrebări are de-a face cu modul în care înţelegem noi timpul. Nouă ni se pare că a trecut o veşnicie de când a scris Ioan Apocalipsa. Dar, amintiţi-vă: Dumnezeu experimentează diferit timpul. El Se află în afara timpului. El nu întârzie. În schimb, după cum am văzut mai devreme în 2 Petru 3: 8 – 9, El este îndelung răbdător. El le dă oamenilor din lume mai mult timp ca să se pocăiască. Unul dintre beneficiile pandemiei de Coronavirus este că i-a determinat pe mulţi oameni să-şi reevalueze viaţa – să cântărească ce este important pentru ei şi să examineze modul în care îşi folosesc timpul. Oamenii au încetinit ritmul vieţii îndeajuns de mult încât să se întrebe cum se raportează ei la Dumnezeu. „Ce se întâmplă dacă contractez acest virus? Ce se va întâmpla dacă voi muri singur într-o cameră de spital? Nu mai este nimic altceva legat de viaţă? Sunt pregătit pentru momentul în care viaţa mea se va încheia?”

Deşi nu ar trebui niciodată să ne bucurăm de vreo pandemie, putem fi mulţumitori pentru modul în care a folosit Dumnezeu această pandemie. Vremea judecăţii este aproape. „Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecată”. (Evrei 9: 27)

Trăim, murim, apoi vine judecata. Odată ce am murit, gata. Nu mai există alte şanse. Ce pace primim când ştim că Dumnezeu este un judecător drept! Indiferent dacă vom fi pedepsiţi sau răsplătiţi, putem fi siguri că va fi complet corect, bazat pe harul, mila şi dreptatea Dumnezeului desăvârşit şi suveran.

În curând, Cel care împiedică va fi îndepărtat, iar mânia lui Dumnezeu va fi turnată peste această lume nelegiuită. Este vremea să spunem povestea completă şi să nu ascundem nimic de nimeni. Aceasta este esenţa cărţii Apocalipsa. Trebuie să ne amintim că mare parte din ce am citit se referă la ei versus noi. Cu alte cuvinte, nu este despre noi, credincioşii; este despre ei, necredincioşii. Necazul nu are de-a face cu noi, Biserica; are de-a face cu ei – Israel. Creştinii din veacul Bisericii nu vor rămâne pe pământ ca să experimenteze judecăţile. Dar tot este necesar ca noi să ştim ce are să se întâmple. Altfel, aceste informaţii nu i-ar fi fost oferite lui Ioan ca să fie scrise. Apocalipsa este pentru credincioşi, ca ei să citească şi să înţeleagă, pentru că noi suntem cei pe care Dumnezeu vrea să-i binecuvânteze prin această carte. Ea a fost dată de Dumnezeu şi pentru că El vrea să înţelegem că El ştie ce se întâmplă în lume. El ştie cât de rele sunt lucrurile şi că vor continua să se înrăutăţească. Şi *va* face ceva în această privinţă.

Trebuie să ne agăţăm de aceste adevăruri. Iisus a înviat, după cum a fost promis. El Se va întoarce ca să ne ia, după cum a fost promis. El va domni peste întreaga lume, după cum a fost promis. Şi El va judeca toate popoarele, după cum a fost promis.

MESAGERUL ŞI MESAJUL

Un bătrân stă pe o stâncă cu ochii închişi. Briza dimineţii îi mişcă barba în partea stângă. Stă atât de nemişcat încât este greu să îţi dai seama dacă doarme sau se roagă. Răspunsul devine evident când sprâncenele i se strâng şi buzele i se mişcă aproape imperceptibil în timp ce şopteşte. După câteva secunde devine din nou nemişcat şi nu se mai aud decât clipocitul uşor al apei pe ţărmul din

jurul lui şi trilul pescăruşilor deasupra capului său căutând crabi mici, arici sau resturi de la micul dejun modest al bărbatului – pâine şi un peştişor uscat.

Doar privind la trupul slab, rahitic al acestui bărbat aflat pe această plajă stâncoasă este greu să ne imaginăm viaţa plină de poveşti pe care a dus-o. Crescând învăţând meseria de pescar de la tatăl lor, Zebedei, el şi fratele lui mai mare, Iacov, erau meniţi să preia corăbiile şi afacerea tatălui lor. Apoi, în una din zile, a apărut un bărbat care a schimbat complet direcţia vieţii lui. Acest om înţelept, iubitor şi făcător de minuni i-a chemat pe Iacov şi Ioan – alături de partenerii de afaceri Andrei şi Petru – să-L urmeze. Şi spre marea uimire a lor şi a tuturor celor care-i cunoşteau, aceşti bărbaţi robuşti s-au trezit că-şi părăsesc corăbiile ca să devină acoliţii Lui.

Mulţi dintre cei care-i cunoşteau pe Iacov şi Ioan probabil au dat din cap spunându-şi „Serios? Bărbaţii aceştia? Ei sunt cei care-L vor urma pe acest om sfânt?” Cei doi erau cunoscuţi pentru temperamentul lor care L-a determinat pe noul lor învăţător, Iisus, să le dea numele *Boanerges* – „Fiii tunetului”. În una din zile, după ce Iisus şi ucenicii Lui au fost ignoraţi de o cetate plină de samariteni, Fraţii Tunet au fost cei care au alergat la Iisus şi l-au spus: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer şi să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” (Luca 9: 54) Iisus i-a liniştit, amintindu-le că El a venit să mântuiască oamenii, nu să-i frigă.

Alături de Simon, la care Iisus i-a schimbat numele în Petru, aceşti fii ai lui Zebedei alcătuiau cercul restrâns de prieteni ai Mântuitorului. Prin urmare, aveau acces la învăţături şi erau martori la evenimente la care ceilalţi nu puteau participa, precum învierea fiicei lui lair şi schimbarea lui Iisus la faţă, eveniment în cadrul căruia au stat faţă în faţă cu Moise şi Ilie.

Ioan a ajuns să dezvolte o dragoste profundă pentru învăţătorul lui, o dragoste care i-a determinat pe mulţi artişti mai târziu să-l picteze ca fiind delicat şi feminin. „La cina cea de taină, Ioan a stat cu capul pe pieptul lui Iisus,

ceea ce nu mi se pare ceva prea bărbătesc”, se poate să fi presupus ei. Însă acest fel de contact fizic nu este decât o expresie a prieteniei în cultura din Orientul Mijlociu. Chiar şi în ziua de azi, nu este un lucru neobişnuit să vezi doi bărbaţi în vârstă râzând şi spunând poveşti umblând pe stradă ţinându-se de mână. Nu, Ioan şi fratele său Iacov erau doi pescari ce miroseau a sare de mare şi aveau mâinile bătătorite pregătiţi să se ia la trântă cu oricine s-ar fi uitat pieziş la ei.

Ioan era la locul crucii când Iisus a fost crucificat şi a fost primul care a făcut o legătură între piatra de la mormânt dată la o parte şi înviere, spunându-le cititorilor evangheliei sale că atunci când a intrat în mormântul gol „a văzut şi a crezut”. (Ioan 20: 8) EI L-a văzut pe Hristos înălţându-Se la cer şi a fost unul dintre predicatorii transformaţi şi împuterniciţi de Duhul Sfânt care a fost turnat peste mulţime în Ziua Cincizecimii. Ioan a fost implicat în fondarea primei biserici din Ierusalim şi a suferit mult când fratele său, Iacov, a fost ucis de către împăratul Irod, devenind primul ucenic martir. La un moment dat, Ioan a călătorit în oraşul roman Efes, unde, destul de posibil, a dus-o şi pe Maria, mama lui Iisus, care i-a fost încredinţată în grijă de către Iisus când se afla pe cruce. În timpul persecuţiei creştinilor sub domnia lui Domiţian, Ioan a fost arestat în Efes şi exilat pe o insulă mică din Marea Mediterană, Patmos. Aici trăia acest bărbat transformat în unul care iubeşte profund oamenii şi fost confident al lui Hristos când a fost surprins de o voce care l-a strigat din spate.

Din pricina naturii neobişnuite a mesajului din cartea Apocalipsa, este uşor să ratăm adevărul că această carte a fost scrisă de un om real pentru oameni reali. Acest lucru este regretabil. Odată ce chestiunile referitoare la autor şi audienţă devin generice şi mesajul va deveni generic. În loc să fie o scrisoare care să aducă nădejde şi mângâiere, din partea unui apostol real şi compatriot al lui Hristos înspre şapte biserici care sufereau persecuţia sub domnia unui împărat crud, devine un mesaj greu de înţeles scris de

cineva unor oameni, dintr-un motiv oarecare. Cu cât se pierde mai mult din specificitate, cu atât este mai uşor să fie alegorizat conţinutul şi generalizată semnificaţia.

În schimb, Ioan le clarifică direct din start cititorilor de cine este scrisă cartea, cât şi pentru cine: „Ioan, către cele şapte biserici care sunt în Asia”. (Apocalipsa 1: 4) Deşi Ioan se aşteaptă clar să fie citită cartea de toată biserica în veacurile care urmează, are o audienţă specifică şi un mesaj de nădejde pentru aceasta:

„Har şi pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era şi Celui ce vine, şi din partea celor şapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, şi din partea lui Iisus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi născut din morţi, Domnul împăraţilor pământului! (…) Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi îl va vedea; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin”. (Apocalipsa 1: 4 – 5, 7)

Dumnezeul etern vă vede şi vă trimite binecuvântări de har şi pace, precum şi Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, care se întoarce să ne salveze din această lume.

Imaginaţi-vă mângâierea; imaginaţi-vă încurajarea. Cel care este Alfa şi Omega – *Aleph* şi *Tav* – Creatorul Atotputernic ştie despre voi cei din Efes şi Smirna, şi Pergam, şi Tiatira, şi Sardes, şi Filadelfia, şi chiar cei din nehotărâta Laodiceea. Această scrisoare vă este adresată ca să vedeţi puţin din planul Lui, astfel încât să ştiţi că la final, răul nu va câştiga. Imperiul Roman nu va dăinui pe vecie. Satana nu este în avantaj. Dumnezeu va câştiga. Va veni judecata împotriva lumii şi a evreilor. Dar va veni şi răsplata – pentru Biserică şi evrei. Aşadar, citiţi aceste cuvinte, trăiţi-le, şi veţi fi binecuvântaţi de Dumnezeu, deoarece ele duc la har şi pace, care vin din odihna în dragostea şi suveranitatea dreaptă ale Celui Atotputernic.

Imaginaţi-vi-l pe Ioan pe ţărmul insulei Patmos. Poate era dimineaţa devreme şi el se bucura de briza răcoroasă care venea dinspre mare. Poate era sfârşitul zilei şi toate durerile şi suferinţele bătrânului pescar îl făceau să se întrebe dacă are energia necesară să-şi gătească din

puţinul ce a pescuit pentru masa de seară. În timp ce se odihnea, a auzit în spatele lui o voce tunătoare, care spunea: „Eu sunt Alfa şi Omega, Cel Dintâi şi Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte şi trimite-o celor şapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia şi Laodiceea”. (Apocalipsa 1: 11)

Mă întreb dacă Ioan a mai auzit ceva după cea dintâi propoziţie, acea introducere. El cunoştea acest titlu. Exista o singură voce căreia să-i aparţină acele apelative.

Temător, entuziasmat, plin de aşteptare, Ioan s-a întors încet. Iată-L acolo pe Domnul, învăţătorul, prietenul lui – Iisus. Dar nu arăta ca acelaşi Iisus pe care L-a văzut înălţându-Se la cer. Deşi partea umană a Mântuitorului cel mai probabil L-ar fi făcut uşor de recunoscut, Acesta era Iisus Hristos în natura Lui dumnezeiască, înconjurat de şapte sfeşnice de aur stătea „Cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare şi încins la piept cu un brâu de aur. Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor; şi glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ţinea şapte stele. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, şi faţa Lui era ca soarele când străluceşte în toată puterea lui”. (Apocalipsa 1: 13 – 16)

Imaginea aceasta era atât de extraordinară că la prima privire, muşchii lui de bătrân s-au înmuiat. El a căzut la pământ.

Apoi, Ioan a simţit o atingere. Imaginaţi-vă acel moment. Trecuseră 60 de ani de când nu mai simţise atingerea acelei mâini. Era o atingere a dragostei, păcii, harului şi binecuvântării şi a unei puteri suficiente ca oasele lui să se întărească pentru a putea face faţă călătoriei care-i stătea înainte. Iisus a vorbit din nou, de data aceasta mai suav: „Nu te teme! Eu sunt Cel Dintâi şi Cel de pe urmă, Cel Viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor”. (Apocalipsa 1: 17 – 18)

Pe când Iisus explica de ce a venit, cel mai probabil

Ioan s-a ridicat deja. „Am o misiune pentru tine. Vreau să scrii ce urmează să vezi întâmplându-se”. Poate Ioan s-a uitat în jur să vadă unde dispăruseră cele şapte sfeşnice de aur şi cele şapte stele pe care le ţinuse Iisus, astfel că Iisus i-a explicat: „Taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea şi a celor şapte sfeşnice de aur: cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici; şi cele şapte sfeşnice sunt şapte biserici”. (Apocalipsa 1: 20)

Ce încurajare mare trebuie să fi fost pentru bisericile care au citit scrisoarea să ştie nu doar că aveau fiecare câte un sfeşnic în prezenţa lui Iisus, dar şi câte un înger, nu? Cum v-aţi simţi să ştiţi că congregaţia voastră de la Third Baptist Church din West Akron sau părtăşia din care faceţi parte are un înger al ei? Pe măsură ce mişcarea progresivă americană continua să ştirbească din libertatea religioasă şi din drepturile Bisericii din Primul Amendament, nu este foarte încurajator pentru voi să ştiţi că sfeşnicul bisericii voastre se află în prezenţa Celui Preaînalt?

Odată ce Iisus l-a calmat pe Ioan, ucenicul şi-a găsit instrumentele de scris. Aşezându-se într-un loc unde ar putea scrie – poate pe ţărmul apei sau la masa din casa sau adăpostul lui – Iisus a început să-i dicteze lui Ioan cuvintele pe care să le scrie.

Capitolul 8.

BISERICA ÎN APOCALIPSA

Mirele vorbeşte logodnicei Lui

Iisus dicta, Ioan scria, iar din acest duet de colaborare minunat au ieşit şapte scrisori scurte, dar uluitoare. Cum a arătat acest proces? Este greu să ne dăm seama, deoarece Ioan şi-a suspendat pentru o vreme naraţiunea. În loc să ne lase să ştim cum se desfăşoară procesul de scriere, el ne-a oferit pur şi simplu rezultatul – misive din partea lui Dumnezeu pentru şapte biserici-cheie dintr-o regiune care astăzi este parte din zona sudică a Turciei. I-a transmis Iisus aceste cuvinte cu aceeaşi voce ca un sunet de trâmbiţă, care suna ca „vuietul unor ape mari” (Apocalipsa 1: 15)? A continuat să strălucească cu

puterea soarelui, făcându-L aproape imposibil de privit pentru o perioadă îndelungată de timp? Am putea crede astfel, dacă Ioan nu ar fi fost atins de mâna lui Iisus.

Precum am văzut în ultimul capitol, când picioarele îmbătrânite ale lui Ioan au cedat, Iisus l-a atins cu mâna dreaptă. Ce a început precum o introducere regească de proporţii divine a devenit brusc ceva intim. Creatorul-anunţând-creaţia a devenit Stăpânulmângâindu-şi-slujitorul, învăţătorul-asigurându-şiucenicul, Prietenul-atingându-şi-prietenul. Prezentările măreţe de simboluri au dispărut. Când Ioan şi-a ridicat privirea, sfeşnicele de aur reprezentând cele şapte biserici au dispărut. Cele şapte stele angelice au dispărut din mâna Domnului ca să facă loc pentru umărul ucenicului. Nu au mai rămas decât Ioan şi Mântuitorul. Nu putem decât să speculăm cu referire la această scenă, dar eu îmi imaginez un Ioan mult mai stabil, stând jos, cu uneltele lui de scris, un pergament pregătit pentru el şi cu o pană în mână, gata să scrie. Între timp, un Iisus mai puţin strălucitor, cu o voce mai de interior începe să-i dicteze rar. După un moment, mâna lui Ioan începe să se mişte, pe măsură ce Iisus îi vorbeşte: „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i”. (Apocalipsa 2: 1)

EFES – DRAGOSTEA PIERDUTĂ

Cum trebuie să se fi ciulit urechile lui Ioan când Iisus a început cu biserica lui de acasă! Ce avea Domnul de transmis congregaţiei lui? Avea să le spună „Bravo!” pentru toate faptele lor bune, sau avea să îi certe? Ioan fusese în acea biserică o vreme îndelungată. A văzut-o când era în perioada ei de glorie şi cunoştea starea în care se afla acum. De prea poate să se fi aşteptat la ambele – şi o încurajare şi o mustrare. Dacă asta anticipa, avea dreptate.

Efes era unul dintre cele mai măreţe oraşe din vremea aceea şi, pentru că era oraşul lui Ioan, vom petrece mai mult timp discutând despre acesta. Era cunoscut ca oraşul-mamă al Asiei, deşi acest fapt se poate să nu fie chiar atât de grandios pe cât pare, în acea perioadă, Asia nu cuprindea un întreg continent, cum se întâmplă azi. Pe

atunci, era pur şi simplu una dintre provinciile cele mai importante ale Imperiului Roman. Al treilea cel mai mare oraş din imperiu, Efes, găzduia un sfert de milion de oameni.

Oraşul era important din punct de vedere politic deoarece era capitala provinciei senatoriale a Asiei. În imperiu existau două tipuri de provincii – senatoriale şi imperiale. Cele senatoriale erau complet romanice. Nu exista preocuparea unor revolte sau răscoale. Oamenii din aceste provincii iubeau Roma şi erau iubiţi de Roma. Pe de altă parte, provinciile imperiale erau puţin mai dubioase. Aceşti oameni făceau parte din imperiu pentru că Roma le impusese asta. Se aflau în general la periferiile graniţelor imperiului şi erau înclinaţi spre rebeliuni. În care dintre aceste categorii provinciale v-aţi aştepta să regăsiţi Iudeea? Dacă aţi spus imperială, Simon Zelotul ar fi foarte mândru de voi.

Pe lângă faptul că era capitala unei provincii importante, Efes avea şi importanţă religioasă. Oraşul găzduia marele templu al zeiţei Artemis (cunoscută şi ca Diana). Fiind una dintre cele şapte minuni ale lumii antice, această structură magnifică era cea mai mare clădire cunoscută în vechime. De 4 ori mai mare decât Partenonul Atenei, coloanele acesteia erau înalte de aproximativ 18 m. Oamenii veneau de pretutindeni din imperiu să se închine în templu. La fel cum Salt Lake City din Utah este capitala mormonismului, Efes era centrul închinării la Artemis. Astfel, exista în oraş o industrie vibrantă a idolilor, fiind vândute figurine ale Dianei locuitorilor şi numeroşilor vizitatori.

Acest comerţ cu idoli a condus la revolta din Efes despre care scrie Luca în cartea Faptelor apostolilor. Când Demetrius, argintarul, a văzut ce goluri creează creştinismul în veniturile lui, şi-a adunat tovarăşii negustori. Curând, întrunirea lor s-a transformat într-un protest, ei începând să mărşăluiască şi să strige: „Mare este Diana efesenilor!” (Faptele apstolilor 19: 28) Pe măsură ce se alăturau tot mai mulţi oameni, protestul a

devenit o revoltă. Luca nu ne spune dacă s-au spart ferestre, s-au furat aparate electronice, au fost scrise vulgarităţi cu spray, sau au fost sancţionate financiar forţele de poliţie, însă curând gloata a ajuns în amfiteatrul local unde au continuat să strige aproximativ două ore: „Mare este Diana efesenilor!”

În cele din urmă, funcţionarul oraşului i-a liniştit, spunându-le: „Bărbaţi efeseni, cine este acela care nu ştie că cetatea efesenilor este păzitoarea templului marii Diane şi a chipului ei căzut din cer? Fiindcă nimeni nu poate să tăgăduiască lucrul acesta, trebuie să vă potoliţi şi să nu faceţi nimic cu pornire nechibzuită”. (Faptele apostolilor 19: 35 – 36).

Deşi poate nu suntem de acord cu funcţionarul cu privire la ce este sau nu de tăgăduit, acesta a reuşit să-i liniştească pe toţi şi să-i trimită acasă.

În al treilea rând, Efes era important şi pe plan comercial. Era situat perfect pentru comerţ. Drumul estic, spre Colose şi Laodiceea, drumul nordic, spre Smirna şi drumul nord-estic, spre Sardes şi Galatia, toate treceau prin acest oraş-port. Astfel, acesta a devenit cel mai mare centru comercial din Asia Mică. Toată navigaţia şi afacerile denotau faptul că Efes era un oraş pervers. După ce marinarii îşi trăgeau corăbiile în port, îşi doreau o pauză şi o companie mai drăguţă şi mai puţin masculină decât cea cu care fuseseră izolaţi în ultimele săptămâni. Între închinarea sexualizată la Artemis şi hedonismul oferit de districtele din port, cei din biserica din Efes înfruntau o ispită puternică şi omniprezentă de a se angaja în acte de imoralitate.

Însă prin această pătură groasă de păcat pătrundea o rază strălucitoare de lumină. Evanghelia a ajuns în Efes şi precum sunt atrase moliile de o flacără, aşa au fost atraşi oamenii la ea. În toiul goliciunii şi nihilismului destrăbălării, în inimile multora s-a născut nădejdea – iar cu aceasta au venit şi bucuria şi dragostea. Astfel s-a născut biserica din Efes. Din pricina schimbării necesare de la stilul de viaţă al culturii înconjurătoare, pentru a

deveni slujitori ai lui Hristos era nevoie de disciplină şi dedicare. Asaltul persecuţiei a fost întâmpinat de hotărâre. Batjocurile din afara bisericii au fost întâmpinate de o întărire a unităţii din biserică. Naşterea bisericii din Efes a fost o perioadă în care membrii bisericii erau ţinuţi împreună de o dragoste fierbinte unii faţă de ceilalţi şi, chiar mai mult decât atât, faţă de Mântuitorul lor.

Apoi, anii au trecut şi biserica a devenit mai puternică, mai stabilă. Ameninţările argintarilor încă erau prezente, însă posibilitatea atacurilor nu era la fel de mare ca în anii de început. Prima generaţie de plantatori de biserică trecuse, iar biserica era cel mai probabil condusă acum de copiii lor care au crescut mari, sau chiar de nepoţii lor. Aceste generaţii succesoare cunoşteau evanghelia şi Cuvântul lui Dumnezeu şi, în consecinţă, erau capabile să păstreze o doctrină curată:

„Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta, şi că nu poţi suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, şi nu sunt, şi i-ai găsit mincinoşi. Ştiu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu şi că n-ai obosit”. (Apocalipsa 2: 2 – 3)

Când erezii precum cea a Nicolaiţilor (despre care vom vorbi când vom discuta despre biserica din Pergam) apăreau, efesenii cu siguranţă le desfiinţau.

Şi totuşi, în ciuda acestor părţi pozitive, exista şi o parte negativă. Era ceva izbitor, prevalent şi foarte periculos. Iisus i-a spus acestei biserici: „Dar ce am împotriva ta este că ţi-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ţi, dar, aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti”. (Apocalipsa 2: 4 – 5)

Cum s-a simţit Ioan când a auzit aceste cuvinte? A încremenit – şocat pentru faptul că biserica lui era trasă la răspundere? Sau spunea în inima lui: „Mulţumesc, Doamne! De ani de zile am încercat să reaprind în ei focul?”

Această biserică se afla într-o situaţie precară. Dacă

problema ar fi fost imoralitatea sau o doctrină greşită, ar fi putut fi smulsă din rădăcini şi combătută – precum extirparea unei tumori. Însă aceasta era o problemă sistematică a inimii. Nu presupunea ca ei să se oprească din ceva ce nu făceau bine, ci ca să-şi schimbe priorităţile şi pasiunile. Din nefericire, ne este uşor să lăsăm ca entuziasmul mântuirii şi unei noi relaţii cu Iisus Hristos să dispară în timp. Într-o căsnicie, romantismul arzător al curtării şi apoi al proaspetei familii este în mod normal imposibil de susţinut pe termen lung. Când flăcările încep să se diminueze, căsnicia o poate lua în una din două direcţii. Una ar duce la distanţare, la ochi hoinari şi, în cele din urmă, la eşec. Cealaltă la o dragoste mai profundă, mai matură. Precum cărbunii mocniţi dintr-un vas pentru grătar, această căldură este mai mare, mai rezistentă şi mai productivă.

Cum este relaţia voastră cu Mântuitorul? A fost înlocuit entuziasmul vostru de la început cu rutina? Dragostea voastră sacrificială faţă de El s-a transformat în ascultare incomodă? V-aţi pierdut dragostea dintâi?

Aşa cum face aproape de fiecare dată, Domnul încheie cu un cuvânt de nădejde. „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu”. (Apocalipsa 2: 7)

În loc să fie o declaraţie condiţionată („dacă… atunci”), aceasta este o încurajare pentru toţi cei care au biruit atracţia vrăjmaşului, lumea şi firea lor prin Hristos şi s-au oferit, în schimb, pe ei înşişi Domnului şi Mântuitorului lor. Ei sunt cei care vor gusta roadele pomului vieţii, având asigurat pentru veşnicie locul lângă Hristos. Pe măsură ce scria, Ioan trebuie să fi fost foarte încurajat, deoarece, cel mai probabil aceste cuvinte i-au amintit că în curând se va încheia şederea lui pe acest pământ, iar el şi Prietenul lui vechi care venise în vizită vor fi pe vecie împreună.

SMIRNA – ATRACŢIA SUFERINŢEI

Iisus îşi începe acum „vizitele” în sensul acelor de ceasornic prin cele şapte biserici trecând la nord-vest.

Smirna, care înseamnă „mir” era un alt oraş important pe plan comercial, precum Efes. Totuşi, spre diferenţă de oraşul mai mare părăsit acum, acesta încă există astăzi. Este cunoscut astăzi cu numele de Izmir şi este a treia cea mai mare metropolă din Turcia, cu o populaţie de peste 4 milioane de oameni.

După ce salută biserica din Smirna, Domnul îi transmite prin scrisul lui Ioan:

„Ştiu necazul tău şi sărăcia ta (dar eşti bogat) şi batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei, şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii”. (Apocalipsa 2: 9 – 10)

Observaţi cuvintele folosite de Iisus – să suferi, temniţă, să vă încerce, necaz, moarte. Nu sunt cuvinte măreţe de încurajare.

Pentru membrii bisericii, cel mai dătător de nădejde cuvânt trebuie să fie cel de la începutul versetului 9: „Ştiu”. În ciuda faptului că lucrau din greu ca să-L slujească pe Domnul, creştinii din Smirna sufereau. Existau două tipuri de persecuţii care aveau loc în acele zile şi care încă afectează mii de creştini din jurul lumii azi. Primul este persecuţia directă – violenţă, întemniţare, moarte. Al doilea este ostracizarea. Aceasta poate fi şi mai devastatoare deoarece afectează starea de bine a întregii familii. În culturi cu o religie predominantă necreştină, nu este un lucru neobişnuit ca cei ce se convertesc la creştinism să sufere ruperea legăturilor cu membrii din familiile lor, pierderea locului de muncă şi dificultatea de a se angaja şi chiar interzicerea oricăror tranzacţii comerciale. Ceea ce îi conduce pe creştini într-un loc al singurătăţii, sărăciei, imposibilităţii de a câştiga bani sau de a-i cheltui, în situaţia în care au bani.

Se pare că creştinii din Smirna au suferit ambele tipuri de persecuţie, ceea ce a dus la „necaz şi sărăcie”. Dar, în loc să le spună „voi pune capăt suferinţei voastre”,

mesajul lui Iisus este: „Ştiu că suferiţi, iar lucrurile vor deveni şi mai rele”. El le spune: „Iată că diavolul are să arunce în temniţă pe unii din voi, ca să vă încerce. Şi veţi avea un necaz de zece zile”. (Apocalipsa 2: 10) Poate unii oameni întreabă: „Ce rost are să urmezi un Dumnezeu Atotputernic dacă tot ceea ce face când vremurile sunt grele este să stea liniştit şi să spune: Hm, nasol de voi?” Aceasta este o întrebare bună.

Ioan cunoştea puterea acelui cuvânt, „Ştiu”. L-a scris de multe ori în evanghelia lui. Acest cuvânt denotă relaţie şi protecţie: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine”. (Ioan 10: 14) Denotă intenţie şi identitate: „cunosc pe aceia pe care i-am ales” (Ioan 13: 18). Biserica din Smirna era „cunoscută” de Iisus, şi de aceea se afla direct sub supravegherea Lui plină de dragoste. De aceea, oamenii puteau fi siguri că, în ciuda suferinţei, ceea ce experimentau era, de fapt, un lucru bun. Deşi erau săraci când vine vorba de lucruri materiale, erau bogaţi în domeniul spiritual. Deşi se străduiau să-şi hrănească familiile, conturile lor bancare din ceruri erau extrem de pline.

Păstorul cel Bun le-a amintit oilor Lui de acest lucru, spunându-le: „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte”. (Apocalipsa 2: 10 – 11) Biserica din Smirna avea să sufere persecuţie atât din partea evreilor, cât şi din partea neamurilor. Şi noi s-ar putea să suferim persecuţii sau încercări ale vieţii. Cu toate acestea, orice suferinţă am experimenta acum, nici nu se va compara cu mizeria pe care o vor avea de îndurat cei care experimentează flăcările iadului – cea de-a doua moarte. Noi nu suntem destinaţi acestui lucru. În schimb, nouă ne aparţine cununa vieţii.

PERGAM – APĂRAREA ADEVĂRULUI ÎNTR-O CULTURĂ A MINCIUNILOR

Adevărul contează. Puteţi aduna un grup de oameni, să cântaţi împreună, să vorbiţi lucruri spirituale, să vă

iubiţi unii pe alţii, să vă întâlniţi în mod regulat şi să faceţi fapte bune pentru cei nevoiaşi – acestea sunt moduri bune de a vă petrece timpul. Dar, dacă nu aveţi în centru Cuvântul lui Dumnezeu, să nu vă numiţi o biserică – nu sunteţi. Sunteţi un club social. Nu sunteţi diferiţi de *Elks Club* sau *Shriners* sau *Loyal Order of Water Buffaloes,* cu excepţia faptului că voi vă întâlniţi într-o clădire mare cu o cruce pe acoperiş. Din nefericire, această lipsă de înrădăcinare în Biblie descrie multe biserici din ziua de azi, în special dintre acelea aflate în confesiunile principale.

Urcând 40 de mile mai în nord, prin Asia Mică, atenţia lui Iisus se îndreptă spre biserica din Pergam. Acesta era un alt oraş mare, cunoscut pentru producţia de pergamente. Era un loc al studiului care atrăgea oameni de pretutindeni din Imperiul Roman. Oraşul nu doar producea pergamente, dar avea şi o bibliotecă vastă unde să fie păstrate numeroasele cărţi care erau scrise pe pergamente din industria lor şi o universitate mare creată ca savanţii să studieze aceleaşi lucrări. Totuşi, deşi era un oraş al intelectului, era şi un oraş spiritual. Însă partea spirituală a oraşului înclina înspre întuneric.

Iisus a spus: „Ştiu unde locuieşti: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ţii Numele Meu şi n-ai lepădat credinţa Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuieşte Satana”. (Apocalipsa 2: 13)

În Pergam existau atât un altar al lui Zeus, cât şi unul al lui Lucifer – cel de pe urmă fiind cunoscut ca scaunul de domnie al Satanei. V-aţi gândi că într-un asemenea oraş, creştinii ar suferi persecuţie. Însă nu era cazul. Da, într-o perioadă de conflict, un bărbat pe nume Antipa a fost omorât, presupunându-se că a fost prăjit de viu în interiorul unui altar de forma unui taur de aramă. Totuşi, Satana şi-a dat seama că această persecuţie a dus la întărirea bisericii. Aşa că şi-a schimbat tactica. În loc să atace biserica din exterior, cum a făcut în cazul bisericii din Smirna, a început să o corupă din interior.

Liderii bisericii au început să permită învăţăturile doctrinelor false:

„Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo nişte oameni care ţin de învăţătura lui Balaam, care a învăţat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. Şi să se dedea la curvie. Tot aşa, şi tu ai câţiva care, de asemenea, ţin învăţătura Nicolaiţilor, pe care Eu o urăsc”. (Apocalipsa 2: 14 – 15)

Au existat multe speculaţii cu privire la identitatea şi credinţele Nicolaiţilor. Din păcate, nu găsim elemente specifice pe care să le examinăm ca să îi putem identifica clar. Acest pasaj ne oferă cel puţin câteva informaţii, făcând o legătură între aceştia şi cei ce urmau „doctrina lui Balaam”.

Deja am vorbit despre Balaam – că a fost angajat de împăratul Balac să blesteme poporul Israel şi că a fost incapabil să facă asta datorită intervenţiei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, povestea lui Balaam nu s-a încheiat cu acel incident. În loc să se întoarcă acasă, se pare că profetul a rămas în zonă. În loc să frângă poporul din exterior, a început să-l atace din interior convingându-i pe mulţi bărbaţi să aibă adăugate pe conturile de eharmony şi Tinder (conturi de întâlniri prin internet-o.tr.) şi femei moabite şi madianite idolatre. Ceea ce venea în mod direct împotriva poruncii lui Dumnezeu, şi totuşi bărbaţii israeliţi au acceptat – glisând la dreapta pe aplicaţia lor (de întâlniri prin internet-o.tr.) în dreptul fiecărei femei străine disponibile pe care o găseau.

Planul lui Balaam a funcţionat la perfecţiune. Oamenii au ignorat Cuvântul lui Dumnezeu, iar cancerul păcatului a început să consume din interior. Inimile bărbaţilor s-au întors de la Dumnezeu şi aceştia au început să se angajeze în închinarea la Baal-Peor. Într-un final, Dumnezeu i-a cerut lui Moise să curăţească tabăra de cei prinşi în această răzvrătire eretică, ceea ce a făcut cu eficienţă maximă. Nu cum mult timp după, Domnul şi-a îndreptat privirea în afara poporului şi a chemat răzbunare

peste cei care i-au condus pe israeliţi în păcat. Balaam, care era încă în zonă, bucurându-se probabil de rodul muncii, a fost afectat de această judecată şi citim că „au ucis cu sabia şi pe Balaam, fiul lui Beor”. (Numeri 31: 8)

Când Iisus. Se prezintă bisericii din Pergam, El spune; „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuţită cu două tăişuri”. (Apocalipsa 2: 12) Mai târziu, după ce le identifică ereziile, El o avertizează: „Pocăieşte-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând şi Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele”. (Apocalipsa 2: 16)

De ce este accentuată sabia? Când păcatul şi erezia au inundat tabăra israeliţilor, Domnul le-a smuls din rădăcină cu o sabie. De ce anume ar fi nevoie ca păcatul şi erezia să fie smulse din biserica din Pergam? Tot de o sabie.

La ce face referire această sabie? Când Pavel le spune efesenilor să îmbrace toată armătura lui Dumnezeu, el le spune să ia sabia Duhului „care este Cuvântul lui Dumnezeu”. (Efeseni 6: 17) Autorul cărţii Evrei a comparat Biblia cu o sabie când a scris: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii”. (Evrei 4: 12)

De ce ar veni Iisus cu o sabie? Deoarece sabia Cuvântului lui Dumnezeu este cea care identifică şi smulge orice erezie şi răzvrătire de care s-ar putea folosi vrăjmaşul ca să se infiltreze în Biserică.

Ce anume îi face pe creştini diferiţi de restul lumii?

Devotamentul lor absolut faţă de Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceste lucruri probabil rezonau cu Ioan în timp ce scria. Probabil şi-a amintit rugăciunea din camera de sus făcută cu mulţi ani în urmă – o rugăciune pe care a consemnat-o cuvânt cu cuvânt mai târziu în Evanghelia lui. Iisus L-a implorat pe Tatăl: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17: 17) A fi sfinţit înseamnă a fi pus deoparte. Ce anume îi face pe creştini

diferiţi de restul lumii? Devotamentul lor absolut faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi avem adevărul, iar acest adevăr ne eliberează de minciunile acestei culturi. Bisericile noastre ar trebui să fie 100% loiale Cuvântului lui Dumnezeu, fără niciun compromis. Acest lucru ne va asigura de faptul că vrăjmaşul nu va putea să ne corupă din interior bisericile sau pe noi. Timpul zilnic petrecut în studierea adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai bună armă pentru a-l ţine pe diavol la distanţă.

TIATIRA – GĂSIREA UNEI BUSOLE MORALE

Turul lui Iisus prin Asia Mică face un arc în partea de sus a rutei în sensul acelor de ceasornic şi porneşte pe o linie semidreaptă înspre sud-est care ne va conduce la următoarele patru biserici. Prima Lui oprire este congregaţia care primeşte veşti bune şi veşti rele din Tiatira. Cuvintele lui Iisus încep bine: „Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului şi ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: Ştiu faptele tale, dragostea ta, credinţa ta, slujba ta, răbdarea ta şi faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi”. (Apocalipsa 2: 18 – 19)

Domnul îi laudă pentru dedicarea lor faţă de El. Cu toate acestea „ochii ca para focului” şi „picioarele ca arama aprinsă” sună puţin ameninţător.

Stabilit în oraşul important al Efesului şi fiind ultimul ucenic rămas în viaţă, cel mai probabil Ioan cunoştea pulsul tuturor bisericilor din Asia Mică, precum şi al multora din afara regiunii. Aşa că, probabil numele pe care urmează să-l citim nu l-a luat prin surprindere. Nu ar fi surprinzător nici să aflăm că poate Ioan însuşi ar fi trimis scrisori sau ar fi călătorit până în Tiatira pentru a confrunta biserica şi femeia pe care Iisus avea să o „scoată în evidenţă” ca fiind o profetesă mincinoasă şi o femeie adulteră. Iisus spune bisericii că dacă nu se ocupă de mărul stricat, toate celelalte mere din butoi sunt în pericol să se strice.

„Dar iată ce am împotriva ta: tu laşi ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociţă, să înveţe şi să

amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie şi să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; şi celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Şi toate bisericile vor cunoaşte că „Eu sunt Cel ce cercetez rinichii şi inima”; şi voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui”. (Apocalipsa 2: 20 – 23)

Curăţia în poporul lui Dumnezeu este un lucru necesar pentru o Biserică sănătoasă. Din nefericire, tendinţa din multe biserici de azi este să se compromită în domenii ale sexualităţii. Mandatele biblice împotriva homosexualităţii sau transgenderismului sunt ignorate şi considerate depăşite, ridicole sau intolerante, sau sunt ascunse sub covor pentru că este prea inconfortabil să fie abordate. Şi mulţi dintre cei care continuă să se opună cu tărie acestor păcate se întorc ameninţător înspre pastorii care predică despre sexul heterosexual în afara căsătoriei, strigând: „Nu te băga în dormitorul meu!” Iar dacă pastorul îndrăzneşte să provoace ascultătorii cu privire la pornografie, senzualitate sau activităţi sexuale necurate şi nepotrivite în afara căsătoriei fără actul sexual în sine, s-ar putea să aibă nevoie de protecţie ca să ajungă în siguranţă în maşina lui.

Orice păcat este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu şi ne separă de El. Cu toate acestea, păcatele sexuale sunt în mod special mai abominabile, deoarece ne afectează la un nivel mai profund. Pavel le-a scris corintenilor, care se confruntau cu necurăţia în biserica lor, despre asta:

„Fugiţi de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârşit afară din trup; dar cine curveşte păcătuieşte împotriva trupului său. Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi, dar, pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 6: 18 – 20)

Păcatul sexual este direcţionat înspre interior. Când Dumnezeu a gândit sexul, l-a făcut să fie atât o experienţă fizică, cât şi una spirituală. De aceea, cei doi „se vor face un singur trup”. (Geneza 2: 24) Când se unesc două trupuri, se unesc şi două duhuri. Nu trebuie decât să aruncaţi o privire la toată istoria consemnată până azi pentru a vedea numeroasele rezultate teribile provenite din folosirea greşită a acestui dar pe care l-a dat Dumnezeu soţilor şi soţiilor.

O biserică care acceptă păcatul sexual ca fiind în regulă nu se mai poate aştepta la binecuvântarea lui Dumnezeu. Din acest motiv se poate ca multe confesiuni principale să fi devenit bastioane de cauze sociale, mai degrabă decât întărituri de lumină şi faruri ale nădejdii găsite în evanghelie. Dar acelor creştini şi acelor biserici care se ţin puternic de adevăr şi nu compromit Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus le-a promis o răsplată: „Celui ce va birui şi celui ce va păzi până la sfârşit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier şi le va zdrobi ca pe nişte vase de lut, cum am primit şi Eu putere de la Tatăl Meu. Şi-i voi da luceafărul de dimineaţă”. (Apocalipsa 2: 26 – 28)

Dacă vă aflaţi într-o biserică care compromite adevărul, a venit vremea să vă căutaţi altă biserică. Dacă sunteţi voi înşivă prinşi în aceste păcate, mai aveţi timp să vă pocăiţi şi să vă întoarceţi de la căile voastre. Mărturisiţi-vă păcatele înainte Domnului şi cereţi-l tărie să lăsaţi acele acţiuni în urma voastră. Dacă trăiţi cu cineva în afara căsătoriei, pocăiţi-vă de decizia greşită. Dumnezeu este gata să ierte. Apoi faceţi ce trebuie. Fie vă căsătoriţi, fie vă despărţiţi. Se poate să fie greu, dar nimeni nu a spus niciodată că sfinţenia este un lucru uşor. Iisus care i-a transmis bisericii din Smirna că „ştie” vă cunoaşte şi vouă situaţia şi va umbla alături de voi pe calea dureroasă şi neprihănită înspre sfinţenia la care ne-a chemat Dumnezeu.

SARDES – TREZIREA UNEI BISERICI MOARTE

Când dăm pagina la Apocalipsa 3 – continuând

mesajul Domnului transmis viitoarei Lui mirese, Biserica – vedem că Iisus. Se adresează bisericii din Sardes. Probabil Ioan se aştepta să audă anumite complimente. Creştinii din Sardes aveau reputaţia că sunt slujitori foarte pasionaţi ai lui Dumnezeu. Se spunea că Duhul. Se mişca în mijlocul lor şi ei, la rândul lor – întrecându-L pe Iisus în fapte. Aşadar, cuvintele pe care Iisus li le-a spus, cel mai probabil l-au luat prin surprindere pe Ioan.

„Ştiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort. Veghează şi întăreşte ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârşite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ţi aminte, dar, cum ai primit şi auzit! Ţine şi pocăieşte-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ, şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine”. (Apocalipsa 3: 1 – 3)

Reputaţia bisericii din Sardes este că era vibrantă, plină de Duh şi supusă Cuvântului lui Dumnezeu. Însă când Iisus a privit-o, a văzut o realitate mai profundă. Această biserică nu era rea sau imorală, precum Tiatira. În schimb, era moartă şi apatică faţă de Hristos. La un moment dat, lucrurile lui Dumnezeu au devenit mecanice pentru ei – lipsite de raţiune şi automate. Au încetat să mai fie biserica, şi acum doar făceau pe biserica. Nu mai ascultau de Duhul lui Dumnezeu. Nu mai căutau voia Lui. Au devenit oameni religioşi care se pare că făceau o treabă bună în a-şi urmări ritualurile. Îndeajuns de bună, încât i-au păcălit pe alţii şi probabil şi pe ei înşişi. Se poate să se fi întâlnit săptămânal la programele lor fără să-şi dea seama că Duhul Sfânt părăsise templul.

Pretutindeni pe pământ, congregaţiile se adună duminica. Din nefericire, mult prea multe dintre ele, deşi au băncile pline, sunt goale. Poate au un sanctuar cu 2000 de locuri cu o scenă uriaşă şi lumini scumpe şi numeroase camere cu care pot transmite live programul în campusuri regionale din tot oraşul. Dar ce nu au este cel mai important lucru – Duhul Sfânt. Această lipsă a focalizării pe Duhul Sfânt şi a conducerii Lui se regăseşte şi în multe biserici mici.

Participanţii cred că asta înseamnă creştinismul adevărat, pentru că pastorii şi liderii lor susţin acest lucru. Ei vin duminica la biserică, cântă cântările, râd sau plâng în momentele potrivite din prezentarea distractivă a pastorului, pun bani la colectă şi pleacă acasă până săptămâna viitoare. Floare la ureche, dar fără nimic spiritual. Toată lumea vine cu zâmbetul pe faţă şi toată lumea pleacă cu zâmbetul pe faţă – binecuvântat să fie Numele Domnului! Dar asta ar trebui să fie cu adevărat biserica?

Domnul a confruntat Ierusalimul, spunându-i: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, şi frica pe care o are de Mine nu este decât o învăţătură de datină omenească”. (Isaia 29: 13)

Aceste cuvinte ar fi putut destul de bine să fie îndreptate spre cei din biserica din Sardes, cât şi spre cei din biserica de azi. Dar nu ar trebui să disperăm. Nu toţi cei din biserică sunt pierduţi. Iisus a spus:

„Totuşi ai în Sardes câteva nume care nu şi-au mânjit hainele.

Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcaţi în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din Cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui”. (Apocalipsa 3: 4 – 6)

La fel cum existau creştini care încă erau „vii” în biserica din Sardes, multe biserici caută astăzi cu nerăbdare să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt. Aceste biserici sunt dedicate să predice Cuvântul lui Dumnezeu, să se roage voia Tatălui, să predice evanghelia lui Iisus Hristos şi să împlinească cu pasiune lucrările Duhului Sfânt. Biserica voastră este descrisă de aceste lucruri? Dacă nu, ar trebui să vă rugaţi şi apoi să le cereţi liderilor voştri să descopere dacă vă aflaţi într-o biserică vie sau în una moartă. Dacă este moartă în domeniile care contează, iar conducerea pare mulţumită să păstreze lucrurile la fel, atunci este vremea să vă mutaţi la altă biserică.

Ar fi un moment bun şi pentru a vă autoevalua. Dacă Iisus ar fi scris despre biserica voastră, v-aţi fi numărat printre cei „vrednici” care „nu şi-au mânjit hainele?” Dacă credeţi că v-aţi putea număra printre cei morţi, nu vă temeţi – vă aşteaptă viaţa. Precum a scris Pavel: „Deşteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morţi, şi Hristos te va lumina”. (Efeseni 5: 14)

FILADELFIA – SĂ FIM GĂSIŢI CREDINCIOŞI

Dacă Sardes ar fi fost vestea rea, Filadelfia este vestea bună. Pe măsură ce călătoria lui Iisus prin biserici continuă în sud-est, trecem de la moarte la viaţă. Regiunea Filadelfiei era cunoscută pentru viaţa din ea – atât pe plan agricol, cât şi comercial. Localizată la intrare în marele platou al Asiei Mici, viile şi producţiile erau din abundenţă. Comerţul din est în vest, din Imperiul Roman spre împărăţiile Lidiei, Misiei şi Frigiei trecea prin oraş, deci acesta era totodată un centru comercial şi de informaţii. Ceea ce făcea ca Filadelfia să fie locaţia perfectă din care să ajungi în regiuni largi ale imperiului cu evanghelia lui Iisus Hristos.

Acestei biserici mici, dar cu impact, Mântuitorul i-a spus:

„Ştiu faptele tale: iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puţină putere, şi ai păzit Cuvântul Meu şi n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îţi dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei şi nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, şi să ştie că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeul Meu, şi Numele Meu cel nou”. (Apocalipsa 3: 8 – 12)

Imaginaţi-vă scena când membrii acestei biserici au auzit aceste cuvinte citite pentru prima dată. Fiecare biserică a primit veşti bune şi veşti rele, în afară de cea din Sardes, care a primit doar veşti rele. Probabil credincioşii din această biserică şi-au ţinut suflarea când l-au auzit pe liderul congregaţiei citind cuvintele: „Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i" (Apocalipsa 3: 7). Cu fiecare următor cuvânt, anxietatea lor se transforma într-o bucurie şi mai mare. „Ştiu faptele tale… i-am pus înainte o uşă deschisă… te-am iubit… te voi păzi şi… Eu vin curând". Acestea sunt cuvintele pe care Domnul le rezervă celor credincioşi.

Datorită locaţiei Filadelfiei, lucrarea acestei biserici avea o mare arie de influenţă. Fermieri, negustori şi comercianţi, toţi veneau în oraş în interes de afaceri. În timp ce se aflau acolo, biserica căuta să ajungă la ei cu evanghelia lui Hristos. Unii dădeau un răspuns, primind darul fără de plată al mântuirii găsite în crucea lui Iisus. Apoi duceau cu ei credinţa pe care o descoperiseră la următoarea destinaţie sau înapoi la casele lor. Odată ajunşi, vorbeau despre Iisus şi mântuirea Lui şi mai mulţi oameni ajungeau să-L cunoască pe Hristos. O biserică mică a avut potenţialul de a ajunge la zeci de mii de oameni cu mesajul evangheliei doar prin simplul fapt că a fost credincioasă în ce îi pusese Dumnezeu la dispoziţie – o locaţie minunată.

Astăzi, tehnologia este noua locaţie. Doar cu un microfon şi cu conexiune la internet, Dumnezeu îmi permite să învăţ în fiecare an, direct din casa mea din Israel, sute de mii de oameni adevărul biblic. Chiar şi când pandemia a închis multe clădiri ale bisericilor din multe ţări, tehnologia a făcut posibil ca congregaţiile să continue să se întâlnească pe internet. Este greu să ne imaginăm să trebuiască să facem faţă pandemiei fără Youtube sau Zoom, sau Facebook Live. Ceea ce mulţi oameni folosesc ca să păcătuiască, Dumnezeu foloseşte înspre bine.

Poate îmi veţi spune: „Da, Amir, dar tehnologia nu este pentru mine. Nimănui nu îi pasă de ce am de spus. Dacă postez vreodată ceva, primesc cel mult şase like-uri –

dintre care patru din partea unor membri din familia mea”. Tehnologia este *un* mijloc prin care să răspândim evanghelia; dar nu este *singurul.* Care este lucrul pe care vi l-a dat Dumnezeu, faţă de care puteţi fi credincioşi? Poate v-a dat o personalitate empatică, astfel încât oamenii să fie atraşi să se deschidă faţă de voi. Poate v-a pus într-un mediu la locul de muncă care vă permite să fiţi diferiţi faţă de ceilalţi prin dedicarea la a fi neprihăniţi şi curaţi. Poate Domnul v-a binecuvântat cu o locaţie, casa voastră fiind vecină cu exact acel om cu care nimeni nu vrea să vorbească şi pe a cărui viaţă o puteţi transforma radical făcându-i cunoscută bucuria Domnului. Biserica din Filadelfia nu era lăudată de Dumnezeu pentru locaţia ei; like-ul Lui se datora credincioşiei lor în a folosi locaţia care le-a fost dată. Ce lucru v-a dat Dumnezeu şi puteţi să-l folosiţi spre slava Lui?

Mai este o parte din declaraţia lui Iisus căreia aş vrea să ne adresăm, deoarece ea ne pregăteşte pentru următorul capitol. În declaraţia Lui de afirmare şi răsplătire, Iisus a spus: „Te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului”. (Apocalipsa 3: 10)

Ce este această încercare care are să vină peste lumea întreagă? Despre asta vorbeşte restul cărţii Apocalipsa. Această încercare este necazul cel mare pe care Dumnezeu îl trimite pe pământ ca să-i încerce pe evrei şi ca să judece neamurile. Dar care este promisiunea Lui faţă de biserică? „Te voi păzi şi Eu de ceasul încercării”. Cuvântul „de „este termenul grecesc *ek* şi este unul dintre cele mai minunate cuvinte pe care le veţi citi vreodată. În acea propoziţie scurtă, de două litere, stă promisiunea lui Dumnezeu că noi nu vom experimenta teroarea Zilei Domnului care stă să vină.

„Dar, Amir, Iisus spune asta unei singure biserici. Cum poţi să spui că această promisiune se aplică întregii Biserici?” în Apocalipsa 1, Iisus menţionează şapte biserici. Capitolele 2 şi 3 sunt complet despre Biserică. Odată ce începe Apocalipsa 4, Biserica nu mai este. Nu mai este

menţionată până la întoarcerea miresei alături de Hristos, la cea de-a doua venire din Apocalipsa 19. De ce? Deoarece capitolele 4 – 19 sunt complet despre „ceasul încercării”, iar Biserica va fi „exclusă” în acea perioadă. Noi nu ne vom afla aici. Deja vom fi răpiţi. În timp ce mânia lui Dumnezeu va fi turnată aici jos, noi ne vom bucura de nunta Fiului sus în ceruri.

LAODICEEA – BISERICA CARE ÎI PRODUCE GREAŢĂ LUI IISUS

Iisus îşi încheie ciclul prin biserici cu cea mai tulburătoare descriere dintre toate. Oraşul Laodiceea avea o problemă – ducea lipsă de apă vara, când râul Lykus seca. Astfel a fost zidit un apeduct, pentru a duce apă. Cu toate acestea, un apeduct nu aduce apă mai bună decât este calitatea sursei apei. Apeductul laodicean aducea apă din două locuri. În apropiere se afla oraşul Hierapole, cunoscut pentru izvoare termale. Puţin mai departe se afla oraşul Colose, care era aprovizionat masiv cu izvoare de ape reci montane. Pe măsură ce lichidul dătător de viaţă înainta prin apeduct şi în cele din urmă se uneau amândouă într-un singur şuvoi, apa fierbinte şi apa rece se combinau într-un amestec căldicel de apă *călâie* care curgea spre oraş.

Cuvintele lui Iisus către biserica din Laodiceea au fost dure. „Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”. (Apocalipsa 3: 15 – 16)

Nici măcar biserica în mare parte moartă din Sardes nu a primit o mustrare atât de descriptivă. Ce anume la laodiceeni L-a determinat pe Domnul să aibă un răspuns atât de plin de greaţă? Se pare că confortul şi încrederea în sine.

Laodiceea era un oraş bogat cunoscut pentru sistemul lui bancar, şcolile medicale din el şi producţia de lână neagră de lux. Când un cutremur aproape a distrus oraşul, în anul 60 d.Hr., negustorii au putut să-l reconstruiască din propriile lor finanţe, fără ajutorul

Romei. Această bogăţie exista şi în biserică: „Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic…” (Apocalipsa 3: 17), îşi spuneau ei. Exact aceeaşi atitudine L-a condus pe Iisus să spună despre tânărul bogat: „Este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu”. (Matei 19: 24)

Nevoia ne păstrează pe genunchi. Confortul ne conduce în locul în care să ne întrebăm: *Pentru ce am nevoie de Dumnezeu?*

Biserica vestică este bogată şi confortabilă şi este, astfel, în mare măsură periculos de căldicea. Iar asta pentru că mulţi credincioşi au căzut pradă mentalităţii temporale a lumii. Viaţa este în întregime despre lucrurile materiale, de aici şi de acum. Abia când ochii ne sunt deschişi pe plan spiritual vedem nevoia disperată în care trăim. Cum putem să ne ţinem privirea aţintită înspre lumea spirituală, astfel încât să nu cădem în apatie şi complacere – o stare de căldicel care induce voma? Perspectiva spirituală va veni abia pe măsură ce petrecem timp în Biblie şi pe genunchi, în rugăciune. Aceste unelte ne vor ajuta în a ţine afară lucrurile fără valoare şi a ne focaliza pe cele preţioase.

Dacă v-aţi pierdut dragostea dintâi sau simţiţi că v-aţi îndepărtat de Dumnezeu, dacă sunteţi captivi unui stil de viaţă de păcat sau simţiţi că umblarea voastră spirituală este rece ca gheaţa, dacă aţi devenit apatici în relaţia voastră cu Hristos şi simţiţi că închinarea voastră este doar o rutină fără esenţă, nu fiţi descurajaţi. De fapt, bucuraţi-vă că Duhul Sfânt v-a conştientizat de aceste probleme. Şi dacă vă îngrijoraţi că Dumnezeu este prea mânios pe voi ca să vă mai primească înapoi – că poate S-a săturat de roller-coasterul din relaţia voastră cu El şi a terminat-o cu voi – atunci citiţi următoarele cuvinte ale lui Iisus:

„Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu

Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". (Apocalipsa 3: 20 – 21)

Dacă L-aţi închis pe Iisus afară din viaţa voastră, nu vă temeţi. Poate voi L-aţi părăsit, dar El nu v-a părăsit. El bate la uşa inimii voastre. Luaţi-vă timp înainte să continuaţi să citiţi ca să închideţi ochii şi să vă deschideţi uşa. Nu va trebui să-L căutaţi. El va fi acolo, aşteptând să-L invitaţi înăuntru, astfel încât să poată prelua controlul asupra vieţii voastre.

Capitolul 9.

ISRAEL ÎN APOCALIPSA – PRIMA PARTE

Sosirea zilei Domnului

Dacă Apocalipsa ar fi fost scrisă de un scriitor epic, ar fi existat o pagină în plus între capitolele 3 şi 4, cu trei cuvinte îngroşate scrise pe ea: Cartea a doua. Totul este diferit acum.

Când pătrundem în capitolul 4, ajungem la o mare schimbare a timpului. Capitolele 2 şi 3 s-au focalizat pe Biserică, aşa cum era ea în primul secol. Iisus a afirmat, a provocat şi a condamnat bisericile bazat pe succesele, luptele şi păcatele lor. Cu siguranţă existau momente care făceau referire la viitor, în special în repetarea promisiunilor cu privire la răsplătirile viitoare pentru cei care vor birui. Exista, de asemenea, o calitate atemporală a multora dintre mustrările şi afirmaţiile lui Iisus – cuvinte la fel de reale pentru Biserica de azi precum erau pentru Biserica primului secol. Dar, odată ce începe capitolul 4, Ioan este purtat într-un timp care trebuie să vină. Când Iisus i-a spus lui Ioan: „Scrie, dar, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele" (Apocalipsa 1: 19), i-a clarificat că scrierile lui se vor încadra în cele trei categorii.

Şi locaţia se schimbă. Nu ştim cum s-a încheiat timpul pe care Ioan l-a petrecut cu Iisus pe insula Patmos. A existat între cei doi prieteni vechi mai multă conversaţie decât este consemnată în carte? Poate au luat masa împreună înainte să se despartă? Este imposibil să ştim, deoarece tranziţia în scris este foarte abruptă. Capitolul 1

a fost scris ca o naraţiune; capitolele 2 şi 3 au fost scrisori; acum, capitolul 4 revine la forma de naraţiune, dar cu un decalaj de timp.

APOCALIPSA 4: O CĂLĂTORIE ÎN CERURI

Ioan scrie: „După aceste lucruri, m-am uitat şi iată că o uşă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbiţe şi care vorbea cu mine, mi-a zis: Suie-te aici, şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!” Numaidecât am fost răpit în Duhul. Şi iată că în cer era pus un scaun de domnie, şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva”. (Apocalipsa 4: 1 – 2)

„Aceste lucruri” se referă clar la scrisori, dar „după” este un termen ambiguu. A fost imediat după? A trecut ceva vreme? S-a întâmplat a doua zi? Cel mai probabil nu exact după ce Iisus a dictat pentru biserica din Laodiceea cuvintele: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul” (Apocalipsa 3: 22), deoarece ne-ar fi greu să ne imaginăm să nu existe nicio referinţă la faptul că Iisus ar fi fost încă prezent când uşa cerului s-a deschis şi Ioan a pătruns pe tărâmul spiritual.

Acestea fiind spuse, cuvintele mele „greu de imaginat” nu reprezintă o metodă biblică precisă de interpretare. Precum am menţionat înainte, sunt multe părţi în Biblie pentru care trebuie să ne folosim imaginaţia. Prindem cu ambele mâini adevărul care este clar transmis. Ne ţinem mai greu de părţile unde căutăm să citim printre rânduri. Subliniez acest aspect aici doar pentru a vă aminti că vă voi anunţa mereu când ceea ce vă spun se încadrează în categoria „are sens pentru mine”.

Ceea ce descrie Ioan după ce pătrunde prin acea uşă cerească este unul dintre cele mai măreţe pasaje din toată Scriptura. Este o privire în adevărata Sfânta Sfintelor – locul în care Dumnezeu însuşi locuieşte. Este un festin al simţurilor. Ochii apostolului văd „un scaun de domnie, şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva. Cel ce şedea pe el avea înfăţişarea unei pietre de jasp şi de sardiu; şi scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere”. (Apocalipsa 4: 2 – 3) Şi cine

este Cel care şade pe tron? Ioan le lasă pe cele patru făpturi vii să îl identifice, spunând:

„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” (Versetul 8)

Frumuseţea trebuie să îi fi tăiat răsuflarea. Bătrâni în veşminte albe cu cununi de aur pe cap, o mare de sticlă care reflectă culorile din jur precum un cristal, patru făpturi ciudate acoperite de ochi şi care semănau pe rând cu un leu, un viţel, un om şi un vultur – toate uluitoare. Dar fiecare dintre aceste minuni pălesc prin comparaţie cu Cel care stă pe tron, pe care Daniel L-a identificat cu secole în urmă ca fiind un „îmbătrânit de Zile” (Daniel 7: 9). Aceasta este viziunea care îmi face sângele să-mi clocotească în vene la aşteptarea de a-L vedea prima oară pe Creatorul meu faţă în faţă în toată gloria! Este un alt motiv pentru care mă rog: „Vino, Doamne Iisuse!” (Apocalipsa 22: 20).

Sala Tronului lui Dumnezeu nu a fost doar un festin pentru ochi. Şi urechile lui Ioan au fost copleşite. „Din scaunul de domnie ieşeau fulgere, glasuri şi tunete”. (Apocalipsa 4: 5) Cuvântul grecesc tradus ca „glasuri” se referă la voci, dar poate fi folosit şi pentru sunetele scoase de vânt sau aripi sau instrumente muzicale. Este de ajuns să spunem că între aplauzele tunetelor şi indiferent ce erau celelalte zgomote puternice, sala tronului nu era un loc liniştit. Dar apoi au început să se audă voci care penetrau cacofonia. Întâi, închinarea celor patru făpturi vii despre care citim în versetul 8. Apoi, ca răspuns la acestea, cuvintele celor 24 de bătrâni rostite în timp ce îşi aruncau cununile la pământ înaintea tronului lui Dumnezeu, spunând:

„Vrednic eşti Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost făcute!” (Apocalipsa 4: 11)

Mai există încă un sunet care străbate sala tronului – muzica. Abia în capitolul 5 Ioan ne lasă să cunoaştem acest detaliu. În momentul în care Mielul ia sulul, Ioan scrie: „Când a luat cartea, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi

patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o lăută şi potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinţilor". (Apocalipsa 5: 8). Deoarece potirele de aur par să împlinească un scop – să ţină tămâia rugăciunilor sfinţilor – nu avem niciun motiv să credem că lăutele sunt doar recuzită. În schimb, acesta este un ansamblu de 24 de alăute care cântă imnuri melodioase de închinare înaintea Domnului Dumnezeu.

Descoperim în acelaşi verset un alt simţ al lui Ioan care cel mai probabil este suprasolicitat – mirosul. Fiecare dintre bătrâni are un potir şi fiecare potir este plin cu tămâie. Am dus multe grupuri care făceau un tur până la Biserica Nativităţii din Betleem. După ce coboram un anumit număr de scări, se ajunge în locul în care tradiţia susţine că Maria L-a născut pe Iisus. Este un loc destul de mic în care, indiferent de moment, încap doar câţiva oameni. Au existat dăţi când am condus grupuri de oameni acolo şi preoţii bisericii ortodoxe coborau scările cu cădelniţe cu tămâie atârnându-le din mâini. Fumul umplea încăperea şi îi dădea o aromă minunată, îmbătătoare. Pentru mine, aceea este mireasma din sala tronului Domnului nostru.

Mai există încă o schimbare care se produce în trecerea de la capitolele 2 şi 3 la capitolul 4 – o schimbare a focalizării. Capitolele anterioare au fost scrise direct Bisericii şi despre ea. Capitolul 4 are aceeaşi destinatari – bisericile din primul secol – dar naraţiunea se întoarce acum spre evrei şi spre lumea decăzută. Din Apocalipsa 4: 1 şi până la mijlocul capitolului 19, Biserica nu mai este menţionată. De ce? Pentru că Biserica nu mai este pe pământ. Nu este inclusă în descrierea evenimentelor care vor avea loc în lume. Nu se face deloc referire la ea în naraţiune.

Motivul pentru asta este că în cuvintele „după aceste lucruri" din versetul 1 este inclusă răpirea Bisericii de pe pământ. Aceste trei cuvinte marchează finalul veacului Bisericii şi deschid calea înspre Ziua Domnului – aici se întoarce focalizarea înapoi spre poporul original ales de

Dumnezeu. Acesta nu este necazul Bisericii; este perioada de testare a evreilor. Ce alt motiv ar exista pentru ca Biserica să fie complet absentă din perioada viitoare de mânie? Nu a fost o scăpare din vedere a lui Ioan. Nu a fost atât de prins în a descrie evenimentele viitoare încât a scăpat din vedere rolul Bisericii în necaz. Biserica nu este menţionată pentru că a plecat – a fost răpită – şi L-a întâlnit pe Mântuitor pe nori. Iar Biserica va merge cu El pe tărâmul ceresc, unde Domnul S-a înălţat cu mulţi ani în urmă ca să pregătească un loc pentru aceia dintre noi care L-am acceptat ca Domn şi Mântuitor.

APOCALIPSA 5: LEUL ŞI MIELUL

Acum că scena a fost stabilită, acţiunea începe.

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru şi pe din afară, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să-i rupă peceţile?” Şi nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea”. (Apocalipsa 5: 1 – 3)

Cel îmbătrânit de Zile a prezentat un document, rulat şi prins cu şapte peceţi. Un sentiment plin de entuziasm şi anticipare trebuie să-i fi cuprins pe toţi cei care înconjurau tronul, inclusiv pe Ioan. Ce a scris mâna lui Dumnezeu? Ce înţelepciune avea să fie descoperită sau ce mister avea să fie explicat? Din cauza importanţei acestui sul – unul care conţinea atât de multă informaţie, încât, contrar practicii standard – a fost scris pe ambele părţi – nu putea fi deschis de un crainic oarecare. Unul Singur care era desăvârşit putea să deschidă revelaţia perfectă a Tatălui. Un înger a strigat că cine este vrednic să iasă în faţă. Ioan a privit în jur, întrebându-se cine ar putea fi acest personaj minunat. Însă, pe măsură ce ochii lui cercetau sala tronului, a rămas profund dezamăgit.

Nimeni nu a înaintat. Abia a început această acţiune, că a şi avut parte de o oprire bruscă. Chiar şi în prezenţa Dumnezeului Atotputernic, nu exista nimeni vrednic să

citească sau măcar să arunce o privire la conţinutul acestui document unic. Inima lui Ioan era frântă. El a început să plângă înaintea Dumnezeului care a promis că va pune capăt oricărei întristări.

Însă apoi, în mijlocul acestei întristări, Ioan a auzit un glas adresându-i-se. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe unul dintre bătrâni făcându-i semn. Dacă cineva aşezat pe tron îţi spune să mergi la el, de obicei ai face bine să mergi. Aşa că Ioan s-a îndreptat spre locul unde acest bărbat îmbrăcat în alb şi de curând fără coroană, care şedea pe tron. „Nu plânge; iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei”. (versetul 5) Urmând cu privirea spre locul unde acesta indica, Ioan s-a întors şi a fost uluit de ce a văzut. Găsim aici una dintre cele mai mari juxtapuneri din Scripturi. Bătrânul i-a indicat lui Ioan apropierea unui mare Leu, dar apostolul s-a întors ca să descopere un Miel însângerat. Descoperim aici o imagine perfectă a caracterului lui Iisus Hristos.

Iisus este Leul din Iuda. El este Creatorul atotputernic al tuturor lucrurilor (Ioan 1: 1 – 3; Coloseni 1: 15 – 16), judecătorul omenirii (Faptele apostolilor 10: 42) şi Cel care aduce mânia pe pământ în zilele de pe urmă (Apocalipsa 19: 11 – 116). Pentru cei care se focalizează doar pe descrierile populare ale lui Iisus precum bebeluşul drăgălaş din iesle, blând şi smerit, sau precum învăţătorul înţelept, cu o voce blândă, al cărui singur scop este ca oamenii să se iubească între ei, aceasta este o înţelegere diferită a lui Iisus. Din pricina acestor puncte de vedere doar dintr-o perspectivă, există mulţi învăţători, activişti, pastori şi multe confesiuni care ignoră Biblia şi care pretind că lui Iisus nu îi prea pasă aşa de mult de moralitatea demodată, în special când vine vorba de cine, ce face şi cu cine. Ei ignoră natura de leu a Mântuitorului Războinic, uitând că atunci când Iisus S-a întrupat, asta nu a înlocuit dreptatea, neprihănirea şi adevărul Lui.

Dar, dacă Iisus ar fi complet leu, ar fi un Domn de temut – Unul destinat să fie onorat şi ascultat, dar nu

neapărat iubit. Aici îşi face apariţia aspectul de Miel de jertfă. Dacă vreţi o imagine a perfecţiunii minunate a caracterului Mântuitorului nostru, nu trebuie decât să deschideţi în Ioan 13. În camera de sus, Iisus – Dumnezeu însuşi – a îngenuncheat înaintea ucenicilor Lui şi le-a spălat pe rând picioarele de praful şi mizeria drumurilor din primul secol. Şi aici sunt incluse şi degetele murdare de la picioarele fiecărui ucenic – chiar şi ale celui care avea să-L trădeze în aceeaşi noapte. Este greu să nu devenim emoţionali când ne imaginăm această scenă. Mai târziu în acea seară, după ce Iuda Iscarioteanul a plecat ca să-şi ducă la împlinire trădarea, într-un singur cuvânt, Iisus şi-a comunicat motivaţia pentru ce a făcut pentru ucenici şi pentru ce avea să facă pe cruce pentru întreaga omenire – dragostea. Dragostea Lui faţă de ei şi dorinţa Lui ca ei să imite aceeaşi dragoste faţă de alţii, asta a inspirat spălarea picioarelor. El a spus: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea… Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi”. (Ioan 15: 9, 12 – 13)

Iisus este Leul şi Mielul – unul care este de temut, dar şi de iubit, Unul care îşi doreşte ascultare, dar şi o relaţie, Unul care va judeca oamenii pentru păcatele lor, dar care S-a jertfit pe cruce ca să ne scape de aceeaşi judecată. Pe măsură ce Ioan privea, Mântuitorul – încă având rănile sângeroase din pricina crucificării – S-a îndreptat spre tronul Tatălui Atotputernic şi a luat sulul din mâna Lui dreaptă.

Şi întregul loc a explodat!

Cele patru făpturi şi bătrânii au căzut cu faţa la pământ în timp ce fumul tămâii ieşea din potirele de aur ale bătrânilor. Cântece şi muzică au umplut atmosfera spre celebrarea Mielului:

„Vrednic eşti Tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile: căci ai fost junghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă,

din orice norod şi de orice neam. Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi ei vor împărăţi pe pământ!” (Apocalipsa 5: 9 – 10)

Curând, un cor de mii şi mii de îngeri au preluat corul, alăturându-se făpturilor şi bătrânilor pentru a cânta laude Mântuitorului înviat:

„Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!” (versetul 12)

Cât îl invidiez pe Ioan pentru că a putut să fie martor al acestei închinări spontane. Probabil a stat cu gura deschisă pe măsură ce ochii i se umpleau de lacrimi – de data aceasta nu de tristeţe, ci de bucurie şi uimire şi surprindere faţă de splendoarea momentului. Dar, din nefericire, a durat doar pentru o clipă, deoarece, de cum s-a liniştit închinarea, Mielul a început să se ocupe de peceţi, iar atmosfera s-a schimbat complet.

APOCALIPSA 6: ÎNCEPUTUL NECAZULUI

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele şapte peceţi, m-am uitat şi am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: Vino şi vezi!” M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună şi a pornit biruitor şi ca să biruie”. (Apocalipsa 6: 1 – 2) Cu aceste cuvinte începe judecata lui Dumnezeu. Mielul a iniţiat judecăţile peceţilor rupând prima dintre peceţile care fixau sulul. Imediat, una dintre cele patru făpturi ciudate care stăteau în jurul tronului celui Atotputernic, a început să strige: „Vino!” Un războinic galopând pe un cal alb – primul din seria pe care am ajuns să o cunoaştem ca cei patru călăreţi ai Apocalipsei. Călăreţului i s-a dat o coroană, prin care se arată faptul că a primit misiunea de a stăpâni pe pământ. Acesta era probabil Anticrist în drumul lui de a-şi stabili autoritatea pe pământ.

Au mai fost rupte rând pe rând încă trei peceţi, iar Ioan a văzut scene similare. La cea de-a doua pecete a venit un cal roşu. Călăreţului i s-a dat o sabie mare, iar acesta a pornit-o în galop ca să producă războaie între

naţiuni. La îndepărtarea celei de-a treia peceţi de pe sul a venit un cal negru. Acest călăreţ, a cărui cumpănă reprezenta deficit şi inflaţie în masă, a primit sarcina de a aduce foamete şi lipsuri.

Odată cu cea de-a patra pecete este uşor să observăm o schimbare de atmosferă. Poate aerul s-a răcorit puţin, iar mirosul descompunerii a pătruns prin mireasma tămâii. De data aceasta au venit nu unul, ci doi călăreţi. Primul călărea un cal respingător, cu paloarea gălbuie a ceva ce a murit de multă vreme. Acesta este un apropo la faptul că cel care îl călărea era Moartea. Locuinţa morţilor venea în urma lui, fiindu-i tovarăş. Misiunea morţii era să ucidă, şi încă la scară largă.

„M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce stătea pe el se numea Moartea, şi împreună cu el venea după el Locuinţa morţilor. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele pământului”. (Apocalipsa 6: 8)

Populaţia actuală a lumii este de 7.8 miliarde.8 Dacă scădem numărul estimativ de creştini evanghelici9 de 619 milioane, care deja vor fi răpiţi la momentul în care sunt rupte peceţile, ne rămân aproximativ 7.2 miliarde de oameni. Asta înseamnă că, pe când Moartea şi Locuinţa morţilor îşi încheie misiunea, 1.8 miliarde de oameni au fost şterşi de pe faţa pământului. Comparaţi numărul acesta cu sutele de mii care au murit de coronavirus. Nu diminuez devastarea produsă de pandemie. În schimb, subliniez amprenta masivă pe care o vor avea aceste evenimente asupra lumii.

Război, foamete, boli şi fiarele pământului vor avea toate partea lor în masacru. Ultimul dintre acestea este interesant. Regiunile de pe pământ unde există un pericol de moarte din pricina fiarelor sunt puţine la număr. Faptul că vor muri mulţi oameni mâncaţi de lei, tigri, urşi şi alte animale prădătoare indică o criză a societăţii care va duce fie la o scădere a resurselor naturale de hrană pentru animale sau la facilitarea accesului în zone în care să prădeze oameni – sau ambele. În orice caz, am să-mi iau un

moment chiar acum să-l mulţumesc Domnului că nu mă voi afla pe pământ în timp ce peceţile vor fi rupte.

Înainte să vedem ce se va întâmpla când vor fi rupte ultimele trei peceţi, este bine să mai verificăm încă o dată de ce se întâmplă aceste lucruri. Dumnezeu aduce acest mare necaz pe pământ din nouă motive. Primul este să aducă o pedeapsă finală peste cei care l-au respins harul şi mila. Aceasta este recompensa dreaptă pentru păcatul lor. Pavel a scris: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Iisus Hristos, Domnul nostru". (Romani 6: 23)

Toţi vor fi nevoiţi să aleagă fie viaţa, fie moartea. Cei care-şi întorc spatele darului fără de plată al mântuirii şi-au câştigat pedeapsa. De aceea a spus Pavel că moartea este plata păcatului.

Domnul vrea ca nimeni să nu treacă prin necaz, motiv pentru care acesta încă nu a început. Însă şi răbdarea Lui are un sfârşit.

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă. Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cereşti se vor topi de mare căldură, şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde". (2 Petru 3: 9 – 10)

Odată ce Biserica este mutată de pe pământ, cei rămaşi vor experimenta în mod fizic pedeapsa pentru modul în care şi-au trăit viaţa.

Mai există încă un motiv pentru necaz. Este asemănător cu primul, în faptul că va exista un preţ sever, dar drept, de plătit pentru păcat. Cu toate acestea, în cel de-al doilea caz, există o lumină la capătul tunelului. Pentru lumea neamurilor, cei şapte ani se vor încheia cu un punct – sau poate cu semnul exclamării. Când este gata, este gata. Pentru evrei, totuşi, finalul necazului este o virgulă, deoarece povestea lor continuă. Motivul necazului în dreptul neamurilor este pedeapsa; motivul necazului în dreptul evreilor este disciplina. Sunt două concepte

similare, însă cu scopuri foarte diferite.

Motivul necazului în dreptul neamurilor este pedeapsa; motivul necazului în dreptul evreilor este disciplina.

În cazul pedepsei, omul plăteşte pentru ce a făcut. În cazul disciplinării, omul trece printr-o perioadă grea, însă scopul necazului este pocăinţa, creşterea şi neprihănirea. Există promisiunea unei împăcări în final. Acea împăcare a Tatălui cu soţia Lui, Israel, este scopul suprem al celor şapte ani de necaz. Ieremia a dat acestei perioade un nume foarte sugestiv când a scris: „Vai! Căci ziua aceea este mare; niciuna n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea”. (Ieremia 30: 7)

Acest verset ne spune atât ce este necazul, cât şi motivul existenţei lui. Dumnezeu şi-a pus la cale planul cu peceţi, trâmbiţe şi potire de dragul lui Iacov – pe care l-a redenumit Israel (Geneza 32: 28) – şi a făcut asta pentru ca în cele din urmă mântuirea să poată veni la poporul Lui.

Repet, observaţi că este vremea necazului lui Iacov. Nu este o vreme a necazului Bisericii. Biserica va fi plecată, în timp ce Israel va rămâne.

Din nefericire, mântuirea nu va ajunge la toţi oamenii din poporul ales. În acea perioadă, mulţi evrei vor muri în păcatele lor alături de neamuri.

În toată ţara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc şi o voi curăţa cum se curăţă argintul, o voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema Numele Meu, şi îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!” Şi ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!” (Zaharia 13: 8 – 9)

Două treimi din evrei vor fi şterşi de pe faţa pământului. Este un lucru devastator. Pot să-mi imaginez atât de mulţi dintre oamenii pe care îi văd zilnic în cartierul meu sau când călătoresc la Ierusalim. Să ştiu că aceştia vor muri fără să cunoască adevărul lui Mesia, care S-a jertfit pentru ei, este un concept la care îmi este greu şi să mă gândesc. Cu toate acestea, mă încurajez cu faptul

că unul din trei evrei care-L resping astăzi pe Iisus ca Mântuitor, va cânta şi va celebra când ne va privi pe mine şi întreaga Biserică întorcându-ne cu Domnul nostru pe Muntele Măslinilor. Ce zi de mare bucurie va fi aceea!

Pedeapsă pentru necredincioşi. Disciplină pentru evrei. Ce motiv ar exista ca Biserica să treacă prin necaz? Niciunul. Unii ar postula că ar fi pentru curăţirea Bisericii, însă, dacă noi ne-am putea curăţi, ce rost ar mai avea crucea? Nu există nicio posibilitate de desăvârşire pentru noi câtă vreme ne află pe acest pământ – doar diferite grade de imperfecţiune. Deja am fost spălaţi de sângele lui Hristos, ca atunci când Dumnezeu. Se uită la noi, să ne vadă neprihăniţi. Cei care consideră că Biserica înlocuieşte Israelul, sunteţi bineveniţi să vă treceţi prin necazul lui Iacov. Cât despre mine, eu nu mă bag, am o nuntă la care trebuie să ajung.

La ruperea celei de-a cincea peceţi ni se oferă o revelaţia dulce-amăruie: „Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiaţi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturisirii pe care o ţinuseră”. (Apocalipsa 6: 9)

Sub altar şi-au găsit refugiul sufletele creştinilor omorâţi în necazul cel mare. De multe ori denumiţi „sfinţii din necaz”, aceştia sunt bărbaţii şi femeile care şi-au dat seama prea târziu că evanghelia pe care au auzit-o de la mama, vecinul sau colegul lor de muncă este adevărată. Ei îl vor primi pe Hristos ca Mântuitor în timpul necazului şi vor fi apoi omorâţi din pricina credinţei lor.

De ce este această situaţie dulce-amăruie? Este dulce pentru că vedem că există nădejde pentru mântuirea celor pe care îi iubim chiar şi după răpire. Este amăruie pentru că ei vor fi martirizaţi pentru credinţa lor. Şansele mântuirii după răpire se poate să nu fie aşa de mari, deoarece duhul de înşelăciune va fi puternic în lume prin Anticrist. Cu toate acestea, este evident faptul că, pe când este ruptă cea de-a cincea pecete, pocăinţa şi împăcarea încă pot avea loc.

Trebuie să observăm două lucruri cu privire la aceşti

sfinţi, în primul rând, ei sunt separaţi de Biserică. Când vor ajunge în cer, nu vor fi conduşi în reşedinţele cereşti. În schimb, fiind traumatizaţi de chinul prin care au trecut, vor primi veşminte albe şi li se va transmite să se odihnească până când se va împlini numărul fraţilor şi surorilor lor care vor muri pentru Hristos (Apocalipsa 6: 11). În al doilea rând, ei sunt doar suflete. Încă nu au primit trupuri înviate de care cei din Biserică beneficiază deja. Oportunitatea lor de transformare va veni mai târziu.

Ruperea celei de-a şasea peceţi va aduce devastare la scară climatică:

„Când a rupt Mielul pecetea a şasea, m-am uitat şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, şi stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locurile lor”. (Apocalipsa 6: 12 – 14)

Deşi ne-ar fi foarte uşor să deducem din acest pasaj că va avea loc un holocaust nuclear, trebuie să fim atenţi să ne menţinem între echilibrul între speculaţie şi cunoştinţe. Ar putea fi vorba despre un eveniment nuclear mai mare? Cu siguranţă, şi s-ar potrivi cu peceţile 1 – 4. Totuşi, este la fel de posibil să fie exact ce citim – un mare cutremur, fum şi cenuşă care blochează razele soarelui şi meteoriţi sau alte obiecte extraterestre căzând din cer. Ce ştim cu siguranţă este că efectele acestora vor fi atât de îngrozitoare încât oamenii – de la cei mai mari la cei mai mici – se vor ruga să moară mai degrabă decât să trebuiască să mai facă faţă mâniei.

APOCALIPSA 7: EVANGHELIZAREA DIN TIMPUL NECAZULUI

De aici înainte, vom înainta puţin mai rapid prin Apocalipsa. Oricât de mult mi-ar plăcea să discut în detaliu fiecare eveniment, nu acesta este scopul principal al acestei cărţi. Decât să creez un comentariu analitic, scopul meu este ca voi să înţelegeţi cursul acestora şi să vedeţi

scopul distinct al lui Dumnezeu direcţionat înspre Israel. Mulţi se tem să intre prea în profunzime în cartea Apocalipsa, ca să nu ajungă să se piardă în unele detalii aparent derutante. Nădejdea mea este să îndepărtez unele dintre tainele pe care unii oameni le pot considera descurajante, astfel încât această parte minunată şi esenţială a Bibliei să devină mai accesibilă. În viitorul apropiat voi publica un studiu pe cartea Apocalipsa, în care voi aprofunda mai mult.

Natura scrierilor lui Ioan este naraţiunea. Cu alte cuvinte, el povestea tot ce vedea. Naraţiunea lui este lineară în ideea că scria despre evenimente pe măsură ce acestea îi erau descoperite. Cu toate acestea, linia lui temporală nu este întotdeauna în ordine cronologică. Ioan scria ce vedea că îi descoperă Dumnezeu, însă Dumnezeu nu îi arăta întotdeauna activităţile în ordinea în care acestea vor avea loc. În Apocalipsa 7 avem o pauză în ruperea peceţilor. În această pauză ni se prezintă două mari congregaţii de oameni.

În primul rând, îi întâlnim pe cei 144.000 de martori – 12.000 din fiecare seminţie a lui Israel. Scopul lor va fi să răspândească evanghelia lui Iisus Hristos celor care vor suferi în necazul cel mare. Imaginaţi-vă 144.000 de Billy Grahami tineri şi evrei, călătorind din naţiune în naţiune, cerându-le oamenilor să se întoarcă de la păcatul şi răzvrătirea lor şi să-şi pună nădejdea în Iisus Hristos. Nu mă pot abţine să nu mă entuziasmez când citesc despre aceşti tineri pasionaţi. Îmi place că, la fel ca mine, ei sunt evrei care au descoperit identitatea adevăratului Mesia. Ioan îi numeşte „cel dintâi rod pentru Dumnezeu şi pentru Miel”. (Apocalipsa 14: 4) Fiind cel dintâi rod, ei vor fi puşi deoparte şi oferiţi lui Dumnezeu ca cei dintâi din ceea ce va avea să fie, la cea de-a doua venire a lui Hristos, mântuirea întregului Israel (Romani 11: 26).

Pot să-mi imaginez această forţă de evanghelizare. Tineri, de vârsta celui mai mare fiu al meu, în flăcări pentru Hristos – investindu-şi toată pasiunea şi energia pe care le au acum pentru lucrurile din această lume în

răspândirea evangheliei. Deşi fiul meu nu va fi unul dintre ei – el va fi cu mine în ceruri, lângă Hristos – îi cunosc pe mulţi dintre prietenii lui. Dacă cei 144.000 sunt precum aceştia, vor fi o forţă formidabilă de evanghelizare.

Al doilea grup pe care îl întâlnim sunt cei care vor fi produsul lucrării celor 144.000.0 „mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finie în mâini”. (Apocalipsa 7: 9)

Pentru cititori: aceasta nu este o introducere, ci o refamiliarizare. Am întâlnit deja această mulţime la cea de-a şasea pecete. Aceştia sunt sfinţii din necaz ascunşi sub altar şi cărora li s-au dat veşminte albe curate. Acum îi vedem îmbrăcaţi cu acestea şi, în loc să mai pledeze pentru judecata persecutorilor lor, ei cântă un cântec de laudă la adresa lui Dumnezeu: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!” (versetul 10) întristarea se va transforma în bucurie când vom pătrunde în sala tronului marelui nostru Dumnezeu.

Odată ce Biserica va fi luată, responsabilitatea de a-L arăta pe Dumnezeu lumii îi va reveni poporului Israel. Două popoare, două roluri – amândouă iubite şi folosite de Dumnezeu.

Înainte să trecem mai departe, vă rog să observaţi identitatea principalilor evanghelişti din timpul necazului. Ei nu sunt din Biserică. Dumnezeu a trebuit să privească în altă parte ca să-şi găsească forţă de muncă. De ce? Pentru că Biserica nu va mai fi aici. Slujitorii lui aleşi şi plini de Duhul Sfânt se află deja în ceruri cu El, astfel El Se întoarce spre slujitorii aleşi de El întâia oară şi le pune o pecete pe frunte (versetul 3). Poporul Israel a primit primul rolul de a fi o lumină pentru naţiuni. Când au refuzat această misiune, ea a fost dată Bisericii. Odată ce Biserica va fi luată, responsabilitatea de a-L arăta pe Dumnezeu lumii îi va reveni poporului Israel. Două

popoare, două roluri – amândouă iubite şi folosite de Dumnezeu.

APOCALIPSA 8: DEZASTRE ECOLOGICE

Linişte. Mielul a rupt cea de-a şaptea pecete, iar Ioan s-a aşteptat să vadă un cal sau un cutremur sau ceva. Dar totul a stat în loc. Cât de sinistru trebuie să fi fost, cu toată anticipaţia care plutea în aer! în cele din urmă, după ce au trecut 30 de minute, s-a întâmplat ceva. Ioan a privit cum celor şapte îngeri care stăteau lângă tron le-au fost date trâmbiţe. Apoi, îngerului care supraveghea altarul tămâierii i-a fost dată o cantitate mare de tămâie, iar fumul a început să se ridice şi să umple încăperea. Totul continua să fie calm, însă toţi cei prezenţi stăteau ca pe ace.

Apoi, trebuie ca Ioan să fi căscat gura de uimire când îngerul de la altar a început brusc să zboare. Apucând o cădelniţă, a umplut-o cu foc de pe altar şi a azvârlit-o pe pământ. O dâră de fum a rămas în urma ei în timp ce aceasta străbătea atmosfera, prăbuşindu-se apoi pe pământ. A erupt o furtună electrică şi un cutremur a zguduit pământul. Acest semn de rău augur prevestea devastarea care avea să aibă loc – dezastre ecologice la scară largă.

Primul înger a sunat din trâmbiţă şi focul a izbucnit pe o treime de pe pământ. Cea de-a doua trâmbiţă a sunat şi o piatră mare – posibil un meteorit aprins – s-a prăbuşit în mare, omorând o treime din viaţa din ape şi distrugând o treime din ambarcaţiuni prin tsunami-ul rezultat. Un alt meteorit posibil sau poate o torpilă nucleară, a căzut pe pământ la cea de-a treia trâmbiţă, contaminând o treime din apa proaspătă. Când sunetul celei de-a patra trâmbiţe a răsunat în ceruri, a avut loc o calamitate pe ceruri care a afectat soarele, luna şi stelele.

La finalul primelor patru trâmbiţe, pământul se clătina, încălzirea globală şi schimbările climaterice au fost uitate de mult. Oamenii se întrebau cum a putut rezista pământul la toată bătaia pe care a primit-o.

Însă mai existau trei trâmbiţe din care mai trebuia să se sune.

APOCALIPSA 9: UN HOLOCAUST UMAN

Descrierea a ce se întâmplă la cea de-a cincea trâmbiţă este foarte tulburătoare. Dintr-un abis mare, plin de fum, a ieşit o armată de lăcuste. Nu era o armată a morţii, ci a agoniei. Ele au zburat pe întregul pământ, căutând oameni pe care să-i tortureze. Ocolindu-i în mod intenţionat pe evrei şi pe cei dintre neamuri care au devenit creştini, dar care nu au fost încă martirizaţi, ele i-au atacat pe toţi ceilalţi ca „să-i chinuiască cinci luni; şi chinul lor era cum e chinul scorpionului, când înţeapă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea, şi n-o vor găsi; vor dori să moară, şi moartea va fugi de ei”. (Apocalipsa 9: 5 – 6) Cum trebuie să-l fi durut pe Ioan inima când era martor la mizeria prin care treceau masele de necredincioşi.

După ce a sunat din trâmbiţă cel de-al şaselea înger, acesta a eliberat alţi patru îngeri care aşteptau la râul Eufrat. Aceşti îngeri ai morţii au fost legaţi acolo de cine ştie câtă vreme exact pentru acest moment, în care aveau să fie eliberaţii în lume. După ce s-a întâmplat asta, au urmat măceluri. O treime din întreaga omenire a fost omorâtă.

Înapoi la matematică: deja am pierdut 1.8 miliarde de oameni la mâna călăreţului de pe calul gălbui, când a fost ruptă a patra pecete. Ne-au mai rămas 5.4 miliarde de oameni. Deşi mai mulţi au pierit la judecăţile trâmbiţelor, haideţi să continuăm să folosim acest număr ca referinţă. După ce mai mor încă o treime – sau încă 1.8 miliarde – de oameni la mâna celor patru îngeri răzbunători, înseamnă că cel puţin jumătate din populaţia lumii de 7.2 miliarde de oameni vor fi murit până la finalul celei de-a şasea trâmbiţe. Mai mult de 3.5 miliarde de suflete. Este greu să ne imaginăm asta.

Când considerăm că păcatul din viaţa noastră sau din viaţa altora nu este mare scofală, trebuie să ne amintim acest număr de neconceput. Păcatul înseamnă răzvrătire împotriva Creatorului, înseamnă să-l transmitem că vom face lucrurile după voia noastră şi nu după a Lui. Înseamnă

să-l spunem că noi ne suntem dumnezeu şi că El poate să-şi ia Biblia şi regulile şi să-şi pună pofta în cui. Păcatul – indiferent cât este de mare sau mic – contează.

Acest număr este menit şi să ne amintească cât de mult îi datorăm Mântuitorului nostru. În ciuda respingerii arogante pe care o suferă Dumnezeu din partea oamenilor, Iisus tot a murit pentru noi. Datorită dragostei şi jertfei Lui am primit oportunitatea glorioasă de a nu ne număra printre cei 3.5 miliarde de oameni şterşi de pe faţa pământului de mânia lui Dumnezeu – sau, poate mai rău, să ne numărăm printre cei care vor supravieţui.

Capitolul 10.

ISRAEL ÎN APOCALIPSA – PARTEA A DOUA

Sfârşitul a ce este vechi şi începutul a ce este nou

Pe când pătrundem în Apocalipsa 10, Ioan este adus înapoi în naraţiune. În loc să privească doar, el participă din nou la evenimente.

APOCALIPSA 10: UN MOMENT DULCE-AMĂRUI

La începutul capitolului, un înger mare a plecat din cer pe pământ:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; faţa lui era ca soarele şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc. În mână ţinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, şi piciorul stâng pe pământ şi a strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu. Când a strigat el, cele şapte tunete au făcut să se audă glasurile lor”. (Apocalipsa 10: 1 – 3)

Sosirea şi chemarea acestei fiinţe spirituale minunate a determinat cele şapte tunete să-şi transmită mesajul. Ioan era pe cale să noteze cuvintele tunetelor când o voce din ceruri i-a spus să păstreze pentru sine declaraţiile lor.

Însă Ioan nu a avut timp să-şi aranjeze instrumentele de scris, deoarece acţiunea continua să meargă înainte. Îngerul cel mare şi-a întins mâna spre unde se afla Ioan în ceruri, jurând pe Dumnezeu şi pe creaţia Lui că misterele acestei mari Zile a Domnului care a fost declarată profeţilor cu mult timp în urmă, aveau să fie finalizate.

Vocea din ceruri i-a vorbit din nou lui Ioan şi i-a spus să meargă şi să ia o carte din mâna întinsă a îngerului. Când Ioan a făcut asta, îngerul i-a spus: „Ia-o (…) şi mănânc-o; ea îţi va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea”. (versetul 9) Oricât de ciudat ni se pare nouă să auzim aceste lucruri, în lăuntrul lui Ioan cel mai probabil ceva a tresăltat. Acest lider al bisericii cunoştea Scripturile – începând cu educaţia lui pe când era un evreu tânăr şi în toate deceniile pe care le-a trăit fiind un lider în Biserica lui Dumnezeu. Când i s-a cerut să mănânce cartea, gândurile lui au zburat imediat spre experienţa lui Ezechiel:

„M-am uitat, şi iată că o mână era întinsă spre mine şi ţinea o carte în chip de sul. A desfăşurat-o înaintea mea, şi era scrisă şi pe dinăuntru şi pe din afară; în ea erau scrise bocete, plângeri şi gemete. El mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ce vei găsi înaintea ta, mănâncă sulul acesta şi du-te de vorbeşte casei lui Israel!” Am deschis gura, şi mi-a dat să mănânc sulul acesta. El mi-a zis: „Fiul omului, hrăneşte-ţi trupul şi umple-ţi măruntaiele cu sulul acesta pe care ţi-l dau!” – L-am mâncat, şi în gura mea a fost dulce ca mierea”. (Ezechiel 2: 9 – 3: 3)

Un sul scris pe dinăuntru şi pe dinafară era întins de o mână ca cronicarul să-l ia şi să-l mănânce. Lui Ioan i s-a cerut acum acelaşi lucru. Când a mâncat Ezechiel sulul, acţiunea lui a slujit ca o afirmare a faptului că cuvintele rostite de profet erau de la Domnul. Cuvântul lui Dumnezeu se afla acum în interiorul lui, iar din acea sursă avea Ezechiel să profeţească. Ioan a primit acum aceeaşi afirmare. El a înghiţit dulceaţa cuvintelor Domnului, însă, în cazul lui, ce a mâncat nu i-a căzut bine. Ce avea să li se întâmple evreilor şi necredincioşilor era atât de îngrozitor – atât de devastator – încât adevărul acestor lucruri a ars în stomacul lui.

Precum Ioan, şi noi trebuie să „înghiţim” Cuvântul lui Dumnezeu, care este dulce şi delicios. În acest fel învăţăm despre cine este Dumnezeu şi despre dorinţa Lui ca noi să fim împreună cu El. Noi descoperim şi acceptăm planul

măreţ al mântuirii care vine prin jertfa lui Iisus pe cruce. Noi „gustăm şi vedem ce bun este Domnul” (Psalmul 34: 8). Totuşi, când ne facem timp să ne gândim la cei pe care-i iubim, la prietenii noştri şi la vecinii noştri care vor avea de îndurat judecăţile peceţilor şi trâmbiţelor şi potirelor, ar trebui să ne producă durere de stomac. Cunoaştem ramificaţiile teribile ale respingerii adevărului minunat al lui Dumnezeu, iar asta ar trebui să ne motiveze să fim viligenţi în a împărtăşi ce ne-a fost descoperit în Scripturi – în acelaşi fel în care Ioan a fost atât de motivat să împărtăşească ce i-a descoperit Dumnezeu în mod direct.

Harul lui Dumnezeu nu are limite. Chiar şi în această perioadă de pedeapsă şi disciplină, Domnul continuă să cheme oamenii la pocăinţă.

APOCALIPSA 11: PREDICATORII IERUSALIMULUI ŞI CUTREMURUL

Harul lui Dumnezeu nu are limite. Chiar şi în această perioadă de pedeapsă şi disciplină, Domnul continuă să cheme oamenii la pocăinţă. Este important să nu pierdem din vedere inima Domnului în toiul a tot ce se întâmplă în Apocalipsa. Precum a spus şi Petru, Dumnezeu „doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă”. (2 Petru 3: 9) Pentru a ajunge la acest lucru, a trimis întâi 144.000 de oameni să ducă evanghelia pretutindeni în lume. Acum vedem cum mai adaugă încă alţi doi martori, iar această pereche este unică.

Aceşti doi bărbaţi au predicat, din Ierusalim, mesajul de acuze şi avertizări. Au vorbit despre nădejdea care se găseşte în Iisus şi despre lipsa absolută a nădejdii pentru cei care nu-L au pe El. Precum profeţii din vechime, ei le-au spus oamenilor ceea ce nu voiau să audă – că sunt păcătoşi şi că pedeapsa păcatului lor este acum peste ei. În timp ce populaţia întregului pământ i-a urmărit la televizor pe aceşti doi oameni, mânia lor faţă de aceştia a crescut. După ce am văzut revoltele violente care au avut loc în anul 2020 în Statele Unite, în Europa şi în Orientul Mijlociu, nu ne-ar fi greu să ne imaginăm scenele tumultuoase care îi înconjoară pe cei doi. O gloată cu

megafoane, incantaţii vulgare şi cu gesturi obscene îi vor înconjura şi îi vor presa din toate părţile. Apoi, când, în mod inevitabil, un bărbat ascuns după o mască neagră se va năpusti asupra lor, mulţimea va avea parte de o surpriză teribilă. Când vor fi atacaţi, „le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta”. (Apocalipsa 11: 5)

Cel mai probabil nu va fi nevoie de multe atacuri la adresa celor doi ca oamenii să se prindă că ar face bine să nu se atingă de ei. Totuşi, asta nu înseamnă că vor asculta de aceste voci ale lui Dumnezeu. Căutând să atragă atenţia oamenilor, martorii vor trece la planul B. Li se va da „putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; şi au putere să prefacă apele în sânge şi să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi” (versetul 6). Dar chiar şi cu aceste demonstraţii ale puterii lui Dumnezeu, puţini se vor pocăi.

Ioan a scris apoi: „Când îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî. Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în înţeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma’ şi Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor” (versetele 7 – 8). Observaţi că abia după ce au împlinit sarcina pe care le-a dat-o Dumnezeu, i-a putut învinge fiara. Fiara nu a avut nicio putere să-i oprească să facă voia lui Dumnezeu. Tot ce a putut să facă a fost să-i învingă atunci când Dumnezeu i-a dat în mâna ei. Şi chiar şi atunci, victoria a fost de partea lui Dumnezeu şi a martorilor Lui.

„Dar, după cele trei zile şi jumătate, duhul de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat în picioare, şi o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: Suiţi-vă aici!” Şi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut” (versetele 11 – 12). După 3 zile au fost înviaţi din morţi, la fel ca Iisus. Apoi s-au înălţat la cer, la fel ca Iisus. Şi, dacă oamenii nu au fost îndeajuns de zdruncinaţi după aceste evenimente, un cutremur devastator a lovit imediat Ierusalimul,

distrugând o zecime din oraş.

APOCALIPSA 12: NAŢIUNEA CARE NU VA PIERI

Israel este naţiunea care nu va pieri – indiferent de cât de mult s-au chinuit alte naţiuni în trecut să o şteargă de pe faţa pământului. Existenţa continuă a evreilor este o mărturie a puterii şi planului Dumnezeului Atotputernic. În acest capitol, Dumnezeu îşi descoperă planul – din trecut şi din viitor – pentru poporul Lui. De ce? Pentru că mântuirea lor finală este scopul principal al acestei perioade de zguduire a pământului.

În Apocalipsa 12, în timp ce Ioan privea, în cer s-a arătat un semn interesant. El a văzut o femeie, un copil şi un balaur. Femeia reprezenta Israelul, copilul îl reprezenta pe Iisus şi balaurul pe Satana. Balaurul a încercat să-l devoreze pe copilul care abia se născuse din femeie. Însă copilul, Iisus, a fost „răpit" la cer. Cu alte cuvinte, Satana a încercat să-L distrugă pe Iisus determinându-i pe romani şi pe evrei să omoare „copilul". Însă Iisus a înviat din morţi şi S-a înălţat înapoi în casa Lui din ceruri. Între timp, femeia, Israel, a fost protejată în pustiu vreme de trei ani şi jumătate.

Această protecţie divină poate fi observată în faptul că noi, evreii, după 2000 de ani de încercări din partea diavolului de a ne distruge pe parcursul veacului Bisericii, încă trăim. Cu toate acestea, pasajul vorbeşte şi despre un număr specific de zile în care Israel, ca naţiune, va fi protejat în pustie. Pustia, în context, este literalmente o pustie – un loc uscat, cu stânci, cu nisip. Iar timpul este unul exact – trei ani şi jumătate.

Referindu-se la relaţia dintre Anticrist şi Israel în cei şapte ani de necaz, Daniel a scris: „El va face un legământ trainic cu mulţi timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa şi darul de mâncare, şi pe aripa urâciunilor idoleşti va veni unul care pustieşte, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât". (Daniel 9: 27)

Cuvântul evreiesc tradus în text drept „va face" este *heghir* şi înseamnă mai mult decât doar „a fi de acord" sau

„a face”. Aceste cuvinte sunt prea statice. În schimb, cuvântul indică spre viitor şi are în el ideea de „creştere”. Dacă ar fi să-i cer unuia dintre copiii mei să dea volumul televizorului mai tare, aş folosi cuvântul *heghir.*

Acest lucru este adevărat când vine vorba de legământul cu Anticrist. Dragostea şi admiraţia evreilor faţă de fiară vor creşte în prima jumătate a săptămânii, sau în primii trei ani şi jumătate. Pacea va domni. Dar apoi Anticrist îşi va da arama pe faţă. Evreii îşi vor da seama că acest bărbat nu este Mesia. Vor înţelege că au fost înşelaţi şi vor părăsi Ierusalimul pe perioada necazului. Ceilalţi trei ani şi jumătate sunt ce a văzut Ioan în această viziune, când Dumnezeu îşi va proteja poporul, pentru că nu şi-a încheiat afacerile cu el.

APOCALIPSA 13: ANTICRIST 1 ŞI 2

În filmele populare în care este descris Anticrist, este arătat precum un personaj înfricoşător, sinistru – jumătate om, jumătate diavol. Dar este doar perspectiva hollywoodiană, complet ignorantă faţă de Biblie. Chiar şi diavolul ştie că poţi prinde în capcană mai mulţi oameni dacă foloseşti miere şi nu oţet. El ştie că pentru a-i atrage pe cei naivi în înşelăciunile lui, trebuie să se deghizeze „într-un înger de lumină” (2 Corinteni 11: 14). Aceeaşi tactică o foloseşte cu favoritul lui, Anticrist.

De data aceasta, Ioan a văzut două fiare. Prima fiară – ieşind din mare – nu a pornit să terorizeze lumea. Nu era plină de coarne şi de copite, având o furcă şi o coadă cu ghimpi. În schimb, avea o personalitate puternică şi carismă. Oamenii erau atraşi de ea. După vindecarea miraculoasă a unei răni la cap care-i fusese pricinuită, el şi-a arătat farmecele şi oamenii i-au căzut în capcană. „Şi tot pământul se mira după fiară. Şi au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicând: Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?” (Apocalipsa 13: 3 – 4)

Vreme de 42 de luni – trei ani şi jumătate – Anticrist

a acceptat laudele şi adorarea naţiunilor, inclusiv, după cum am văzut, a Israelului.

Pe măsură ce Ioan continua să observe scena desfăşurându-se, a apărut încă o fiară – aceasta ieşind din pământ. Această fiară, un al doilea Anticrist, este numită profetul mincinos. Aşa cum un profet adevărat îndreaptă oamenii spre Dumnezeu, profetul mincinos îndreaptă oamenii spre un dumnezeu fals:

„Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în faţa fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie, şi trăia". (versetele 12 – 14)

Cea de-a doua fiară va prelua controlul asupra sistemului financiar global. Pentru a cumpăra sau vinde orice, oamenii vor fi nevoiţi să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. Semnul este numele fiarei şi este reprezentat printr-un număr – 666. Într-o vreme, ideea unui anume indicator individual mondial care să fie folosit în comerţ părea din ăla lume, sau cel puţin părea un mare mister, dar astăzi, nu mai este aşa. Tehnologia cipurilor digitale personale este deja disponibilă. Comerţul a început să treacă de la bani gheaţă la carduri de credit şi progresează la momentul de faţă spre telefoanele noastre. Nu va mai trece mult până să se facă următorul pas logic, spre cipuri personale de identificare încorporabile.10

APOCALIPSA 14: EXPLOZIA EVANGHELIZĂRII

În luna noiembrie a anului 1942, după numeroase înfrângeri, forţele militare britanice au obţinut prima lor victorie majoră, convingându-l pe generalul mareşal nazist Erwin Rommel şi armata lui de tancuri Panzer să facă cale întoarsă. Această victorie militară l-a determinat pe prim-ministrul Winston Churchill să se adreseze Camerei Comunelor cu un optimism reţinut: „Acesta nu este

sfârşitul. Nu este nici măcar începutul sfârşitului. Dar se poate să fie sfârşitul începutului". 11 Când naraţiunea lui Ioan s-a îndepărtat de judecăţile trâmbiţelor de la finalul capitolului 9 din Apocalipsa, acesta a fost sfârşitul începutului mâniei lui Dumnezeu, fiind turnate peste creaţia Lui. Aici, în capitolul 14, ne găsim la începutul sfârşitului.

Acesta începe destul de pozitiv cu o privire înapoi la cei 144.000 de evanghelişti. Aici sunt identificaţi ca fiind „cel dintâi rod pentru Dumnezeu şi pentru Miel" (Apocalipsa 14: 4). Ce bucurie stă în cunoaşterea faptului că va exista o „explozie a evanghelizării" în timpul necazului, ca urmare a faptului că aceşti oameni vor răspândi evanghelia mântuirii. Deşi va fi extrem de dificil pentru creştini în acea perioadă – majoritatea suferind martiraje – ne putem bucura de faptul că fiara şi adepţii ei nu vor putea să se atingă decât de trupurile acestor sfinţi din necaz. Sufletele lor vor fi în siguranţă lângă Mântuitorul lor.

Apoi, o voce l-a chemat din ceruri pe Ioan, având un mesaj foarte ameninţător. Amintind de mesajul lui Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, şi a muri este un câştig" (Filipeni 1: 21), vocea i-a poruncit lui Ioan: „Scrie: Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul!" Da, zice Duhul, ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!" (Apocalipsa 14: 13)

Pentru sfinţii din necaz, existenţa va însemna suferinţă şi nenorociri. Dar va însemna, de asemenea, şi posibilitatea de a-i atrage pe alţii în împărăţia lui Dumnezeu. Iar martirajul va însemna odihnă de la toată suferinţa.

Eu cred că toţi avem abilitatea de a îndura suferinţă şi persecuţie, dacă trei condiţii vor fi adevărate: prima, să ştim că vor dura doar o perioadă; a doua, să ştim că prin acestea împlinim ceva ce merită osteneala; a treia, să existe o răsplată la final. Acest lucru a fost adevărat în cazul lui Pavel. El ştia că va veni o vreme când viaţa lui se va sfârşi. Suferinţa şi persecuţia nu aveau să ţină o

veşnicie. De asemenea, împlinea ceva care merita osteneala, ştiind că va vedea „roadele muncii sale” (Filipeni 1: 22) atâta timp cât va mai fi pe pământ. În cele din urmă, el era sigur că atunci când va părăsi această viaţă, va fi „împreună cu Hristos” (1: 23), lucru care a recunoscut deja că „ar fi cu mult mai bine”. Acea vreme avea să vină, însă nu sosise încă.

Sfinţii din necaz vor şti şi înţelege că Ziua Domnului este limitată de timp. Fie îşi vor pierde vieţile, fie vor fi martori celei de-a doua veniri a lui Hristos. Însă, între timp, ei vor răspândi evanghelia, folosindu-şi timpul care le-a rămas pe pământ în cel mai important şi productiv mod posibil. Toate acestea în timp ce vor fi conştienţi că într-o zi răsplata lor va fi să-L vadă pe Mântuitor faţă în faţă şi să petreacă veşnicia în prezenţa Lui. Dacă staţi să vă gândiţi, nu există nicio diferenţă între situaţia lor şi a noastră, cu excepţia faptului că ei îl vor sluji pe Dumnezeu într-o lume care va fi distrusă în mod sistematic şi în care lucrurile vor degenera şi mai mult.

APOCALIPSA 15: PAUZA CARE ADUCE ÎMPROSPĂTARE

Acesta este un capitol de pregătire şi laudă. Este o gură mare de aer înainte de începerea ultimei serii de judecăţi. Ioan a văzut înaintea lui o mare de sticlă licărind cu reflexii de foc. Pe acea sticlă stătea un cor de sfinţi din necaz – cu alăute în mâini şi pregătiţi să îl laude pe Dumnezeu. În mod interesant, Ioan i-a descris pe aceşti sfinţi ca fiind „biruitorii fiarei” (Apocalipsa 15: 2). Poate vă gândiţi: „Stai, toţi aceşti oameni sunt morţi. Cum este aceasta o victorie?” Trebuie să ne amintim că victoria finală se câştigă nu în domeniul fizic, ci în cel spiritual. Fiara le-a luat trupul, însă sufletele lor veşnice sunt în siguranţă în prezenţa lui Dumnezeu.

De aceea ei vor putea să izbucnească în acest cântec: „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule atotputernice! Drepte şi adevărate sunt căile Tale, împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu eşti sfânt, şi

toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale au fost arătate!” (versetele 3 – 4)

Pe măsură ce urmărim ce se întâmplă în continuare, este important să ne amintim cuvintele acestor sfinţi: „Drepte şi adevărate sunt căile Tale”. Dumnezeu acţionează doar în dreptate, în timp ce noi poate ne înfiorăm sau chiar plângem la distrugerea care urmează să vină peste pământ, trebuie să ne amintim că totul este complet justificabil şi corespunzător. Când citim descrierea lui Ioan despre cele şapte potire care sunt date celor şapte îngeri, să ne gândim la faptul că mânia conţinută în acele potire este meritată şi dreaptă.

APOCALIPSA 16: DRUMUL SPRE ARMAGHEDON

Acesta este unul dintre cele mai triste şi mai tragice capitole din Biblie. Setul final de judecăţi – judecăţile potirelor – va fi eliberat pentru a devasta ecologia pământului şi trupurile fizice ale oamenilor. Judecăţile din aceste potire vor pava calea înspre bătălia finală.

Primele cinci potire au fost turnate unul după altul. În primul rând, bube îngrozitoare au apărut pe trupurile celor care aveau semnul fiarei. Apoi a urmat distrugerea tuturor vietăţilor din ape, urmată de contaminarea apei potabile. Cel de-al patrulea potir a adus o căldură arzătoare a soarelui. Când oamenii au început să strige de necaz, Domnul le-a luat soarele, învăluind pământul într-un întuneric absolut, claustrofobic.

Înţeleg în sfârşit oamenii de pe pământ şi se pocăiesc? Fac orice altceva în afară de asta. După cel de-al patrulea potir, ei „au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii şi nu s-au pocăit ca să-l dea slavă”. (Apocalipsa 16: 9) Apoi, în toiul întunecimii şi al suferinţei produse de al şaselea potir, din nou „au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor şi din pricina rănilor lor rele, şi nu s-au pocăit de faptele lor” (versetul 11). Va exista atât de multă orbire spirituală şi spălare pe creier încât oamenii nu se vor întoarce la Dumnezeu. În loc să se pocăiască, ei vor blasfemia. Această ură absolută

împotriva lui Dumnezeu îi va determina pe împăraţii lumii să pornească un război împotriva Lui, în oraşul Lui cel sfânt. Duhuri demonice se vor duce „la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. (…) Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreieşte se cheamă Armaghedon” (versetele 14, 16).

Armaghedon. Acesta este singurul loc din Scripturi în care citim acest cuvânt. Este, în realitate, un loc minunat, care a dobândit o reputaţie proastă din pricina lucrurilor care vor avea loc acolo. Casa mea dă direct înspre această regiune luxuriantă şi fertilă – cunoscută şi ca Valea Izrael. Este o minune să mă gândesc că într-o bună zi, armatele lumii se vor aduna dincolo de pridvorul meu pregătindu-se pentru a mărşălui spre Ierusalim – la 97 de km depărtare în sud – pentru marea bătălie.

Când a fost turnat cel de-al şaptelea potir, distrugerea a fost mare. Un cutremur masiv a zguduit lumea, transformând geografia şi distrugând Babilonul. Acesta a fost urmat de grindină cu pietre de 45 de kg, distrugând mulţi oameni, multe animale şi multe structuri. Din nou, care a fost răspunsul oamenilor? „Şi oamenii au hulit pe Dumnezeu, din pricina urgiei grindinei, pentru că această urgie era foarte mare” (16: 21).

Imaginaţi-vă să trăiţi în acele condiţii. Dacă credeţi că a trăi în perioada pandemiei cu coronavirus este o nenorocire prea mare, aceasta nici nu se compară cu ce urmează să vină. Amintiţi-vă, acestea nu sunt doar judecăţi ipotetice. Nu vorbim în limbaj figurativ. Aceste lucruri li se vor întâmpla unor oameni reali. Vă puteţi imagina părinţii sau soţia sau copiii trecând prin aceste nenorociri? Nu vă motivează ce citiţi să faceţi tot posibilul ca ei să înţeleagă cum pot evita mânia lui Dumnezeu, prin acceptarea darului Său fără de plată al harului?

Există totuşi un lucru pozitiv pe care-l putem extrage din acest capitol de nenorociri. Când Ioan îl vede pe al şaptelea înger turnându-şi potirul, aude o voce din ceruri – vocea lui Dumnezeu care şade pe tronul Său – spunând un

singur cuvânt: *„Gegonen!”* Tradus, acest cuvânt grecesc înseamnă „S-a isprăvit!” Cu cel de-al şaptelea potir, mânia lui Dumnezeu faţă de pământ va fi satisfăcută. În timp ce încă mai sunt judecăţi spirituale, cele fizice s-au încheiat.

APOCALIPSA 17 – 18: PRĂBUŞIREA RELIGIEI GLOBALE ŞI FALIMENTUL ECONOMIEI MONDIALE

Acestea sunt singurele două capitole pe care le vom lua împreună, deoarece merg mână-în-mână. Aici citim despre căderea finală a Babilonului. În multe locuri din Scripturi, Babilonul apare ca antiteza Ierusalimului. Acesta este un centru al închinării la idoli; Ierusalimul are templul lui Dumnezeu. Originile Babilonului sunt bazate pe confuzia şi divizarea de la turnul Babel; originile Ierusalimului sunt bazate pe legământul clar şi veşnic al lui Dumnezeu cu Avraam. Babilon este un centru al păcatului; Ierusalim este pus deoparte ca să fie sfânt. Babilon este destinat distrugerii; Ierusalim este destinat să fie veşnic oraşul sfânt al lui Dumnezeu.

Dacă Ierusalim este oraşul lui Dumnezeu, atunci, prin antiteză, Babilon este oraşul Satanei. Ce vedem în capitolele 17 – 18 este o prefigurare a distrugerii finale a diavolului şi căilor sale.

În primul rând, în capitolul 17 suntem martorii căderii sistemului religios mondial care a controlat structurile politice şi economice globale. Femeia care stă pe fiară a condus masele în idolatrie religioasă. Însă influenţa ei asupra inimilor oamenilor se va prăbuşi sub dominaţia puterilor mondiale.

Apoi, în capitolul 18, Dumnezeu distruge sistemul economic şi politic în doar 60 de minute: „Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! într-o clipă ţi-a venit judecata!” (Apocalipsa 18: 10) Vă amintiţi colapsul economiei din America la începutul pandemiei? într-un timp foarte scurt, Statele Unite au trecut de la a avea una dintre cele mai bune stări economice din toată istoria naţiunii la şomaj masiv, la scăderea bursei de valori şi la afaceri închise pretutindeni în ţară. Şi tot nu se compară cu ce va experimenta economia globală în

Apocalipsa 18. Va face ca colapsul bursei de valori din anul 1929 şi Marea Depresie care a urmat să pară o nimica toată.

APOCALIPSA 19: O NUNTĂ MINUNATĂ

Din Apocalipsa 4 şi până acum am urmărit naraţiunea disciplinei lui Israel şi pedepsei necredincioşilor. În capitolul 19, Biserica intră din nou în scenă, iar când se întoarce o face cu frumuseţe şi tărie.

Naraţiunea lui Ioan părăseşte pământul şi se mută din nou în ceruri. Când a ajuns acolo s-au auzit multe cântece de Aleluia. *Aleluia* înseamnă „Dumnezeu fie lăudat" sau „laudă Domnului". Este un strigăt de mulţumire şi laudă şi afirmare şi uimire. Ioan a auzit întâia oară această exclamaţie plină de bucurie de la o mulţime mare (19: 1, 3), apoi de la cei 24 de bătrâni şi de la cele patru făpturi vii (versetul 4), apoi din nou de la o mulţime mare (versetul 6). Toţi îl lăudau pe Domnul, vorbind despre măreţia Lui. Despre ce este această celebrare? Despre distrugerea curvei Satanei, Babilonul şi nunta miresei lui Hristos, Biserica.

Nu ştim cum va arăta această ceremonie de căsătorie cerească a lui Hristos cu Biserica Lui. Fiecare cultură are tradiţiile ei individuale când vine vorba de căsătorie şi majoritatea dintre ele sunt foarte emoţionante şi minunate. Este foarte probabil ca ceea ce vom experimenta noi, Biserica, în uniunea cu Mântuitorul nostru, să fie cum nu ne putem imagina sau gândi. Dragoste mai presus de înţelegere; frumuseţe de nemăsurat.

Celebrând această uniune, glasurile mulţimii au răsunat: „Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru cel atotputernic a început să împărăţească. Să ne bucurăm, să ne înveselim şi să-l dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit" (versetele 6 – 7). Ioan a încercat apoi să descrie mireasa: „şi i s-a dat să se îmbrace cu în subţire, strălucitor şi curat. (Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor)" (versetul 8). Mireasa, trecând prin ceremonie, era acum gata de marea sărbătoare a căsătoriei.

Trebuie ca vederea miresei să fi fost o experienţă de necrezut pentru Ioan, ştiind că undeva în acea mulţime de oameni se află şi el. Oare a reuşit să se vadă având un trup nou, înviat? Oare el şi viitorul Ioan au făcut contact vizual, cel din viitor zâmbindu-i intenţionat?

Întâlnirea lui Ioan cu mireasa a fost una copleşitoare. La un moment dat a devenit atât de emoţionat de ce vedea, că a căzut la pământ închinându-se îngerului care-l însoţea. Acesta l-a oprit rapid: „Fereşte-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreunăslujitor cu tine şi cu fraţii tăi care păstrează mărturia lui Iisus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Iisus este duhul profeţiei.)” (versetul 10) Pe pământul acesta există oameni măreţi. Pretutindeni în jurul nostru există fiinţe spirituale puternice. Dar nu există nimeni şi nimic vrednic de închinarea noastră în afară de Dumnezeu Tatăl şi Fiul Său, Iisus Hristos.

Acum că am întâlnit mireasa, a venit vremea să prezentăm mirele:

„Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios” – şi „Cel adevărat”, şi El judecă şi se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”. Oştile din cer îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu în subţire, alb şi curat. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR”. (versetele 11: 16)

Este uimitor! Iisus Hristos, în toată gloria Sa, Se va întoarce pe pământ a doua oară. Iar noi ne vom întoarce cu El, înapoia Lui, pregătiţi de luptă. Adeseori am spus că atunci când Iisus. Se întoarce prima dată, ne vom dori să-l vedem faţa. Îl vom vedea faţă în faţă când ne va aduna pe

nori, la răpire. La cea de-a doua venire, ne vom dori să-l vedem spatele. Dacă îl vom vedea din spate, înseamnă că L vom urma în luptă. Dacă îl vom vedea din faţă, atunci noi vom fi cei cu care se va război, şi am face bine s-o luăm la sănătoasa!

Nu există urmă de îndoială referitoare la rezultatul bătăliei celei mari. Cum pariezi împotriva unui adversar atotputernic? Nu o faci. Victoria va fi a lui Iisus. Forţele vrăjmaşului vor fi anihilate, iar fiara şi profetul mincinos vor fi primii care vor fi aruncaţi în iazul de foc.

La acel moment, Biserica va fi înapoi pe pământ, toţi având trupuri înviate. Cine altcineva va mai fi în lume? Vor fi sfinţii din necaz care au reuşit cumva să supravieţuiască până la final fără să fie omorâţi. Şi vor fi evreii – poporul lui Dumnezeu, pe care El l-a cruţat până acum. Acesta este momentul măreţ pe care tânjesc să-l văd – momentul despre care vorbeşte Pavel în Romani, când scrie: „Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Izbăvitorul va veni din Sion şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele”. (Romani 11: 26 – 27). Această trezire în masă va avea loc când evreii îl vor recunoaşte în sfârşit pe Mesia, pe care L-au respins, pentru cine este cu adevărat. Fiecare bărbat, femeie, copil se va preda lui Iisus Hristos, acceptându-L atât ca Mântuitor, cât şi ca Domn al lor. Ce zi glorioasă va fi aceea!

APOCALIPSA 20: PLANETA PĂMÂNT SUB O NOUĂ ADMINISTRAŢIE

Cu Hristos întors pe pământ, lumea va intra sub o nouă administraţie. Până în acel moment, Satana a avut autoritate peste planetă. Iisus l-a numit „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12: 31), iar Pavel s-a referit la el prin cuvintele „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4: 4). Însă timpul diavolului pe acest pământ s-a încheiat – în mare parte. Ioan a privit cum un înger s-a apropiat de Satana:

„El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme”. (Apocalipsa 20: 2 – 3)

De aici începe împărăţia de 1.000 de ani. Vreme de 1.000 de ani, Hristos va domni din Ierusalim. Va fi o vreme de pace şi neprihănire. Însă neprihănirea nu va dura. Deşi Satana nu va mai fi în preajmă, vor continua să fie oameni care încă vor trăi în trupuri de carne. Deşi diavolul nu va mai fi în preajmă ca să „determine pe cineva să păcătuiască”, vor mai fi oameni care vor avea încă natura înclinată spre păcat şi vor păcătui. De aceea, când Satana este eliberat înapoi în lume, va găsi un public pregătit, format din descendenţii rătăcitori ai acelor evrei şi ai sfinţilor din necaz care au supravieţuit şi care au intrat în împărăţia de 1.000 de ani cu trupurile lor muritoare.

Satana va organiza o răzvrătire care se va materializa într-o altă bătălie a lui Gog şi Magog. Din nou, înfrângerea răzvrătiţilor va fi rapidă şi sigură. Toţi cei care se împotrivesc lui Dumnezeu vor fi nimiciţi, iar diavolul va fi aruncat în iazul de foc, alăturându-i-se fiarei şi profetului mincinos. La momentul de faţă, Satana crede că are puterea, însă singura putere pe care o deţine este cea pe care i-o dă Dumnezeu. Când i se va scurge timpul, nu va mai avea nicio putere.

Apocalipsa 20 se încheie cu judecata de la tronul mare şi alb, despre care vom discuta în următorul capitol din cartea aceasta.

APOCALIPSA 21: ÎNAPOI LA TABLA DE DESENAT

Când păcatul a pătruns în lume, a adus cu el şi moartea. În aceasta sunt incluse moartea spirituală, care a dus la separarea omenirii de Dumnezeul sfânt şi moartea fizică, care a dus la deteriorarea întregii creaţii. În Apocalipsa 21, deoarece pământul vechi şi cerul vechi sunt întinate şi nu mai pot fi salvate, Dumnezeu. Se va întoarce

la tabla Lui de desenat şi va crea un cer nou şi un pământ nou, apoi noul Ierusalim va coborî din ceruri.

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21: 5), va spune Domnul de pe tronul Său. Nu ni se oferă detalii despre cum vor arăta Cerut şi Pământul 2.0. Cu toate acestea, dacă se vor asemăna doar puţin cu Noul Ierusalim vor fi mai mult decât spectaculoase. Despre oraşul cel sfânt îmbunătăţit, Ioan scrie:

„Zidul era zidit de jasp, şi cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetăţii erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de jasp; a doua, de safir; a treia, de calcedonie; a patra, de smarald; a cincea, de sardonix; a şasea, de sardiu; a şaptea, de crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist. Cele douăsprezece porţi erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeul cel Atotputernic ca şi Mielul sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, şi făclia ei este Mielul”. (versetele 18 – 23)

Ce licărire trebuie să fi avut ochii îmbătrâniţi ai lui Ioan când au reflectat nestematele care străluceau de la lumina lui Hristos! Se poate să nu ştim cum vor arăta cerut nou şi pământul nou, dar de un lucru putem fi siguri – nu vom fi dezamăgiţi.

APOCALIPSA 22: GATA SAU NU, AM SOSIT!

Acest capitol de pe urmă face referire la promisiunea Domnului de a. Se întoarce la ai Lui. Într-un fel, ultimul capitol ne întoarce în vremea noastră – în realitatea noastră – şi ne vorbeşte despre dragostea lui Dumnezeu, nădejdea credinciosului, plata păcatului, care este moartea şi, desigur, despre darul fără de plată al vieţii veşnice. Vorbeşte despre profeţiile descoperite în carte şi despre urgenţa responsabilităţii noastre în calitate de ambasadori ai lui Hristos. Iisus a spus: „Şi iată, Eu vin curând!

— Ferice de cel ce păzeşte cuvintele prorociei din cartea aceasta!” (Apocalipsa 22: 7)

Iisus le spunea aceste lucruri bisericilor din primul secol, dar ni le spune, de asemenea, şi nouă. Noi suntem mireasa, iar Duhul Sfânt este în noi. Noi trebuie să aşteptăm cu nerăbdare întoarcerea Lui ca să ne ia la El. „Şi Duhul şi Mireasa zic: Vino!”, şi cine aude să zică: Vino!”, şi celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieţii fără plată!” (versetul 17) Trebuie să ne alăturăm acestui cor, strigând şi noi ca Iisus să vină curând.

Apropo, doar pentru că vă doriţi ca Iisus să se întoarcă nu înseamnă că aţi fost învinşi de lume. Această dorinţă după întoarcerea lui Hristos este o atitudine pe care ar trebui să o avem tot timpul. Îmi amintesc de primele mele săptămâni petrecute în armată, când eram foarte depresiv. Nu mai voiam să stau acolo nici măcar un minut în plus. A fost foarte greu, foarte dificil. „Serios, Doamne – oricând. Sunt pregătit!” Pentru mine era o mângâiere să mă gândesc la întoarcerea lui Hristos. Obişnuiam să cânt un cântec: „Ana hazor na Yeshua, Melech Hayehudim”, sau „Te rog, întoarce-Te, Yeshua, Regele iudeilor”. Cerinţa mea venea cu adevărat din inima mea. „Oricând eşti gata, Doamne Iisuse, şi eu sunt gata!”

Promisiunea a ce are să se întâmple ar trebui să fie o mare încurajare pentru noi, toţi cei din biserică.

Păcatul trebuie pedepsit, dar harul lui Dumnezeu este mare. Nimeni din Biserică nu trebuie să suporte terorile descrise în Apocalipsa. Din nefericire, există atât de mulţi oameni care vor alege să îndure necazul refuzând oferta gratuită a lui Iisus de mântuire prin credinţa în El. Pentru noi, cei din biserică, această carte biblică ar trebui să slujească precum un impuls ca să ne îndreptăm atenţia înspre planurile Tatălui până când vom ajunge fie în mormânt, fie pe nori.

Promisiunea a ce are să se întâmple ar trebui să fie o mare încurajare pentru noi, toţi cei din biserică. Pavel le-a scris tesalonicenilor: „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru

Iisus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El. De aceea mângâiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în adevăr”. (1 Tesaloniceni 5: 9 – 11)

Nu ne vom afla aici când judecăţile vor fi turnate, în timpul necazului. Vom fi împreună cu Mântuitorul nostru. Să fim în prezenţa Lui şi să-l vedem faţa ar trebui să ne slujească precum o motivaţie de a face să răsune mai departe cuvintele bătrânului apostol, autor şi prieten al Mântuitorului: „Vino, Doamne Iisuse!” (versetul 20)

PARTEA A PATRA: DOUĂ POPOARE, O FAMILIE

Capitolul 11.

CINE, UNDE MERGE?

Un loc pentru toţi, şi toţi la locul lor

Cine, unde merge? Aceasta este întrebarea pe care majoritatea oamenilor o adresează la un moment dat în viaţa lor. Când murim, unde mergem? Unii merg sus şi unii merg jos? Ajungem să reluăm ciclul, ca să mai avem o şansă la viaţă – de preferat în care să facem mai bine decât în trecut? Ajungem toţi în acelaşi loc – adică, drumurile tuturor religiilor duc în cer? Există un plan diferit de mântuire pentru evrei faţă de cel pentru Biserică – unul pentru poporul vechiului legământ şi unul pentru poporul celui nou? Cum funcţionează toate acestea?

De cele mai multe ori, oamenii încearcă să evite întrebările despre moarte. De fapt, ei preferă să nu se gândească deloc la moarte. Este un subiect inconfortabil – chiar puţin înspăimântător. Dar sunt dăţi în care suntem confruntaţi cu ce se întâmplă după moarte. În special la înmormântări. De multe ori îi veţi auzi pe oameni vorbind despre cei pe care-i iubesc şi care-i privesc din ceruri sau umblă alături de ei şi îi protejează, sau devin unii dintre îngerii noi ai lui Dumnezeu. Nu putem să-i învinuim că se agaţă de asemenea nădejdi în încercarea de a face faţă durerii. Din nefericire, acestea sunt doar idei care să-i facă să se simtă bine şi care nu au nicio susţinere biblică.

Puţine întrebări sunt mai importante decât cele despre viaţa de apoi, deoarece moartea, pentru fiecare

dintre noi, este esenţialmente chiar după colţ. Unde mergem după ce murim? Unii pun această întrebare deoarece şi-au pierdut părinţii. Alţii întreabă ca să ştie ce se va întâmpla cu necredincioşii pe care îi cunosc. Alţii sunt curioşi cu privire la ce s-a întâmplat cu oamenii din Vechiul Testament în comparaţie cu cei despre care au citit în Noul Testament. Mai sunt şi cei care sunt disperaţi să ştie unde se află animalele de companie care i-au părăsit de curând. Dacă faceţi şi voi parte din ultima categorie, trebuie să vă spun din prima că această carte nu vă va oferi răspuns pentru locul în care se află poneiul vostru de sprijin emoţional acum, după ce şi-a mâncat ultimul cub de zahăr.

Ce urmează pentru noi după ce această viaţă se sfârşeşte? Şi ce s-a întâmplat cu cei care au plecat până acum?

TOTUL A FOST BINE – PÂNĂ LA CĂDERE

Dumnezeu a creat pământul să fie un loc minunat, în care să locuiască omenirea. Iniţia, cerul nu a fost creat pentru oameni. Locuinţa intenţionată pentru noi a fost Terra firma. De la firele de păr din capul nostru, la bătăturile din tălpile noastre, am fost programaţi, planificaţi şi conceputi că ne petrecem timpul pe cea de-a treia planetă de la soare.

Şi ce mai loc ne-a dat Dumnezeu! Iniţial, era perfect din toate punctele de vedere. În prima zi, după ce a creat lumina, „Dumnezeu a văzut că lumina era bună” (Geneza 1: 4). Fiecare act de creaţie consecutiv, a fost declarat perfect. Pământul – bun. Mările – bune. Vegetaţia – bună. Totul a fost creat în stare ideală.

La fondarea pământului, nimeni nu se temea de tornade, uragane sau potop. Nu erau răceli, coronavirus sau cancer. Nu se observau la orizont colapsuri financiare şi nimeni nu se temea că vor izbucni brusc războaie. Lui Adam şi Evei li s-a dat un loc extraordinar şi li s-a cerut să se bucure de el.

Pământul a fost pus la dispoziţia primilor doi oameni nu doar pentru a trăi pe el, dar şi pentru a avea stăpânire

asupra lui. Dacă leii deveneau prea gălăgioşi, Adam nu trebuia decât să le spună: „Leilor, ia veniţi puţin la mine. Aşezaţi-vă. Vreau să vă comportaţi cum trebuie şi să nu mai speriaţi iepurii”. Leii se supuneau, iar iepurii răsuflau uşuraţi.

Dar partea cea mai minunată pentru Adam şi Eva era că Dumnezeu locuia cu ei. El cobora din ceruri ca să aibă părtăşie cu omenirea. Vă puteţi imagina? După o zi lungă de lucru, Dumnezeu cobora de pe tron ca să facă o plimbare prin grădină. Primul cuplu se bucura de părtăşie perfectă cu Creatorul. Dar apoi, Adam şi Eva au decis că nu era de ajuns pentru ei. A venit altcineva cu un mesaj nou care era mai entuziasmant. Şarpele a ţesut o minciună din care ei au muşcat literalmente. Ei au trădat încrederea, părtăşia, ceea ce i-a făcut cununa creaţiei – chipul lui Dumnezeu din ei.

Ce dezamăgire! Primul păcat a pornit omenirea pe o cale care ducea tot mai departe de Dumnezeu. Precum o avalanşă care alunecă de pe munte, devastarea şi distrugerea creşteau de la generaţie la generaţie. În cele din urmă, după mulţi ani, „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ şi S-a mâhnit în inima Lui”. (Geneza 6: 5 – 6) Dumnezeu le-a dat oamenilor şanse după şanse să audă avertizările Lui şi să-şi pună inimile în ordine – un potop, foc, pucioasă căzând din cer, o nouă naţiune aleasă să-l fie mărturie vie. Dar nimic nu mai putea pătrunde în inimile uscate de păcat ale omenirii.

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU CAUTĂ

Apoi, ceva s-a schimbat. Cu 2000 de ani în urmă, Dumnezeu şi-a trimis Fiul ca să-i răscumpere pe păcătoşi – pe toţi cei care neam răzvrătit şi l-am întors spatele: Dumnezeu ne-a căutat. Dacă eu aş fi fost Dumnezeu, nu aş fi făcut asta. Probabil aş fi cercetat în mod amănunţit contractul ca să găsesc o clauză de ieşire din acest legământ care presupunea că „nu va mai fi niciun potop

mondial”. Ce bine că nu eu sunt Dumnezeu!

În loc să atace, Dumnezeu a sacrificat. A făcut-o pentru că El este dragoste. El iubeşte cu o dragoste fără sfârşit. Oamenii îl dezamăgesc, dar El continuă să-i iubească. Oamenii îl urăsc, dar El continuă să-i iubească. Oamenii îl trădează, dar El nu încetează să-i iubească.

Dragostea lui Dumnezeu L-a condus în locul în care să-şi trimită singurul Fiu să moară pe cruce, ca să fim iertaţi şi răscumpăraţi de la judecata pe care o meritam. Apoi, şi-a trimis Duhul Sfânt să ne umple şi să ne pecetluiască, marcându-ne ca fiind ai Lui şi dând naştere Bisericii Lui. Iar într-o zi, Tatăl îşi va trimite din nou Fiul să ne ia de pe acest pământ, să fim cu El în ceruri. Prin asta va restaura părtăşia unu-la-unu pierdută cu mult timp în urmă în grădină.

Imaginaţi-vă ziua când vom fi luaţi de pe acest pământ să ne întâlnim Mântuitorul în aer. Ne vom alătura rapid Lui şi tuturor credincioşilor din veacul Bisericii. Apoi ne vom înălţa spre locul pe care l-a pregătit pentru noi în ultimii 2000 de ani. Nu avem nicio idee cum va arăta totul, dar putem fi siguri că ne vom minuna şi vom fi copleşiţi.

După aceea urmează singura mişcare din tot acest plan minunat cu privire la care am întrebări. La şapte ani după ce ne va lua cu El în ceruri, Tatăl îşi va trimite Fiul – împreună cu noi, toţi cei din Biserică – înapoi pe pământ. De ce trebuie să ne întoarcem? Iisus a lucrat la locuinţele noastre două milenii şi abia apucăm să ne despachetăm cutiile după ce ne-am mutat, că trebuie să ne întoarcem iarăşi pe pământ? Bine, Doamne, dar nu se putea să ne laşi câteva sute de ani să ne bucurăm de noua noastră locuinţă înainte să o părăsim pentru o vreme?

Dar Dumnezeu are un motiv pentru întoarcerea noastră. Mai există părţi din planul Lui pe care vrea să le împlinească prin Biserică. Aceasta va fi de asemenea perioada în care tot Israelul va fi mântuit. Lucrul acesta nu va fi un rezultat al faptului că Dumnezeu ar zice: „Ştiţi, sunteţi poporul Meu, aşa că o să ignor toate păcatele pe care le-aţi săvârşit în trecut. Nu-i problemă – oricine

greşeşte”. Amintiţi-vă că Iisus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14: 6) Cuvântul „nimeni” include toţi oamenii din toate timpurile, din trecut şi viitor. Păcatele nu pot fi îndepărtate decât prin sângele lui Hristos. El este singura cale de reconciliere cu Dumnezeu.

Când cei din Biserică ne vom întoarce pe pământ, vom stăpâni 1.000 de ani împreună cu Iisus. Apoi Dumnezeu va aduce judecata finală asupra lumii – o perioadă îndeajuns de dureroasă şi dacă doar ne gândim la ea. După ce se va ocupa o dată pentru totdeauna de păcat, El va forma un cer nou şi un pământ nou şi va aduce Noul Ierusalim pe pământ.

MOARTEA NU ESTE SFÂRŞITUL

Vă ofer această cronologie ca să subliniez faptul că atunci când veţi muri – dacă veţi muri – acesta nu va fi sfârşitul. Biblia ne promite mult mai mult pentru viitor. Şi dacă aveţi o relaţie cu Hristos, tot viitorul vostru va fi bun şi îl implică pe Dumnezeu, întotdeauna planul Lui a fost să aibă părtăşie cu noi, iar veşnicia se învârte în jurul ideii de a petrece timp cu Creatorul nostru.

Există unii care spun că ideea unei vieţi după moarte petrecute în prezenţa lui Dumnezeu nu se regăseşte în iudaism. Ei spun că conceptul a fost adăugat mai târziu în dezvoltarea sistemului de credinţe al evreilor. Dar acest lucru nu este adevărat. Cartea lui Iov este cea mai veche din Biblie. Se estimează că autorul ei a pus mâna pe pix în perioada patriarhilor – undeva în anii 1900 – 1700 î.Hr. Chiar pe la începutul cronologiei noastre istorice, protagonistul suferind din această poveste anticipa că îl va vedea într-o zi faţăân-faţă pe Dumnezeu:

„Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea şi chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuşi pe Dumnezeu, îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, şi nu ai altuia. Sufletul meu tânjeşte de dorul acesta înăuntrul meu”. (Iov 19: 25 – 27)

Iov tânjea după ziua în care-şi va întâlni

Răscumpărătorul în persoană. El nu a spus: „Uite, într-o zi voi experimenta în mod spiritual prezenţa plină de putere a Răscumpărătorului meu în jurul meu”. Sau: „Îl voi privi în mod alegoric ca o reprezentare a unui adevăr mult mai mare”. Mai degrabă, El a spus: „Răscumpărătorul meu este viu… îl voi vedea”. El nu a spus că va vedea un fel de reprezentare a lui Dumnezeu sau vreo viziune parabolică. Nu va trebui să se mulţumească cu a-L vedea pe Dumnezeu la un televizor cu circuit închis. Într-o zi îl va vedea în carne şi oase pe Răscumpărătorul lui. Şi eu, când mă gândesc la acea zi simt cum sufletul tânjeşte în mine, alături de a lui Iov.

Deşi viaţa de după moarte sună minunat pentru credincioşi, pentru necredincioşi, viitorul nu este chiar aşa de roz. Pentru credincioşi va fi despre părtăşie; pentru necredincioşi va fi despre pedeapsă. Când eram în armată şi aveam chef să încălcăm câteva reguli, făceam asta de obicei în weekenduri. Raţionamentul nostru era că, pentru că era Sabatul, comandanţii erau ocupaţi şi noi aveam mai multe şanse să scăpăm basma-curată cu planurile noastre. Dar unul dintre comandanţi ne aminteau mereu: „Vine seara când Sabatul se încheie”. Cu alte cuvinte, puteţi să vă distraţi acum, dar să ştiţi că într-un final vine pedeapsa. Era felul lui de a ne transmite că dacă aveam să săvârşim delicte, am face bine să fim gata să suportăm pedeapsa.

A fost o seară de Sabat în care pedeapsa a implicat înmormântarea unei bucăţi de ţigări. Comandantul a venit să verifice barăcile, iar în mijloc, pe podea, se afla o bucată din ţigara cuiva. A fost îndeajuns pentru el să înţeleagă că în loc să ne facem curat în spaţiile de locuit, cum ni s-a spus să facem, noi ne-am ocupat de ale noastre. Ne-a pus să ridicăm uşor chiştocul de ţigară şi să o aşezăm cu grijă pe o targă. Apoi am ieşit cu ea pe uşă şi am mărşăluit cu ea vreme de două ore, în mijlocul deşertului. Apoi acelei bucăţi de hârtie, filtru şi tutun i s-a făcut un serviciu memorial complet urmat de o îngropare propriu-zisă. Şi, ca să se asigure că îi înţelegem ideea, comandantul ne-a făcut să continuăm marşul de înmormântare până când sâmbătă

seara a devenit duminică dimineaţa.

Când a răsărit soarele, iar noi am trecut din nou pe lângă grămăjoara de pământ care indica locul de înmormântare al micului nostru tovarăş, am dobândit o înţelegere specială a pasajului despre Maria când a venit la mormântul lui Iisus dimineaţa devreme (vedeţi Ioan 20: 1).

Majoritatea oamenilor trec prin viaţă jucându-se ca şi cum ar fi ziua de Sabat şi comandantul se află acasă cu familia lui, ignorând faptul că apusul vine curând. Evrei 9: 27 spune: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecată”. Cu alte cuvinte, dacă vă gândiţi că, odată ce aţi murit s-a terminat totul, nu este aşa. După această viaţă urmează timpul de judecată. Când Ana i-a adus Domnului laude de celebrare, după ce fusese binecuvântată de El cu un fiu, ea s-a rugat: „Domnul omoară şi învie, El coboară în Locuinţa morţilor şi El scoate de acolo”. (1 Samuel 2: 6) Când trupul vă va fi coborât în mormânt, nu acela va fi sfârşitul. Domnul stinge toate vieţile şi învie toate vieţile.

PLANUL DE VIITOR PENTRU ISRAEL

Există un viitor pentru credincioşi şi unul pentru necredincioşi – o eternitate conştientă în care fie ne vom bucura de răsplătiri, fie vom suferi consecinţele deciziilor pe care le-am luat în această viaţă. Există un al treilea grup de oameni pentru care Dumnezeu a creat un viitor diferit, iar acesta este naţiunea lui Israel. În Daniel 12, vizitatorul angelic i-a vorbit acestuia spunându-i: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău”. (Daniel 12: 1) Prin „poporul tău” sigur se referă la Israel. Acest lucru este evident prin identificarea cu două capitole mai devreme a faptului că Mihail este arhanghelul care slujeşte ca voievod al Israelului.

Veşnicia este pentru toţi – credincioşi şi necredincioşi, evrei şi neamuri. Şi, ca în cazul domeniilor imobiliare, cel mai important factor este locaţia, locaţia, locaţia.

Urmează o vreme de necaz

Mesajul care i-a fost adus lui Daniel nu prezenta veşti bune: „Aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile”. (Daniel 12: 1) Vremea de strâmtorare sunt cei şapte ani de nenorocire şi întristare despre care am vorbit că sunt necazul cel mare. Este acea perioadă de suferinţă care va duce în cele din urmă la mântuirea lui Israel.

Îngerul a continuat:

„În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţa veşnică, şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică. Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci”. (Daniel 12: 1 – 3)

Există un viitor pentru Israel. Dumnezeu nu a terminat-o cu poporul evreu. Va exista o încercare de a-i distruge care va întrece toate încercările anterioare, dintre care unele au fost semnificative. Dar, prin mila lui Dumnezeu, naţiunea va supravieţui şi va trece în împărăţia de 1.000 de ani. Unii dintre evreii care vor intra în acea perioadă a domniei de 1.000 de ani a lui Iisus vor fi participat la trezirea în masă de la finalul necazului. Unii vor fi „cei ce dorm în ţărâna pământului”, care „se vor scula” (versetul 2).

Veşnicia este pentru toţi – credincioşi şi necredincioşi, evrei şi neamuri. Şi, ca în cazul domeniilor imobiliare, cel mai important factor este locaţia, locaţia, locaţia.

Urmează Învierea în una din zile, un grup de saduchei au venit să-L pună pe Iisus la încercare. Saducheii făceau parte din familii preoţeşti şi erau, prin urmare, crema ierarhiei socio-economice din Israel. Spre

diferenţă de farisei, care chiar îl urau pe Iisus şi tot ce susţinea El, aceştia doar îl considerau pe Iisus inferior lor. Pentru ei, Iisus era doar un ţăran necioplit din văgăuna Nazaretului. Şi-au spus probabil că îl vor pune rapid şi uşor la punct pe acest bădăran şi vor apuca să ajungă la timp la club pentru o gustare şi un pahar de şampanie. Au venit astfel împreună şi au inventat o poveste cu care erau siguri că L vor prinde şi-L vor face să arate pe cât de nebun au crezut ei că este.

Tactica pe care au decis s-o folosească a fost o întrebare despre înviere. Aceasta era chestiunea teologică principală care-i diferenţia de farisei. Saducheii nu credeau în viaţă după moarte; fariseii credeau. Nu este ciudat că în cazul de faţă Iisus a ajuns să ţină partea fariseilor, cei care au depus jurământ să-L omoare?

Acest grup de saduchei l-au spus lui Iisus: „Învăţătorule, iată ce ne-a scris Moise: Dacă moare fratele cuiva, având nevastă, dar fără să aibă copii, fratele lui să ia pe nevasta lui şi să ridice urmaş fratelui său”. (Luca 20: 28) Au început cu legea. Genială tactică. „Eşti de acord cu legea, nu, Rabbi?” Ce altceva ar fi putut să spună Iisus în afară de „da”? După raţiunea lor, Iisus va fi obligat să păşească în laţul lor, pe care ei să-l strângă apoi.

Ei au continuat: „Au fost, dar, şapte fraţi. Cel dintâi s-a însurat, şi a murit fără copii. Pe nevasta lui, a luat-o al doilea; şi a murit şi el fără copii. A luat-o şi al treilea şi tot aşa toţi şapte; şi au murit fără să lase copii. La urma tuturor, a murit şi femeia”. (Luca 20: 29 – 33) Boom! Şah mat! aruncă microfonul şi coboară de pe scenă! într-un scenariu care sună ca o schimbare de situaţie a unui musical mai vechi, *Şapte mirese pentru şapte fraţi,* saducheii au prezentat un nod gordian teologic şi marital. Aproape puteţi să vi-i imaginaţi lăsându-se îngâmfaţi pe spate cu mâinile încrucişate, aroganţa şi superioritatea citindu-li-se pe chipuri.

Răspunsul lui Iisus este frumos: „Vă rătăciţi! Pentru că nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu”. (Matei 22: 29) Vă puteţi imagina

transformarea de pe chipurile lor când acest tâmplar galilean impertinent le-a spus nu doar că nu cunosc Biblia, dar că nici nu au cea mai mică idee de cum lucrează Dumnezeu? Spunându-le lor asta – El! Mi-ar fi plăcut să fiu o muscă de pe zidul templului şi să urmăresc acest dialog desfăşurându-se.

Însă Iisus nu S-a mulţumit doar cu insulta aceasta. A fost îndeajuns de obraznic cât să încerce să-i corecteze: „Fiii veacului acestuia se însoară şi se mărită; dar cei ce vor fi găsiţi vrednici să aibă parte de veacul viitor şi de învierea dintre cei morţi, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Şi vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii". (Luca 20: 34 – 36)

„Doar cei ce vor fi găsiţi vrednici", a spus El, sugerând faptul că, poate, din cauză că saducheii nu cred în viaţă după moarte, nu se vor afla acolo la înviere. „Îmi pare rău, saducheilor, nu faceţi îndeajuns de mult parte din elită cât să fiţi invitaţi la această petrecere".

Iisus le spunea că au înţeles totul greşit. Chiar există ceva după ce această viaţă se încheie. El le spunea: „Băieţi, voi credeţi că după căsătoria de pe acest pământ, Dumnezeu vă va pedepsi cu căsătorie şi în ceruri?"

(Staţi, daţi „cartea înapoi" – e doar o glumă!)

Iisus le spunea că viaţa de aici şi viaţa din ceruri sunt foarte diferite. De cealaltă parte a morţii, nu vom fi soţi şi soţii. Fiii şi fiicele înviate vor semăna mult mai mult acolo cu îngerii. Cerul nu va fi un loc al căsătoriilor şi al confruntărilor interpersonale şi al tensiunilor sexuale.

Asta ne face diferiţi de multe alte credinţe. Tinerilor musulmani li se spune: „Aruncaţi-vă în aer şi veţi primi 72 de fecioare". Ce promisiune – cât de spiritual! Accentul lor nu cade pe sfinţenie, nici pe Dumnezeu. Ci pe aceeaşi poftă a trupului care produce atât de multe probleme aici pe pământ. Pofta ochilor, pofta trupului şi mândria vieţii nu vor fi importate în perfecţiunea cerului.

Iisus a bătut ultimul cui în sicriul saducheilor când a concluzionat cu: „Dar că morţii învie, a arătat însuşi Moise,

în locul unde este vorba despre Rug când numeşte pe Domnul: Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov. Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii, căci pentru El toţi sunt vii". (Luca 20: 37 – 38)

Dacă ei chiar voiau să i se închine dumnezeului celor morţi, puteau să se plece în faţa dumnezeului fals Hades. Însă dacă voiau să i se închine Dumnezeului adevărat – Dumnezeului celor vii – trebuie să i se închine Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacov. Iar dacă El este Dumnezeul celor vii, atunci Avraam, Isaac şi Iacov trebuie să fie vii undeva. Cine ştie? Dacă vă corectaţi credinţa, saducheilor, s-ar putea să ajungeţi să-i întâlniţi cândva.

Pe parcursul lucrării Lui, Iisus a clarificat faptul că viaţa este mai mult decât timpul pe care-l avem pe acest pământ. Ceea ce ne conduce la următoarea întrebare: Ce se întâmplă după ce ne vizitează moartea? Cine, unde merge? O zicală veche spune: „Un loc pentru fiecare lucru şi fiecare lucru la locul lui". Dumnezeul nostru iubeşte ordinea. El a pus istoria şi viitorul în ordine. El a pus în ordine anotimpurile şi zilele noastre. El a pus în ordine raiul, iadul şi El a formulat un plan prin care să determine într-un final cine, unde va locui.

DUMNEZEU FACE PLANURILE

În ordinea pe care a determinat-o Dumnezeu, există câteva perioade de timp. Aici sunt incluse perioada Vechiului Testament şi perioada Noului Testament. De asemenea, El precizează veacul Bisericii, perioada necazului şi împărăţia milenară. De unde ştiu de aceste perioade de timp? Din Biblie. Biblia ne arată când s-a încheiat perioada Vechiului Testament. Biblia ne spune câţi ani au trecut până când Dumnezeu a vorbit din nou. Biblia demonstrează prin ultimele cuvinte din ea că Noul Testament este complet. Veacul Bisericii, perioada necazului şi mileniul sunt toate extrase direct din paginile Cuvântului lui Dumnezeu.

Acest curs al viitorului nu derivă din Atelierul de Imaginaţie al lui Amir. Nu stăteam întins pe veranda casei

mele în una din zile, scrutând cu privirea Valea Meghiddo, când am fost lovit brusc de-un gând: *N-ar fi minunat dacă ceva foarte măreţ s-ar întâmpla acolo, pe acele întinderi de terenuri agricole fertile? Nu ştiu – poate o bătălie mare sau ceva de genul. Poate să aibă loc la finalul unei perioade de încercare grea – un fel de vreme de restrişte. Nu, mai mult decât restrişte – un adevărat necaz. Odată ce se termină acesta, ar putea să ducă la o perioadă îndelungată de vremuri bune. O sută de ani? Nu, prea scurt. Cinci sute? Aproape, dar parcă tot nu e cât aş vrea. O mie de ani! Da, asta e – o mie de ani de vremuri bune – atât de bune încât şi leii să vrea să stea alături de miei.* Nu există nicio carte a lui Amir în Biblie. Eu nu sunt profet. Niciodată nu mi-am dorit să fiu. Nu-mi place gustul lăcustelor şi nu îmi stă bine cu păr de cămilă. Toate aceste perioade de timp pe care le-am menţionat sunt din Cuvântul lui Dumnezeu. Din acest motiv nu suntem nevoiţi să ghicim, să ne întrebăm sau să ne îndoim.

Prima şi a doua naştere

Dacă vrem să discutăm despre ce are să se întâmple după ce murim, trebuie să discutăm întâi despre naştere. Fără naştere nu există moarte. În Biblie găsim două tipuri de naşteri. Prima este naşterea din apă. Toţi ne începem viaţa ca nişte înotători buni. Asta pentru că timp de nouă luni ne bălăcim în pântecul mamei noastre. Apa se rupe apoi, iar piscina este golită. Când apa nu mai e, acesta este semnul că trebuie să ne mutăm. Aşa că ne naştem.

Acum dacă credeţi că ghemul acesta mic şi dulce de bucurie este fără păcat şi curat precum zăpada purtată de vânt, puteţi să vă luaţi adio de la acest gând. David a spus: „Iată că sunt născut în nelegiuire, şi în păcat m-a zămislit mama mea”. (Psalmul 51: 5) încă de la început am fost cufundaţi în păcat. Pavel spune în Romani: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea, şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit” (5: 12, cf. Geneza 6: 5; Efeseni 2: 1 – 3). Păcatul lui Adam a pus o pată pe omenire care este dată mai departe, din

generaţie în generaţie. Nu ne naştem sfinţi şi ne petrecem întreaga viaţă dovedindu-ne lipsa de sfinţenie.

În tururi, când duc oamenii în Nazaret, ne ducem adeseori în zone comerciale unde dobândim o imagine a locului unde obişnuia să fie vechiul oraş. Dincolo de o vale putem vedea topografia copilăriei lui Iisus. Astăzi, întregul deal este plin de clădiri, zone comerciale şi biserici, însă cu puţină imaginaţie, putem să-L vedem pe tânărul băiat alergând şi jucându-se. Cu ochii minţii noastre, putem să-L vedem adolescent şi străbătând străzile cu prietenii Săi şi ajutându-şi tatăl pământesc în afacerea de tâmplărie.

Cât suntem adunaţi pe acel balcon de unde putem vedea totul, pun întotdeauna deoparte un timp în care să învăţ grupul despre ce s-a întâmplat într-o noapte anume în acel oraş. Vorbim despre o întâlnire pe care Iisus a avut-o târziu în noapte cu un fariseu care L-a vizitat. Eu le spun: „Ştiţi că niciunul dintre voi nu v-aţi născut născuţi-din-nou? De fapt, nimeni nu s-a născut născut-din-nou. Înainte de a fi născuţi din nou, trebuie întâi să fiţi născuţi. Atunci, odată ce sunteţi născuţi, puteţi să deveniţi născuţi-din-nou?”

Ideea mea este că trebuie să existe o naştere iniţială, iar aceasta vine cu păcat. Din pricina acestei naturi păcătoase moştenite, suntem din natură copii ai mâniei. Iisus i-a spus lui Nicodim, vizitatorului din noapte:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu”. (Ioan 3: 16 – 18)

Observaţi cuvintele „a şi fost judecat”. Fiecare dintre noi neam aflat, la un moment dat în această categorie. Toţi umblam în acord cu dorinţele firii noastre. Dar, chiar şi fără păcatele noastre ulterioare, tot am fi fost în tabăra celor „deja judecaţi”, deoarece în ea ne-am născut. Doar prin credinţa în Iisus suntem purtaţi din tabăra celor „deja

judecaţi” în tabăra celor care „nu sunt judecaţi”.

Prima naştere este cea din fire. Cu toate acestea, cea de-a doua este din Duh. Când păcatul ne este iertat şi îndepărtat, ceva uluitor se întâmplă. Iisus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă”. (Ioan 5: 24) Decizia voastră de a crede în Dumnezeu şi de a vă încrede în Iisus pentru mântuirea voastră vă schimbă complet viaţa. Deşi altcândva în viitorul vostru se întrevedea doar moartea, acum se întrevede viaţa.

Când Iisus a vorbit cu femeia samariteancă, i-a spus: „Femeie, i-a zis Iisus, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veţi închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinaţi la ce nu cunoaşteţi; noi ne închinăm la ce cunoaştem, căci Mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl”. (Ioan 4: 21 – 23) Iisus îi spunea că regulile jocului s-au schimbat. Nu mai este vorba despre locul de închinare, ci despre atitudinea în închinare. Nu contează dacă are loc la templu; poate nici să nu aibă loc în Ierusalim. Sub noile reguli, oamenii nu erau nevoiţi să se deplaseze undeva ca să fie închinători adevăraţi, atâta timp cât I se închină lui Dumnezeu în duh şi adevăr – cu toată inima şi mintea noastră.

Când ne-am născut din pântecul mamei noastre – născuţi doar din apă – am venit în lume deja condamnaţi. Apoi a urmat a doua naştere, din Duhul, iar noi am fost înnoiţi. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”. (2 Corinteni 5: 17; cf. Tit 3: 4 – 5) Nu este de mirare că Iisus i-a spus lui Nicodim: „Trebuie să vă naşteţi din nou”. (Ioan 3: 7) Nu *aţi putea să* ci *trebuie.*

Prima şi a doua moarte

Există prima naştere şi a doua. În acelaşi fel, există prima moarte şi a doua. Prima moarte este cea pe care o vom experimenta cu toţii – în afară de credincioşii care vor

fi încă în viaţă când va fi răpirea. Această moarte dintâi este consecinţa naturală a păcatului. Poate vă gândiţi: *„Cum adică vom muri? Pavel a spus că am trecut de la moarte la viaţă”*. Este adevărat, aţi fost înnoiţi pe plan spiritual. Însă continuaţi să vă aflaţi tot în trupul vostru original – în interior sunteţi noi, dar vă aflaţi în acelaşi ambalaj. Trupul vostru muritor este doar atât – pieritor – şi este supus bolilor şi deteriorării. Biblia se referă la acesta ca fiind „trupul stării noastre smerite”. (Filipeni 3: 21)

„Dar, Amir, mâncăm sănătos şi facem sport în fiecare zi”. Perfect, atunci veţi muri sănătoşi. Cadavrul vostru va arăta bine. Puteţi să faceţi cât de mult sport doriţi, apoi să părăsiţi sala şi să fiţi căleaţi de o maşină în parcare. Consecinţa naturală a păcatului este prima moarte, iar ea ne paşte pe fiecare dintre noi.

Pentru necredincioşi, această moarte dintâi este un lucru de care să se teamă cel mai mult. Iisus a spus: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă”. (Matei 10: 28) Dacă nu credeţi în Iisus ca Domn şi Mântuitor al vostru, atunci moartea ar trebui să vă îngrozească. Există un Dumnezeu şi există o judecată care stă să vină. Puteţi să vă comportaţi ca şi cum nu există niciunul, nici alta, dar asta nu schimbă faptul că există şi că veţi fi traşi la răspundere într-o bună zi pentru viaţa dusă pe acest pământ.

Fiecare om… va experimenta învierea. Singura diferenţă dintre ei o va constitui momentul învierii şi motivul pentru care vor învia.

Iisus a spus pilda unui bogat şi a unui sărac. Bogatul a trăit bucurându-se de bogăţii, nepăsându-i de nimeni altcineva în afară de el. Săracul, Lazăr, a suferit în fiecare zi a călătoriei lui pe acest pământ. Lazăr a murit: „Cu vremea, săracul a murit; şi a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul, şi l-au îngropat. Pe când era el în Locuinţa morţilor, în chinuri, şi-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui”. (Luca 16: 22 – 23) Amândoi au murit şi amândoi au mers în

locuinţa morţilor (Hades). Cu toate acestea, a existat o separare în locuinţa morţilor între locul chinului şi sânul lui Avraam. Puteau să se vadă unul pe celălalt, însă nu puteau ajunge unul la celălalt – nu că Lazăr ar fi vrut vreodată să încerce. El era în partea bună, partea credinţei – locul păcii, siguranţei şi mângâierii. Bogatul se afla dincolo de divizare, pe partea necredinţei – locul întristării, regretului şi suferinţei.

Pentru mulţi este o revelaţie să afle că înainte de moartea lui Iisus, credincioşii şi necredincioşii mergeau în locuinţa morţilor. Poate fi un concept dificil de înţeles, deoarece tindem să asociem locuinţa morţilor cu iadul. Dar sunt două locuri diferite. Iadul este iazul de foc – un loc de pedeapsă veşnică – care nu intră în scenă decât la judecata finală de la sfârşitul vremurilor. Cu toate acestea, locuinţa morţilor, pe de altă parte, este un loc temporar. Imaginaţi-vă sala de aşteptare de la cabinetul medicului vostru de familie, dar fără plantele artificiale şi fără revistele din anul 2014. Nu este destinaţia voastră finală – este doar locul în care veţi sta până când se va deschide uşa şi veţi fi chemat pe nume. Nu ştim unde se află această sală de aşteptare de după moarte. Este sus, sau este jos? Este un loc fizic, sau este o locuinţă spirituală? Singurele indicii pe care le-am primit în pilda lui Iisus au de-a face cu aspectul structural şi cu stările emoţionale şi fizice a locuitorilor.

Ce se va întâmpla când se va deschide uşa sălii de aşteptare? învierea. Fiecare om, indiferent de locul în care se află în sală, va experimenta învierea. Singura diferenţă dintre ei o va constitui momentul învierii şi motivul pentru care vor învia.

Este important să observăm că un lucru care nu se află în spatele uşii este o a doua şansă. Nu există şanse postmortem de mântuire. De asemenea, locul acesta nu este purgatoriul. Nu aveţi cum să scăpaţi de destinaţia voastră finală suferind un chin de câteva mii de ani. Şansa voastră la mântuire moare odată cu voi.

Înainte de cruce, toţi oamenii mergeau pe acelaşi drum spre locuinţa morţilor, dar ieşeau pe uşi diferite.

După cruce, destinaţia credinciosului s-a schimbat. Când Iisus suferea şi se apropia de moarte, unul dintre tâlharii crucificaţi împreună cu El i-a spus: „Doamne, adu-ţi aminte de mine, când vei veni în împărăţia Ta! Iisus a răspuns: Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”. (Luca 24: 42 – 43) Aceste cuvinte au schimbat regulile jocului, înainte de cruce, când credincioşii îşi părăseau trupurile, treceau în sânul lui Avraam. Acum ştim că „părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul”. (2 Corinteni 5: 8) Instant. Închidem ochii aici, îi deschidem dincolo şi vedem faţa lui Iisus.

DOUĂ TIPURI DE OAMENI, DOUĂ DESTINE

În cele din urmă, există două tipuri de oameni: credincioşi şi necredincioşi. De asemenea, există două tipuri de credincioşi: cei de dinainte de cruce şi cei de după cruce. Fiecare s-a dus sau se va duce spre o destinaţie temporară diferită când vor muri. Necredincioşii din toate timpurile vor merge în locul chinului din locuinţa morţilor; credincioşii din Vechiul Testament au mers în locul fericirii din locuinţa morţilor; iar credincioşii din veacul Bisericii intră în prezenţa Domnului.

Majoritatea dintre noi vom muri – poate mai devreme, poate mai târziu – însă unii dintre noi nu vor muri, pentru că vor fi răpiţi. Dacă credeţi în Iisus Hristos, ambele opţiuni sunt minunate. Pavel i-a încurajat pe corinteni cu aceste cuvinte: „Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul – pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere.

— Da, suntem plini de încredere, şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul”. (2 Corinteni 5: 6 – 8) Moartea nu mai are un bold împotriva noastră.

„Înţeleg asta, Amir, dar tot nu vreau să mor”. Ok, atunci nu o faceţi. Recomand doze uriaşe de vitamina C şi să vă îmbrăcaţi casa în folie cu bule. Dar, dacă într-o bună zi vă găseşte moartea, iar voi îl aveţi pe Iisus ca Domn şi Mântuitor, păşiţi cu încredere în întunecime, ştiind că

gloria luminii lui Dumnezeu este chiar după colţ.

Slavă Domnului, noi nu avem opţiuni rele. Acest adevăr magnific a produs o zbatere personală în lăuntrul lui Pavel. El a scris: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, şi a muri este un câştig. Dar, dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; şi nu ştiu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părţi: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine”. (Filipeni 1: 21 – 23) Aceasta este viaţa glorioasă a credinciosului. Eu sunt cu inima împărţită între viaţă şi moarte. Chiar îmi doresc să merg să fiu cu Mântuitorul meu. Dar, din moment ce încă mă aflu aici, îmi voi petrece timpul care mi-a mai rămas trăind pentru El.

Până acum am discutat doar despre cea dintâi moarte. Mai există încă o moarte. Prima este consecinţa fizică a păcatului. Cea de-a doua este consecinţa spirituală a păcatului. Ce este moartea? Este deconectarea de la o sursă a vieţii. Unde nu este viaţă, este moarte.

Din punct de vedere fizic, începem cu viaţa, apoi trecem în moarte. Din punct de vedere spiritual, cu toate acestea, ne naştem morţi. Deşi trupurile noastre sunt animate şi toate facultăţile noastre sunt complet funcţionale, în interior suntem „morţi în greşelile şi în păcatele” (Efeseni 2: 1) noastre. Viaţa spirituală este veşnică. Ne naştem morţi pe plan spiritual, trăim morţi pe plan spiritual, iar când viaţa noastră fizică se încheie, moartea noastră continuă pentru veşnicie. La fel ca în cazul morţii fizice, păcatul este cauza morţii spirituale. El ne desparte de Dumnezeu, care este sursa vieţii. De aceea, dacă continuăm în păcat, nu avem viaţă în noi, deoarece nu suntem conectaţi la sursa acesteia.

Aici intervine vestea cea bună. Pe plan fizic, doar vom trece de la viaţă la moarte. Pe plan spiritual, se deschide uşa ca prin Iisus Hristos să trecem de la moarte la viaţă. Mântuitorul a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă”. (Ioan 5: 24) Moartea despre care a vorbit

aici este cea de-a doua moarte. Pentru noi nu mai există judecată; facem parte din categoria celor care „nu mai sunt judecaţi”. Precum a spus tatăl fiului risipitor: „Dar trebuia să ne înveselim şi să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, şi a înviat, era pierdut, şi a fost găsit”. (Luca 15: 32) Doar prin Iisus Hristos putem fi cruţaţi de cea de-a doua moarte. El este singurul care are putere şi autoritate să poruncească morţii şi locuinţei morţilor. Iisus a spus: „Cel Viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor”. (Apocalipsa 1: 18)

La judecata finală, Iisus va folosi acele chei. „Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua”. (Apocalipsa 20: 13 – 14) Iisus va deschide uşile morţii şi locuinţei morţilor, îi va învia pe cei aflaţi acolo care aşteaptă judecata finală, apoi va trimite fiecare om la destinaţia lui finală.

Da, spun că îi va învia şi pe cei din locuinţa morţilor. La fel cum există două naşteri şi două morţi, există şi două învieri. Când a înviat Iisus din morţi, a început un lucru nou. El a fost primul care a trăit, a murit, a trăit iarăşi şi nu va mai muri niciodată. Lazăr, fiul văduvei şi toţi ceilalţi care s-au întors din morţi au murit la un moment dat din nou. Iisus este singurul care nu s-a mai întors în mormânt. Astfel, El a fost cel dintâi rod al celei dintâi învieri.

Cu timpul vor urma alţii. Următoarea înviere va avea loc la răpire şi le va pune la dispoziţie sfinţilor din veacul Bisericii trupuri nemuritoare (Ioan 14: 1 – 4), urmaţi imediat de acei credincioşi care încă trăiesc pe pământ (1 Corinteni 15: 50 – 54; 1 Tesaloniceni 4: 15 – 18). În timpul necazului, în cadrul a ceea va fi cu siguranţă un spectacol media, vor fi înviaţi cei doi martori (Apocalipsa 11: 11 – 12). Apoi, la cea de-a doua venire a lui Hristos, sfinţii din Vechiul Testament (Daniel 12: 1 – 2, 13; Isaia 26: 19) şi martirii din necaz (Apocalipsa 20: 4 – 6) îşi vor îmbrăca

trupul nou şi îmbunătăţit. Toţi aceştia vor avea parte de cea dintâi înviere, care este una binecuvântată.

În cele din urmă, la încheierea vremurilor, va veni cea de-a doua înviere. La fel ca în cazul celei de-a doua morţi, nu vă veţi dori să aveţi parte de aceasta. „Apoi am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea". (Apocalipsa 20: 11 – 12) în ceruri există un morman de cărţi. Acestea sunt cărţile vieţii, iar ele conţin o listă cu toţi cei care s-au născut în toate vremurile. Când intraţi în lume, numele vă este scris. Apoi, pe măsură ce trăiţi, tot ce faceţi sau spuneţi sau gândiţi este scris. Şi mă refer chiar la *tot.* Vă temeţi de faptul că intimitatea vă este invadată de Facebook sau de Big Brother? Nici nu se compară cu aceste cărţi.

Pe lângă aceste cărţi mai este o carte:

„Şi a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieţii. Şi morţii au fost judecaţi după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea. Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii a fost aruncat în iazul de foc". (Apocalipsa 20: 12 – 15)

Există cărţile vieţi şi apoi există *Cartea* Vieţii. Acest volum a fost scris cu sângele lui Iisus; de aceea, nu poate fi şters. Dacă numele nu vi se regăseşte între paginile ei, asta e. Iazul de foc este destinaţia voastră finală.

ÎN CE LOC VĂ VEŢI AFLA?

Aşadar, cine, unde merge? în veacul Vechiului Testament, atât credincioşii, cât şi necredincioşii mergeau în locuinţa morţilor – cei credincioşi în sânul lui Avraam (în

partea bună), iar necredincioşii în locul chinului. După cruce, necredincioşii au continuat să meargă în locul chinului din locuinţa morţii, însă credincioşii au început să meargă direct în prezenţa lui Dumnezeu. La răpire, credincioşii din veacul Bisericii care au murit deja vor deschide calea înspre înviere, urmaţi de credincioşii care încă vor fi în viaţă. Sfinţii din Vechiul Testament vor fi înviaţi la cea de-a doua venire, alături de martirii din necaz. Ceilalţi din locuinţa morţilor vor fi înviaţi pentru judecată la finalul mileniului. Necredincioşii vor fi judecaţi ca fiind nevrednici şi trimişi pentru veşnicie în iazul de foc. Credincioşii vor celebra venirea Noului Ierusalim când vor exista un cer nou şi un pământ nou.

Există un loc pentru fiecare şi fiecare va fi în locul lui. Întrebarea este: voi în ce loc vă veţi afla? Dacă nu sunteţi siguri dacă aţi experimentat cea de-a doua naştere, nu puteţi şti cu siguranţă nici dacă veţi avea parte de prima înviere. Există, totuşi, o modalitate să ştiţi fără să vă îndoiţi. Pavel a scris bisericii din Roma: „Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Iisus ca Domn şi dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mântuit. Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea, şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire”. (Romani 10: 9 – 10) Nu înseamnă nimic altceva decât că dacă credeţi cu adevărat că Iisus Hristos este cine a spus că este – Mesia cel promis, Dumnezeu însuşi – şi dacă îl veţi accepta ca Domn, Cel pe care vă veţi da silinţele să-L urmaţi toată viaţa voastră, veţi fi mântuiţi de la cea de-a doua moarte şi cea de-a doua înviere. Veşnicia vă va fi asigurată. Vă veţi bucura veşnic de compania Dumnezeului Creatorului în cerul nou şi pe pământul nou.

Capitolul 12.

O STRATEGIE CIUDATĂ

Înşelătorul şi cel înşelat

De ce?

Acum că am clarificat istoriile paralele şi totuşi distincte ale viitorului lui Israel şi al Bisericii – acum că am văzut cu claritate faptul că Dumnezeu şi-a ales două

popoare, scopurile Lui pentru cele două şi planurile Lui pentru cele două – a sosit vremea să ajungem la o întrebare inconfortabilă, dar necesară. De ce a existat în decursul istoriei un efort global atât de concertat pentru marginalizarea poporul evreu, cel puţin, şi cel mult, pentru eradicarea lui completă? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să ne întoarcem la cel care conduce acest efort de a transforma Israelul din „cel ales" în „cel uitat" sau „cel părăsit".

Dwight L. Moody a scris: „Fie Biblia te va ţine la distanţă de păcat, fie păcatul te va ţine la distanţă de Biblie". 12 Ce declaraţie simplă, dar în acelaşi timp atât de profundă! în esenţă, el spune că cu cât ştim mai puţin despre lucrurile lui Dumnezeu, cu atât suntem mai pregătiţi să fim înşelaţi de cel care se dă drept Dumnezeu. Cine anume este acesta? Satana. Nu ar fi nevoie de prea multe sesiuni pe canapeaua unui psihiatru ca diavolului să i se spună că suferă de complexul de a fi dumnezeu în mod copleşitor, final. În cartea lui Isaia, Dumnezeu îl acuză pe Satana spunându-i:

Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoapte! mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt". (14: 13 – 14)

Satana a vrut să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu, însă ce a fost creat nu se poate ridica niciodată la înălţimea Creatorului. Ca rezultat al aroganţei lui deplasate, a fost izgonit din ceruri şi condamnat. Acum el trăieşte pentru două scopuri: primul este să scurtcircuiteze cumva planul lui Dumnezeu, care, după cum am citit în Apocalipsa, se încheie cu el în iazul de foc. Al doilea este că, dacă nu reuşeşte să scape de acest destin, să ia cu el cât de multe suflete poate în pedeapsa veşnică. Metoda lui pentru împlinirea ambelor scopuri este aceeaşi – înşelăciunea.

Vorbind despre diavol, Iisus a spus: „El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este

adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii". (Ioan 8: 44) Satana este tatăl minciunilor, ceea ce are sens. El este opusul a tot ce este Dumnezeu. Astfel, dacă Iisus este Adevărul (Ioan 14: 6), atunci Satana este un mincinos. Planul lui este să înşele lumea. Iar principala ţintă a acestei înşelăciuni este Israel. De ce? în primul rând pentru că, dacă poate să distrugă Israelul, planul principal al lui Dumnezeu pentru mântuirea naţiunii nu poate fi dus la capăt. Iar dacă planul lui Dumnezeu nu se împlineşte exact cum a stabilit El, atunci Cuvântul Lui se dovedeşte a fi greşit. Adevărul devine brusc o minciună. În al doilea rând, Satana urăşte ceea ce Dumnezeu iubeşte. Israel îi este drag Domnului. Precum am văzut într-un capitol anterior, El numeşte această naţiune soţia Lui preaiubită. Dacă Satana poate răni ceea ce Dumnezeu iubeşte, atunci îl poate răni pe Dumnezeu.

STRATEGIILE SATANEI ÎMPOTRIVA LUI ISRAEL

Cum arată acest plan de a înşela lumea în privinţa poporului Israel? Strategiile Satanei sunt foarte simple: în primul rând, el va convinge naţiunile să vrea să scape de Israel. În al doilea rând, va convinge creştinii să creadă că Dumnezeu a terminat-o cu Israel. În al treilea rând, îi va convinge pe israeliţi să fie sătui de persecuţie, astfel încât ei să renunţe la lucrurile lui Dumnezeu. Acestea sunt strategii destul de elementare, dar totuşi incredibil de viclene, iar Satana lucrează de mii de ani la perfecţionarea lor.

Convingerea naţiunilor să vrea să scape de Israel

Vedem de multe ori în Biblie cum Dumnezeu foloseşte naţiuni care sunt departe de El pentru a pedepsi poporul Israel. Şi totuşi, în momentul în care aceste naţiuni îşi încheie acţiunea, El Se întoarce spre ele şi le judecă. Ne gândim: *Stai puţin, Doamne, este corect în felul acesta? Ele doar au făcut voia Ta.* Confuzia noastră se datorează faptului că cercetăm doar acţiunile lor nu şi originea acelor acţiuni. Faptul că aceste naţiuni L-au

respins pe Dumnezeu nu este un lucru pe care El l-a provocat. El nu a plantat în lăuntrul lor un duh de răzvrătire sau o dorinţă de a se închina la idoli. Aceste naţiuni şi-au ales de unele singure calea care se îndepărtează de adevăr.

În acelaşi fel, ura acestor naţiuni faţă de Israel nu a venit de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. Implantarea urii în inima lor ar fi contrazis caracterul Lui. Dacă ura este opusul dragostei, atunci sursa ei trebuie să fie opusul lui Dumnezeu – diavolul. El este cel care înşală oamenii să adune asemenea ostilitate faţă de alţii în inima lor. Dumnezeu, care are înţelepciunea şi puterea de a lua orice lucru rău şi să-l folosească spre bine, poate să folosească această ură pentru a-şi împlini voia. Acest lucru face parte din genialitatea Lui. Precum le-a spus Iosif fraţilor lui: „Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, şi anume, să scape viaţa unui popor în mare număr”. (Geneza 50: 20) Asta nu îi scuză pe înfăptuitori pentru ce au săvârşit. Păcatul este tot păcat, iar păcatul neispăşit trebuie întotdeauna să fie pedepsit.

Putem să vedem cum Satana înşală naţiunile şi cum foloseşte Dumnezeu asta spre binele Lui începând din perioada faraonilor din Egipt. Ei au vrut să distrugă evreii omorând copiii de parte bărbătească, însă Dumnezeu i-a salvat prin lucrări măreţe. Odată ce evreii au părăsit Egiptul, egiptenii au vrut din nou să-i şteargă de pe faţa pământului, însă Dumnezeu a deschis o cale prin mijlocul Mării Roşii – o cale care s-a închis apoi peste armata şi carele egiptenilor, aducând judecată peste naţiunea aceasta din pricina păcatelor lor. Chiar şi când poporul evreu se afla pe drumul înspre Ţara Promisă, naţiunile îi urmăreau. Amaleciţii şi alţii au încercat să împlinească porunca Satanei.

După ce au ajuns în Ţara Promisă, diavolul şi-a continuat atacurile. El s-a folosit de filisteni – un popor care provenea din insulele greceşti. Când seceta şi foametea le-a lovit acestora ţara, ei au urcat în bărci şi s-

au îndreptat spre locuri mai bune. Au ajuns întâi în Egipt, apoi în Gaza, pe coasta de est a Mării Mediteraneene, în cele din urmă, au călătorit mai în interiorul continentului, în Canaan – Israel.

La început, filistenii au trăit cot-la-cot cu israeliţii. Dar apoi au început să-şi spună: „Hmm, aceasta este o oportunitate relativ uşoară. Ne-am adus fierul cu noi, însă aceşti israeliţi depăşiţi încă trăiesc în epoca de bronz”. Astfel, filistenii s-au mobilizat să preia stăpânirea. La un moment dat, l-au trimis pe unul dintre eroii lor – un om uriaş ale cărui sabie şi suliţă erau enorme – să-i necăjească pe israeliţi. „Dacă mă omorâţi, poporul meu vă aparţine. Dacă vă omor eu, poporul vostru ne aparţine nouă. Cine vrea să încerce?” Nimeni din armata israeliţilor nu a vrut să încerce, aşa că a fost nevoie ca un tânăr care-şi vizita fraţii să facă un pas în faţă şi să spună: „Eu şi Dumnezeu îţi acceptăm provocarea, durule!” O piatră mică înfiptă în fruntea uriaşului, şi ameninţarea filistenilor a dispărut.

După filisteni, asirienii au atacat şi au capturat toată partea nordică a Israelului. Apoi au venit babilonienii, care au distrus templul lui Solomon şi i-au deportat pe evrei, trimiţându-i în exil. Apoi, după permisiunea din partea persienilor ca evreii să se întoarcă în Iudeea, şi-a făcut apariţia Alexandru cel Mare. El a trecut ca o bilă uriaşă de demolări prin toate ţările, luându-şi pentru sine tot ce şi-au dorit ochii lui. Din agenda lui făcea parte să promoveze închinarea la zeii greceşti, un scop pe care şi succesorii lui şi l-au pus la inimă. Închinarea la alţi dumnezei se împăca bine cu ţările care deja erau politeiste, dar nu la fel de bine cu evreii. Când poporul Israel a refuzat să-şi plece genunchii înaintea panteonului de zei al grecilor, armata elenistă a pătruns în templu, l-a desacralizat, a jertfit un porc pe altar şi a încercat să-i forţeze pe evrei să se închine. Aceste lucruri au pornit o revoltă care a dus la îndepărtarea grecilor din ţară. Evreii au rededicat apoi templul – un eveniment comemorat în fiecare an la Hanuka.

Următoarea care a pătruns în vidul imperiului a fost

Roma. Iniţial, romanii nu au vrut să scape de evrei. Ei doar au vrut pământ şi erau relativ mulţumiţi să lase popoarele pe care le-au cucerit să continue în căile lor – atâta vreme cât îşi plăteau taxele şi nu se răzvrăteau. Însă romanii au învăţat curând că poporul evreu era unul încăpăţânat care nu voia să fie condus de nimeni. În anul 70 d.Hr., romanii au venit şi au distrus cel de-al doilea templu. Apoi, după o revoltă din anul 135 d.Hr., condusă de Simon bar Kokhba, împăratul Hadrian a distrus Ierusalimul, i-a alungat pe evreii rămaşi şi a redenumit ţara Siria Palestina. Astfel s-a născut denumirea de *Palestina.*

Cu toate acestea, în ciuda tuturor acestor încercări din partea Satanei şi a reprezentanţilor lui, evreii au rămas în viaţă. Mulţi ani mai târziu, după ce evreii au început să revină în Ierusalim, au venit bizantinii. Ei au adus o tactică nouă care avea să dureze secole întregi, chiar până în ziua de azi. În loc să elimine evreii cu armate invadatoare, ei au început să răspândească minciuni despre evrei – lucruri hidoase care-i făceau pe toţi cei care auzeau poveştile violente şi sângeroase să vrea să-i omoare pe evrei. Acum persecuţia nu mai era doar guvernamentală, ci personală.

După bizantini a urmat crucea. Şi cine au adus crucea? Cruciaţii. Poate nu ştiaţi asta, dar crucea reprezintă o problemă majoră pentru evrei. Când evreii văd crucea, gândul îi poartă spre o perioadă foarte sângeroasă din istorie. Cruciaţii – în principal cavaleri creştini catolici din Europa de Vest – au mărşăluit în Orientul Mijlociu şi au decapitat mii de evrei. Nu doar atât, dar au luat comunităţi întregi de evrei, i-au închis în sinagogi, au dat foc clădirilor şi i-au ars de vii. Se spune că în anul 1099, când au sosit cruciaţii, pe străzile din Ierusalim curgeau râuri de sânge. Dacă există un lucru pe care să-l aibă în comun musulmanii şi evreii, acesta este ura faţă de cruciaţi. Aceşti cavaleri au venit purtând simbolul principal al jertfei din dragoste a lui Hristos şi eu reuşit să facă tot ce era în antiteză faţă de acea dragoste perfectă.

Persecuţia nu a rămas în interiorul sau împrejurul

ţării sfinte, în anul 1492, acelaşi an în care regele Ferdinand şi regina Isabella l-au trimis pe Columb să navigheze oceanul albastru, au şi eliberat o proclamaţie prin care toţi evreii să fie expulzaţi din Spania. Această interdicţie a venit în urma câtorva ani de persecuţie severă sub infama inchiziţie spaniolă. Patru ani mai târziu, în anul 1496, Portugalia le-a urmat exemplul. De-a lungul Europei, pogromuri violente şi persecuţii ocazionale împingeau comunităţile de evrei dintr-o locaţie în alta.

La începutul secolului al XX-lea a avut loc un nou atac odată cu publicarea cărţii *Protocoalele înţelepţilor Sionului.* Această carte complet fabricată detalia presupusul plan secret al evreilor de a lua în stăpânire lumea şi îndemna oamenii să împiedice acest complot sinistru înainte de a fi prea târziu. Publicate prima dată în Rusia, *Protocoalele* s-au răspândit în întreaga Europă, ducând la masacrarea multor evrei. A ajuns chiar şi în Statele Unite, unde Henry Ford, fondatorul companiei Ford Motors a finanţat tipărirea şi distribuirea a 500.000 de copii a acestei cărţi nelegiuite pline de minciuni. Este uluitor faptul că o singură carte a putut să producă atâta teroare şi distrugere. Urechile oamenilor sunt mereu pregătire să audă cuvintele înşelătoare ale diavolului.

În sânul acestui mediu antisemitic, în Germania s-a ridicat la putere un austriac. La început, Adolf Hitler a încercat să convingă evreii să părăsească ţinuturile germane. Însă, pe măsură ce a continuat să lărgească Al Treilea Reich, găsea tot mai mulţi evrei cu fiecare nouă graniţă trecută. Astfel, s-a hotărât să scape de ei o dată pentru totdeauna. Pentru a duce la îndeplinire această soluţie finală, a trebuit să-i convingă pe germani că evreii de fapt nu sunt oameni.

Imaginaţi-vă că trăiţi într-o comunitate minunată împrejmuită, în care toţi vecinii se înţeleg bine. Vizavi de voi locuieşte un băieţel care are o pisică persană pe care o iubeşte foarte mult. În una din zile, vă aflaţi în curte şi vedeţi pisica alergând în stradă. În acelaşi timp, o maşină vine pe stradă îndreptându-se direct înspre pisică. Aţi sări

să ajutaţi? Bineînţeles – chiar şi cei care iubiţi mai mult câinii aţi face tot ce vă stă în putinţă să salvaţi mingea de puf. De ce? Pentru că este lucrul bun de făcut şi îl va face fericit pe băieţel.

Dar, dacă băieţelul s-ar plânge că în casa lor este un şobolan mare şi scârbos, care i-a muşcat pe cei din familie şi le-a supt sângele, le-a mâncat mâncarea şi a răspândit boli? Dacă aţi vedea acel şobolan alergând în stradă şi maşina venind direct spre el, aţi sări să-l ajutaţi? Bineînţeles că nu! De fapt, probabil l-aţi încuraja pe şofer să bage viteză.

Exact asta a făcut Hitler cu poporul german. Folosindu-se de filme, de radio şi tipărituri, i-a convins că evreii nu sunt altceva decât nişte şobolani care le mâncau mâncarea, le sugeau sângele şi răspândeau boli. Dacă germanii nu scăpau de evrei, evreii aveau să scape cu siguranţă de germani. Printr-o propagandă constantă şi intensă, umanitatea evreilor a fost îndepărtată din ochii a milioane de oameni din cel de-al Treilea Reich. Curând după ce nu au mai fost văzuţi ca oameni, au urmat lagărele de concentrare şi camerele de gazare.

După finalul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a născut statul Israel, în anul 1948. Imediat după, cinci armate arabe au tăbărât asupra Israelului din toate părţile. Iar atacurile nu veneau doar din exterior. Arabi locali s-au revoltat şi au ucis evrei din interiorul graniţelor ţării. Dar au dus acestea la stârpirea poporului Israel? Bineînţeles că nu. Strategia Satanei nu va putea niciodată să împiedice planul lui Dumnezeu.

În anul 1973, de Yorn Kippur – Ziua Ispăşirii, cea mai sfântă zi din calendarul evreilor – o coaliţie de armate conduse de Egipt şi Siria au iniţiat un atac coordonat asupra poporului Israel. A fost o nepotrivire teribilă, armatele arabe mobilizând forţe echivalente în mărime cu cele ale lui NATO şi Europei la graniţele Israelului. Erau 1400 de tancuri siriene pe frontul din nord împotriva unui neînsemnat număr de 100 de tancuri ale Israelului. La graniţa sudică, Egipt a mobilizat 600.000 de soldaţi,

susţinuţi de 2000 de tancuri şi 550 de aeronave. Israel nu avea aproape nimic cu ce să se apere. Însumat, forţele vrăjmaşe aveau peste un milion de soldaţi – numărul fiind egal cu aproape o treime din întreaga populaţie a Israelului din acea perioadă. Imaginaţi-vă – ar fi ca şi cum o armată de 110 milioane de soldaţi ar invada brusc Statele Unite.

Când a început atacul, prim-ministrul Israelului, Golda Meir, a pus mâna pe telefon, şi l-a apelat pe Richard Nixon, preşedintele de atunci al Statelor Unite. Deşi era ora 03: 00, Nixon a răspuns. Meir i-a spus: „Domnule preşedinte, dacă nu ne veţi ajuta, Israelul nu va supravieţui nici măcar 24 de ore”.

După o pauză, preşedintele i-a răspuns: „Golda, în fiecare seară înainte de culcare, mama obişnuia să-mi citească poveşti din Biblie, în una dintre seri, în timp ce citea, s-a oprit şi mi-a spus: Richard, vreau să-mi promiţi că dacă vei ajunge vreodată într-o poziţie din care să poţi salva poporul Israel, nu vei ezita să o faci. Apoi, mama s-a întors la cititul poveştii şi nu a mai pomenit niciodată despre acest lucru. Acum, odată cu acest apel, înţeleg pentru prima dată de ce am devenit preşedintele Statelor Unite”. Nixon a închis telefonul, iar în următoarele 24 de ore, a avut loc cel mai mare transport aerian de armamente de la cel de-al Doilea Război Mondial până atunci. Au fost mobilizate toate bazele militare din Orientul Mijlociu, iar Israel a supravieţuit războiului din anul 1973.

Pentru că era consumată de Cuvântul lui Dumnezeu, ceva din inima mamei lui Nixon a făcut-o să înţeleagă că rolul creştinilor este să fie de partea Israelului. Satana caută să distrugă; Dumnezeu caută să păstreze. Statele Unite a avut mulţi ani rolul de a păzi poporul Israel, iar ca rezultat, Dumnezeu a binecuvântat America. Totul are legătură cu legământul avraamic, când Dumnezeu a spus că-i va binecuvânta pe cei care-l binecuvântează pe Avraam şi îi va blestema pe cei care nu o fac. Cred că mare parte din succesul preşedinţiei lui Donald Trump are

legătură directă cu modul în care acesta a respectat şi susţinut Israelul.

A urmat Războiul din Golf din anii 1990 – 1991, când Saddam Hussein a lansat 39 de rachete SCUD peste oraşe din Israel. Irakienii au ţintit în mod special Tel-Aviv-ul – cea mai populată regiune de la noi. Deşi aceste rachete tactice au produs pagube materiale, în mod miraculos, a fost pierdută doar o viaţă – iar aceea din pricina unui infarct.

Apoi a avut loc răscoala palestiniană – Intifada. Dar nu violenţa ne-a speriat cel mai tare, ci educaţia. Copiii palestinieni au fost şi sunt educaţi să urască evreii, folosindu-se materiale didactice care nu sunt foarte diferite de propaganda nazistă de mai demult. Deşi Israel este obligat să execute teroriştii, facem asta complet conştienţi că în Gaza şi în Cisiordania, palestinienii cresc noi generaţii de terorişti în fiecare zi.

Chiar şi astăzi există regimuri care jură să distrugă statul Israel. Vrăjmaşul continuă în încercările lui de a scăpa de poporul evreu. Nicio altă naţiune nu a avut de înfruntat acest fel de persecuţie constantă pentru o perioadă atât de îndelungată. Acest lucru nu poate fi explicat în mod natural; ce vedem că se întâmplă sunt atacuri spirituale. Unii oameni dau vina pe musulmani, dar Mohamed nici nu exista pe când amaleciţii au urmărit poporul Israel. Musulmanii nu erau prezenţi punând presiune pe faraon să omoare toţi bebeluşii de parte bărbătească. Islamul este doar una dintre armele din arsenalul războiului spiritual folosite în eforturile Satanei de a înşela naţiunile ca să distrugă ceea ce iubeşte Dumnezeu.

Dumnezeu are două popoare şi ambele sunt iubite de El şi au un viitor minunat în economia Lui.

Convingerea creştinilor să creadă că Dumnezeu a terminat-o cu Israel

Acum ajungem la cea mai tristă parte din această carte. Aici vedem cât de mult au căzut pradă mulţi oameni din biserică înşelăciunii vrăjmaşului. Scopul meu cu această carte nu a fost să aduc fiecare argument al

teologiei înlocuirii şi să le demasc rând pe rând. De fapt, misiunea mea nu a fost să vă dovedesc cât de greşit este acest sistem de credinţe, ci să vă demonstrez, prin Cuvântul lui Dumnezeu cât de imposibil este ca această teologie să fie corectă. Din Geneza şi până în Apocalipsa am văzut planul lui Dumnezeu pentru naţiunea Israel. Şi din Matei până în Apocalipsa – şi chiar şi în nişte pasaje din Vechiul Testament – am văzut planul lui Dumnezeu pentru Biserică. Dumnezeu are două popoare şi ambele sunt iubite de El şi au un viitor minunat în economia Lui. De aceea, nu este nicio surpriză faptul că înşelătorul este atât de determinat să creeze diviziuni şi vrăjmăşie între cei pe care i-a ales Dumnezeu.

Ce se întâmplă când Satana atacă Trupul (Biserica lui Iisus Hristos-n.tr.) în mod fizic? Acesta devine de multe ori mai puternic şi mai unit. Lucrul acesta a fost adevărat de-a lungul veacului Bisericii, cel mai recent în cazul persecuţiilor din ţări precum China, Nigeria şi Sudanul de Sud. În ţările vestice, unde nu există aproape deloc persecuţie, vrăjmaşul foloseşte altă tactică. În loc să atace din exterior, El se strecoară printre noi şi ne distruge din interior. Învăţăturile false, doctrinele false şi profeţii mincinoşi slăbesc şi divizează Trupul. În loc să ne înrădăcinăm în Biblie, distorsionăm şi compromitem şi explicăm adevărul lui Dumnezeu ca să ne facem mai acceptabili în ochii lumii.

În Cuvântul lui Dumnezeu a avut loc un eveniment fundamental când Domnul a început ceva nou cu Avraam. El a decis că va binecuvânta sămânţa lui Avraam, Isaac şi Iacov şi că prin ei va dărui naţiunilor trei lucruri: credinţa într-un singur Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, în mod nesurprinzător, Satana a avut o idee diferită. Nu a avut niciun interes să permită popularizarea credinţei într-un singur Dumnezeu, crearea Cuvântului lui Dumnezeu şi întruparea Fiului lui Dumnezeu pentru binele naţiunilor. Problema era că nu-L putea opri pe Dumnezeu din a-şi duce la împlinire planul. Repet, când cel creat se împotriveşte Creatorului, cel creat va pierde de fiecare

dată.

Deoarece Satana nu a putut împiedica planurile lui Dumnezeu, a decis să le distorsioneze. Nu a putut opri credinţa într-un singur Dumnezeu, aşa că şi-a folosit puterile de înşelăciune ca să pervertească imaginea pe care oamenii o au cu privire la acel Dumnezeu. Pentru mulţi, El a devenit o fiinţă mânioasă, a cărui unică dorinţă este să-i lovească pe oameni în cap când aceştia încalcă una dintre multele lui reguli de viaţă. Pentru alţii, Dumnezeu S-a transformat într-un urs de pluş uriaş. El nu vrea să condamne pe nimeni sau să le spună că ceea ce fac este greşit.

Mai degrabă, el este un uriaş disperat, care ne îmbrăţişează şi este gata să o facă oricând decidem noi să-l dăm atenţie în timpul zilei. Acelaşi lucru l-a făcut Satana cu modul în care oamenii îl văd pe Fiul lui Dumnezeu. El le-a distorsionat percepţia adevăratului Hristos, transformându-L în cineva care nu doreşte altceva decât ca toţi oamenii să se simtă speciali şi acceptaţi şi ca eu şi voi să umblăm toată ziua cu un zâmbet pe buze. Dacă noi suntem fericiţi, atunci şi Iisus este fericit.

Aceeaşi distorsiune a suferit-o şi Cuvântul lui Dumnezeu, în special când vine vorba de modul în care îi percep creştinii pe evrei. După cum am văzut mai devreme, teologia înlocuirii susţine că Dumnezeu a ales cândva Israelul să fie „lumina ochilor Lui” (Zaharia 2: 8), dar apoi acesta a dat-o în bară. Poporul s-a răzvrătit, s-au închinat la idoli, şi, cel mai rău dintre toate, L-au respins pe Mesia. Din pricina acestor păcate grosolane, Dumnezeu nu mai este interesat de ei. El i-a condamnat, iar acum sunt excluşi din imagine. Şi cum rămâne cu toate promisiunile făcute poporului Israel de-a lungul Vechiului Testament? Ele aparţin Bisericii – „noului Israel”.

Aceasta nu este o credinţă nouă. Chiar şi în primul secol, Pavel a putut să vadă această erezie începând să prindă formă. El a simţit cum întreaga lui învăţătură despre faptul că nu mai suntem sub lege, ci sub har, i-ar putea conduce pe oameni la concluzia că, gata – Dumnezeu

şi-a încheiat afacerile cu Israel. Astfel, el a abordat-o foarte clar, fără echivoc şi fără să ocolişuri. „Întreb, dar: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte”. (Romani 11: 1 – 2) Citiţi aceste versete de trei-patru ori. Dacă credeţi în teologia înlocuirii, citiţi-le de şapte-opt ori, până vă rămân în minte. Dumnezeu nu este nestatornic. El nu este capricios. El nu se răzgândeşte. El nu-şi izgoneşte poporul.

Însă Satana este un mincinos şi tatăl minciunii. Este bun la ce face. Şi încă de la începutul Bisericii, i-a găsit pe cei care sunt gata să-i accepte înşelăciunile.

Ignatie de Antiohia, un teolog de la finalul primului secol şi începutul celui de-al doilea, învăţa că oricine sărbătorea festivalul de Paşte se alinia cu evreii care L-au omorât pe Iisus. În al doilea secol, Iustin Martirul, un alt părinte al Bisericii primare afirma că legământul lui Dumnezeu cu evreii nu mai era în vigoare şi că neamurile le-au luat locul acestora. Cam în aceeaşi perioadă, Ireneu pretindea că evreii au fost dezmoşteniţi de harul lui Dumnezeu.

În următorul secol, Tertulian i-a considerat responsabili pe evrei pentru moartea lui Iisus şi a spus că, prin urmare, Tatăl i-a respins. Apoi a venit Origen, care nu doar că era responsabil pentru alegorizarea multor părţi din Scripturi, dar a şi spus că crucificarea lui Iisus era doar din vina evreilor. Asta a condus la un ton antisemitic în scrierile lui.

Cu timpul, ura şi violenţa au continuat să crească.

În al patrulea secol era foarte greu pentru evrei în relaţie cu Biserica. În anul 305, Sinodul din Elvira din Spania le-a interzis creştinilor să se asocieze cu poporul evreu. Aici era inclus totul, de la căsătoria cu un evreu, la a lua masa cu un evreu şi la simpla binecuvântare a unui evreu. 20 de ani mai târziu, la Conciliul de la Niceea, din Turcia, liderii bisericii au decis să scoată celebrarea învierii lui Iisus din sărbătoarea primelor roade a evreilor

şi, în schimb, să o alinieze cu sărbătoarea păgână de Paşte. Pentru a justifica acest lucru, au spus: „S-a declarat a fi mult prea nevrednic ca această cea mai sfântă dintre toate festivalurile, să urmeze obiceiul evreilor care şi-au mânjit mâinile cu cea mai înspăimântătoare crimă... în consecinţă, adoptând în mod unanim acest regim, ne dorim, fraţii noştri dragi să ne separăm de compania detestabilă a evreilor...” 13 Nu este de mirare că evreii nu au început să umple bisericile ca răspuns al dragostei lui Iisus arătate faţă de poporul Său?

Apoi, în secolul al patrulea, Eusebiu a cercetat toate binecuvântările şi blestemele din Scripturi şi a decis în mod îndrăzneţ că binecuvântările aparţin neamurilor şi blestemele aparţin evreilor. Ioan Hrisostom a scris: „Sinagoga nu este doar un bordel şi un teatru, mai este şi o peşteră de tâlhari şi un loc adăpost pentru fiarele sălbatice... Ei trăiesc pentru pântecul lor, se zgâiesc la lucrurile acestei lumi, starea lor nu este mai bună decât aceea a porcilor sau caprelor”. 14 Evreii nu sunt decât nişte fiare sălbatice, nu sunt mai presus de porci sau capre? Uau, bănuiesc că Hrisostom nu a primit multe invitaţii de bar mitzvah.

Aş putea continua, dar nu o voi face. Mulţi care urmează teologie înlocuirii se uită în trecut şi spun: „Vezi, până şi părinţii bisericii primare credeau că Dumnezeu a respins Israelul. Cine eşti tu să spui că nu a făcut-o?” Eu nu îmi iau teologia de la părinţii Bisericii. Multe lucruri ei le-au înţeles bine şi multe lucruri le-au înţeles greşit. În schimb, dacă vreţi să mă atacaţi cu Ignatie, Iustin Martirul şi Origen, eu vă atac cu apostolul Pavel. Cum ar putea cineva să citească Romani 9 şi 11 şi temele de răscumpărare consistente direcţionate spre Israel în cărţile profeţilor şi să continue să spună că Dumnezeu i-a părăsit pe cei pe care i-a numit ai Săi? Dumnezeu este 100% credincios ambelor popoare pe care şi le-a ales. Acest adevăr este fundamental credinţei noastre.

Convingerea israeliţilor să fie sătui de persecuţie

A treia strategie pe care o foloseşte Satana ca să înşele lumea ca să facă Israelul irelevant este de a-i face chiar pe israeliţi să fie sătui de persecuţie. El vrea să-i obosească. Să-i epuizeze. Să-i facă atât de sătui să aibă tot timpul suliţa tuturor celorlalţi îndreptată spre ei încât să facă tot ce le stă în putinţă ca să devină populari şi să se înţeleagă cu restul lumii. Pace cu orice preţ. Iar această strategie funcţionează în mod ingenios. De fapt, cuvântul evreiesc *shalom* – care înseamnă „pace" – este unul dintre cele mai comune cuvinte în cântecele Israelite. Suntem un popor pur şi simplu sătul de toate conflictele şi ne dorim să ne înţelegem cu ceilalţi. Dacă ar fi existat o exclamaţie naţională a evreilor, aceea ar fi fost un oftat adânc.

Nu este nicio surpriză pentru nimeni că înainte de anul 1948 a fost anul 1947. În anul dinaintea independenţei Israelului, Statele Unite a oferit un plan pentru împărţirea ţării între arabi şi evrei. Harta aceea le era favorabilă în mare parte arabilor. Lor li se dădea Ierusalimul, munţii ludeei şi Samariei, regiunea strategică a Galileei Superioare şi părţi din deşert. Era o afacere teribilă pentru poporul evreu, însă erau atât de obosiţi după Holocaust că au gemut: „Sigur, acceptăm". Slavă Domnului că arabii au refuzat.

În timpul Războiului de Şase Zile din anul 1967, trupele Israelite au ajuns până la Muntele Templului. Au luat Ierusalimul înapoi de la iordanieni şi au reunit oraşul. Şi ar fi putut continua. Ar fi putut urca pe Muntele Templului şi să înfigă în pământ steagul israeliţilor. Aveau puterea de a îndepărta Cupola Stâncii şi de a demola moscheea Al-Aqsa şi să ridice în locul ei cel de-al treilea templu. Şi totuşi nu au făcut-o. Nu era timpul potrivit – repercusiunile ar fi fost mult prea intense. În schimb, prim-ministrul şi ministrul de apărare au lăsat Muntele Templului în mâinile musulmanilor şi le-au oferit din nou arabilor un stat palestinian – pe care aceştia, desigur, l-au respins. Israel era gata să renunţe la cel mai sfânt loc al iudaismului pentru că oamenii erau prea obosiţi să mai ducă încă o luptă.

Există o imagine din anul 1993 din curtea Casei Albe în care prim-ministrul Yitzhak Rabin dă mâna cu directorul PLO, Yasser Arafat, sub privirea atentă şi zâmbitoare a preşedintelui Statelor Unite, Bill Clinton. Îmi place să numesc această imagine „cel Bun, cel Rău şi cel Urât”, dar nu vreau să vă spun cine este cine. Această poză a fost făcută pentru celebrarea semnării acordurilor de la Oslo, care se presupunea că vor aduce pace în Orientul Mijlociu. A venit pacea? Bineînţeles că nu. De fapt, tot ce am primit au fost tricouri pe care era scris: „Prim-ministrul nostru s-a dus la Casa Albă şi nu a venit înapoi decât cu această poză jalnică în care dă mâna cu un om responsabil de moartea a mii de evrei”. În mod nesurprinzător, dacă acele tricouri chiar ar fi existat, nu s-ar fi vândut chiar aşa de bine. Dar, doar imaginaţi-vă: liderul naţiunii noastre a dat mâna cu un criminal şi un terorist al cărui scop principal în viaţă era să-i împingă pe evrei în Marea Mediterană. Atât de sătui suntem.

În anul 2004, după ani de zile în care am fost spălaţi pe creier că Gaza şi Cisiordania aparţin palestinienilor, am înghiţit în sfârşit minciuna că dacă am evacua acele regiuni am avea pace. Aşadar, Israelul şi-a retras coloniştii şi aşezările din Fâşia Gaza şi a demolat clădirile. Le-am dat pământul palestinienilor pe gratis. De ce? Pentru că ne-am gândit: *în sfârşit pace!*

Ştiţi ce au făcut palestinienii? Fiecare aşezare evacuată a fost înlocuită cu o tabără de terorişti. Iar acum – chiar până în ziua de azi – multe torpile zboară dinspre Gaza spre Israel. Acesta este darul lor pentru noi. Aşa îşi arată aprecierea. Aţi crede că învăţăm din acestea, dar suntem pur şi simplu prea obosiţi.

În iunie 2006, caporalul Armatei Israeliene (IDF), Gilad Shalit, a fost răpit de trupele palestinienilor într-un raid peste teritoriul israeliţilor. Următoarele 1934 de zile a fost reţinut într-o temniţă a organizaţiei Hamas din Gaza, de unde a încercat să-l scape IDF, iar guvernul a încercat să-i negocieze eliberarea. În cele din urmă au făcut o înţelegere, iar în schimbul unui singur caporal, Israel a

înapoiat grupării Hamas 1027 de prizonieri – mulţi dintre ei teroriştі cu mâinile pătate de sângele evreilor. Atât de sătui suntem de conflicte. Îmi amintesc că am fost foarte mişcat în lăuntrul meu când am văzut elicopterul care-l purta pe Shalit spre casă zburând pe deasupra casei mele. Toată naţiunea era în lacrimi. Aceasta a fost o înţelegere nebunească – 1.027 de oameni în schimbul unuia singur. Dar suntem atât de sătui ca oricine dintre ai noştri să sufere că am face orice este necesar pentru a obţine pace.

Aceasta este atitudinea care va pregăti Israelul pentru acceptarea demersurilor lui Anticrist. Când acesta va veni cu mesajul lui de *shalom,* naţiunea evreilor va fi gata să-l primească deoarece tot ce ne dorim este să fim iubiţi şi acceptaţi. Dedicarea noastră faţă de chemarea lui Dumnezeu de a ne separa – de a fi sfinţi – nu mai există de mult. Acum dorinţa noastră este să facem parte din gaşcă.

Strategiile Satanei sunt simple şi funcţionează atât de bine.

ISRAEL ŞI BISERICA

De ce există atât de multă vrăjmăşie între naţiuni şi Israel? Şi de ce – în trecut şi chiar până azi – mulţi oameni din biserică dispreţuiesc primul popor ales de Dumnezeu? Răspunsul la *de ce?* are legătură cu *cineva.* Vrăjmaşul vrea să se asigure că evreii sunt consideraţi părăsiţi şi uitaţi de Dumnezeu. Repet, din nefericire sunt mult prea mulţi oameni în biserică grabnici să-i înghită minciunile.

Este totodată datoria noastră să protejăm adevărul Scripturii din biserică de doctrinele înşelătoare care îi scot pe evrei din inima Creatorului.

În acelaşi fel în care Biserica a fost aleasă pe vecie de Dumnezeu să fie poporul Lui, şi evreii au fost aleşi. Noi cei din biserică trebuie să recunoaştem acest adevăr. Este responsabilitatea noastră să facem cunoscut naţiunilor faptul că Dumnezeu iubeşte Israelul. Este totodată datoria noastră să protejăm adevărul Scripturii din biserică de doctrinele înşelătoare care îi scot pe evrei din inima Creatorului. În cele din urmă, este atât bucuria, cât şi provocarea noastră să găsim modalităţi de a mângâia

Israelul.

Citim în Isaia: „Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiţi bine Ierusalimului şi strigaţi-i”. (40: 12) în textul original în limba ebraică, cuvântul „a mângâia” este la modul imperativ. Cu alte cuvinte, este o poruncă. Aşadar, Dumnezeu porunceşte cuiva să-i mângâie poporul. Ani de zile m-am întrebat: *Cui îi dă această poruncă*? apoi am dat peste 2 Corinteni 1 şi mi s-a clarificat totul. „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz”. (versetele 3 – 4) Există un singur grup de oameni pe toată planeta căruia i s-a dat abilitatea de a mângâia, inclusiv pe Israel: credincioşii care formează Biserica. Aceasta este slujba noastră. Aceasta este bucuria noastră.

Cum arată această mângâiere? Asta vom explora în ultimul capitol.

Capitolul 13.

BINECUVÂNTAREA CELOR CARE BINECUVÂNTEAZĂ

Cum poate sprijini Biserica poporul Israel?

Clip-clop. Clip-clop. Bărbatul s-a chinuit să-şi ridice obrazul de pe pământul nisipos în timp ce căuta să se focalizeze pe sunet. Simpla ridicare din cap nu era un lucru uşor. Simţea nodurile din dosul craniului, unde lovise bâta ca pe nişte greutăţi de 45 kg care-i împingeau faţa în jos. Cu un geamăt, s-a forţat să-şi schimbe perspectiva, reuşind să vadă cu ochii înceţoşaţi şi umflaţi un bărbat pe un măgar. Dar nu era un bărbat oarecare – hainele fine în care călătorea şi animalul de povară bine îngrijit arătau clar că el era unul din oamenii puşi deoparte. Acest trecător era un preot, un slujitor la templu. Bărbatul a fost invadat de un sentiment de uşurare. Dacă ar fi existat cineva care să-l ajute, cu siguranţă ar fi acest om al lui Dumnezeu. Toate temerile lui că va rămâne în drum peste

noapte, expus la elemente şi la animalele sălbatice, s-au risipit. Lacrimile i-au umplut ochii deja uzi.

„Ajutor!”, a reuşit el să sufle. „Ajută-mă, te rog!”

Însă preotul nu s-a oprit, nici măcar nu şi-a întors privirea. Omul căzut la pământ ştia că nu avea cum să nu fie văzut. Se afla chiar pe marginea drumului îngust, unde îl lăsaseră tâlharii cei violenţi.

„Ajută-mă!”, a gemut el. „Te rog, nu pleca”.

Dar curând sunetul copitelor s-a îndepărtat, fiind înlocuit de o linişte ca de mormânt. Lumea bărbatului a fost învăluită iarăşi de întuneric.

O durere l-a înjunghiat într-o parte. A ţipat şi s-a tras fără să vrea. Ridicându-şi privirea, a văzut un bărbat cu un toiag în mână trăgându-se îndărăt. Oricât de surprins era să fie trezit în felul acesta, şi vizitatorul părea surprins în egală măsură să vadă că omul prăbuşit încă trăia. Făcând calculele, a înţeles că vizitatorul doar a căutat să vadă dacă dă semne de viaţă împungându-i o coastă-două rupte, însă, în ciuda durerii, l-a cuprins un sentiment de uşurare. Din nou, nici omul acesta nu era unul oarecare – hainele şi echipamentul lui tribale erau cele ale unui levit. Poate nu lucra la templu, dar era tot un om al lui Dumnezeu. Omul părăsit avea să fie salvat.

Apoi levitul a început să se dea în spate. Pe faţa lui se citeau repulsia, teama şi dezgustul. A continuat să se retragă până pe marginea cealaltă a drumului, unde a făcut cale întoarsă şi a pornit grăbit spre Ierihon. Lipsa de nădejde şi de ajutor l-au copleşit pe bărbat şi plânsetele îi răvăşeau şi răsuceau trupul vătămat.

A mai trecut o bucată de vreme, iar victima nevinovată ştia că în spatele lui, de cealaltă parte a dealurilor, soarele avea să apună curând. Ce ar putea să se întâmple apoi l-a cutremurat. A început să se roage şi curând şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

O mână blândă l-a scuturat de umăr. El a zâmbit imaginându-şi că este soţia lui şi îl trezeşte în una din acele dimineţi rare când poate dormi până după ce răsare soarele. Apoi durerea l-a izbit şi el şi-a revenit în mod

alert. Şi-a deschis ochii şi s-a umplut de groază. O singură privire aruncată omului plecat asupra lui, şi nu a avut nicio îndoială că avea să fie jefuit din nou – poate bătut, poate omorât. Cel care-l privea, cu ceea ce trebuie să fie o îngrijorare falsă pe chip, era un samaritean.

„Liniştește-te, liniştește-te”, a insistat samariteanul în timp ce bărbatul rănit încerca să se retragă.

„Ia-ţi mâinile de pe mine! Nu mai am nimic! Mi-au luat totul – jur!”

„Relaxează-te, prietene. Vreau să te ajut”, i-a răspuns celălalt zâmbind cu compasiune. „Am în geantă un unguent care îţi va face bine. Apoi, lasă-mă să te urc pe măgar şi să te duc în Ierihon. Nu vei supravieţui dacă vei rămâne peste noapte singur aici”.

Bărbatului rănit nu i-a luat decât un moment să-şi cântărească opţiunile şi să-şi dea seama că are doar una. Ezitant la început, l-a lăsat pe samaritean să-i ungă rănile şi să-l panseze. Curând, reticenţa i s-a transformat în recunoştinţă şi a început să-i mulţumească din nou şi din nou străinului. Călătoria spre Ierihon a fost una lungă şi dureroasă, însă, în cele din urmă, bărbatul a ajuns într-un pat de han şi rănile i-au fost îngrijite de un doctor adevărat.

RESPONSABILITATEA BISERICII

Când a spus Iisus această pildă, ideea Lui era că noi ar trebui să-i iubim în mod sacrificial pe toţi oamenii, indiferent de cine sunt ei. În timp ce o citim, focalizarea noastră cade în mod principal pe bunul samaritean şi pe faptul că el a făcut ce trebuie. Tindem să petrecem mai puţin timp concentrându-ne pe preotul şi pe levitul care nu au făcut ce ar fi trebuit să facă. Nu este vorba de faptul că nu ştiau ce este bun şi ce este greşit. Moralitatea cu privire la a ajuta sau a nu o face nu era un lucru de care să ne îndoim când vine vorba de aceşti doi oameni adânciţi în lege. Ei ştiau exact ce ar trebui să facă, dar au ales pur şi simplu să nu acţioneze. În epistola fratelui lui Iisus, Iacov, citim: „Deci cine ştie să facă bine, şi nu face, săvârşeşte un păcat!” (Iacov 4: 17) Cu alte cuvinte, păcatele prin omitere

sunt la fel de grave precum cele prin comitere. Preotul şi levitul au ştiut ce este bine să facă şi astfel, nefăcând acel lucru, au păcătuit.

Astfel, dacă Dumnezeu a transmis clar că este responsabilitatea Bisericii să susţină Israelul, dar creştinii au întors spatele poporului evreu, la ce concluzie ajungem? Repet, păcatele prin omitere sunt tot păcate. Întrebarea fundamentală este aceasta: are astăzi Biserica o responsabilitate faţă de poporul evreu?

În paginile acestei cărţi am prezentat cazul biblic referitor la faptul că Israel este fără îndoială o naţiune aleasă de Dumnezeu cu un scop anume şi pentru un sezon anume. Însă înşelăciunea cu privire la Israel este răspândită în toată America şi în întreaga lume şi sursa ei poate fi identificată în păcatul original din Geneza 3. Din momentul în care soarta Satanei a fost pecetluită, el s-a întors împotriva poporului Israel. Influenţa lui este mare şi în ziua de azi.

Primesc în fiecare zi sute de mesaje pe telefon, pe Facebook şi comentarii pe Youtube. Aţi fi surprinşi să ştiţi cât de multe din ele sunt pline de obscenităţi. În fiecare dimineaţă când mă trezesc, citesc cu atenţie aceste urări de „bună dimineaţa”. Nu cu mult timp în urmă am primit un mesaj de la un bărbat care se presupunea că este creştin. Sugestia lui plină de dragoste era ca, din moment ce sursa celor mai multe probleme din lume este Israel, Statele Unite să bombardeze pur şi simplu naţiunea noastră mică – problemă rezolvată! Iar el este doar unul dintre mulţi oameni cu o ură agresivă împotriva poporului Israel.

Undeva pe parcurs, minciuna că Israelul de azi este într-un anume fel diferit faţă de Israelul din Vechiul Testament a prins teren în Biserică. În timp ce Israelul din Biblie merită reverenţă, împotriva Israelului de azi se poate lupta, el poate fi boicotat şi distrus. Presupunerea este că pe atunci, Israel conţinea poporul ales de Dumnezeu. Însă astăzi, Israel nu este cu nimic diferit faţă de orice altă naţiune plină de atei şi adepţi ai unor religii

false.

Cu câţiva ani în urmă, un teolog american proeminent şi urmărit de foarte multă lume a avut o predică despre locul poporului Israel în economia lui Dumnezeu. El a spus: „Promisiunile făcute lui Avraam, inclusiv promisiunea cu privire la ţară, vor fi moştenite precum un dar veşnic doar de Israelul adevărat, spiritual, şi nu de Israelul cel necredincios şi nesupus… Prin credinţa în Iisus Hristos, Mesia din poporul evreu, neamurile devin moştenitoare ale promisiunii făcute lui Avraam, inclusiv ale promisiunii cu privire la ţară… De aceea, statul secular actual al lui Israel nu poate să aibă o pretenţie divină actuală asupra ţării, însă noi şi ei trebuie să căutăm să ajungem la o înţelegere paşnică, nu bazată pe drepturile divine actuale, ci pe principiile internaţionale de dreptate, milă şi de posibilităţi practice”. 15

O absurditate în toată regula – nimic bun nu este în poporul evreu. Aceasta este rădăcina problemei. Când îndepărtezi de la poporul Israel drepturile lor divine, chemarea lor divină şi destinaţia lor în acord cu voia lui Dumnezeu şi adaugi în schimb limbajul zilei de astăzi, „principiile internaţionale de dreptate, milă şi de posibilităţi practice”, Cuvântul lui Dumnezeu este înlocuit de moravurile lumii. Şi care sunt eticile de dreptate şi milă ale societăţii noastre globale? Ca bebeluşii să nu se nască. Ca homosexualitatea şi confuzia de gen să fie celebrate. Cu fiecare zi ce trece, standardele lumii de dreptate şi milă se îndepărtează tot mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu. Precum scria Pavel: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi”. (Romani 3: 4) Noi trebuie să folosim Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul nostru standard, indiferent de cât de mult se împotriveşte definiţiei neprihănirii din cultura noastră. Şi trebuie să luăm cuvintele din Scripturi la adevărata lor valoare, chiar dacă nu se potrivesc noţiunilor noastre doctrinare preconcepute.

Dumnezeu a scris Biblia să fie înţeleasă de bărbaţi şi femei, de la cei mai înţelepţi până la cei mai puţin învăţaţi.

De aceea, pe cât de mult posibil, trebuie să folosim o hermeneutică directă, literală pentru a înţelege Scripturile. Ce citiţi în Biblie înseamnă aproape întotdeauna ceea ce pare să însemne. Nu aveţi nevoie de doctorate în studiu biblic pentru a fi capabili să discerneţi adevărul din spatele scrierilor istorice ale lui Moise, psalmilor lui David, înţelepciunii lui Solomon, profeţiilor lui Isaia, naraţiunilor lui Ioan şi doctrinelor lui Pavel. Desigur, pe măsură ce învăţăm mai mult despre istoria şi contextul cultural al scrierilor, putem dobândi o înţelegere mai profundă a anumitor părţi din Scripturi, însă descoperirea contextului cultural nu ne va permite brusc acces la semnificaţii secrete sau la coduri biblice sau la interpretări alegorice. Din nefericire, această dorinţă de a descoperi un sens mai profund prin alegorizarea Scripturii a pornit cu secole în urmă de la Origen şi poate fi regăsită încă în hermeneutica unor pastori precum cel menţionat anterior. Este în esenţă hermeneutica de genul „deşi pare destul de evident că Biblia vrea să spună cutare lucru, în cine veţi crede – în mine sau în ochii voştri mincinoşi?”

DOUĂ POPOARE ALESE

Dumnezeu nici nu putea să transmită mai clar faptul că este un Dumnezeu care nu îi va abandona pe cei care-l aparţin. Profetul Samuel a declarat: „Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina Numelui Lui celui mare, căci Domnul a hotărât să facă din voi poporul Lui”. (1 Samuel 12: 22) Unde mai încape „Da, dar…” în această declaraţie? Chiar şi în declaraţia de avertizare a lui Samuel de la finalul acestui discurs, ameninţarea pedepsei pentru nelegiuire se extinde la acea generaţie şi la împăratul ei – nu la poporul evreu ca întreg.

„Dar, Amir, este vorba de o perioadă diferită. S-a întâmplat înainte ca evreii să-L fi respins pe Mesia”. Adevărat. Totuşi, după cum am văzut deja în nenumărate rânduri, Pavel ne face cunoscut că absolut nimic nu s-a schimbat între Dumnezeu şi Israel. „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin.

Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte". (Romani 11: 1 – 2) Este nevoie de un joc foarte îndemânatic de Twister doctrinal pentru a îndepărta această afirmaţie îndrăzneaţă şi directă.

Dumnezeu a folosit poporul Israel ca să se prezinte lumii neamurilor şi foloseşte Biserica pentru a atrage Israelul înapoi la El.

Evreii sunt poporul ales de Dumnezeu. Biserica este poporul ales de Dumnezeu. De ce trebuie să insiste unii oameni atât de mult că nu poate exista decât unul dintre ele? La momentul de faţă, doar cel de-al doilea popor urmează calea neprihănirii. Dar, sincer, nu este un lucru nou pentru Israel. Când în toată istoria Israelului au fost evreii complet pentru Dumnezeu? Cu siguranţă nu când pribegeau prin pustie. Nu în perioada judecătorilor şi nici măcar în perioada împăraţilor. Vă amintiţi când a fugit David de împăratul Saul? Soţia lui, Mical, a luat un idol care era în casa lor şi l-a ascuns în patul lui Davidâm brăcat în blană de capră, pentru a-i păcăli pe slujitorii lui Saul.

Chiar şi când s-a întors poporul Israel din exil, au înlocuit un sistem de valori fals cu altul – au lăsat în urmă închinarea la idoli şi au început să se închine legii. Dacă după toată istoria de răzvrătire şi apatie a Bisericii împotriva lui Dumnezeu, El nu i-a părăsit, de ce am crede că ar fi diferit în cazul unui popor Israel răzvrătit şi apatic din ziua de azi? Şi dacă Dumnezeu nu a abandonat Israelul, de ce am concluziona noi, care-L urmăm pe El, că am putea să tratăm poporul evreu cu altceva în afară de dragoste?

Deşi am evidenţiat în această carte distincţia dintre Israel şi Biserică, trebuie să recunoaştem şi interconexiunile noastre. Dumnezeu a folosit poporul Israel ca să se prezinte lumii neamurilor şi foloseşte Biserica pentru a atrage Israelul înapoi la El.

„În ce priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, şi aceasta spre binele vostru; dar în ce priveşte alegerea, sunt iubiţi, din pricina părinţilor lor. Căci lui Dumnezeu nu-

l pare rău de darurile şi de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu, şi după cum, prin neascultarea lor, aţi căpătat îndurare acum, tot aşa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete şi ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toţi". (Romani 11: 28 – 32)

Da, Israel este o naţiune necredincioasă. Dar totul face parte din planul lui Dumnezeu. Chemarea irevocabilă făcută evreilor ca naţiune pregăteşte terenul pentru chemarea spirituală irevocabilă făcută Bisericii. Dragostea Lui neschimbată faţă de poporul Israel, în ciuda păcatelor şi eşecurilor lor, este ceea ce ne dă încrederea că dragostea Lui nu se va îndepărta de la noi, în ciuda păcatelor şi eşecurilor noastre. Această interconectare este cu sens dublu. Mila Lui arătată Bisericii – chiar şi când noi nu ne supunem – arată poporului Israel centrat pe lege că mila Lui este mai mare decât păcatele lor. Dacă „Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5: 8), cum am putea noi ca popor al lui Dumnezeu să facem mai puţin decât să iubim în mod sacrificial poporul Israel, chiar dacă ei încă sunt în păcat?

Dragostea neschimbată a lui Dumnezeu faţă de poporul Israel, în ciuda păcatelor şi eşecurilor lor, este ceea ce ne dă încrederea că dragostea Lui nu se va îndepărta de la noi, în ciuda păcatelor şi eşecurilor noastre.

Dumnezeu să fie găsit adevărat, şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi – El nu-i va abandona niciodată pe cei pe care i-a numit ai Săi. Responsabilitatea noastră în calitate de credincioşi este să iubim ce iubeşte Dumnezeu. El încă iubeşte poporul pe care l-a ales întâia oară. Cei din biserică care resping Israelul trebuie să fie foarte atenţi. Dacă suntem împotriva a ce iubeşte Dumnezeu sau chiar urâm ce iubeşte El, nu va trece mult până să începem să iubim ceea ce Dumnezeu nu aprobă sau urăşte.

CE NU AR TREBUI SĂ FACĂ BISERICA

Biserica a fost chemată să iubească şi să susţină Israelul. Cu toate acestea, sunt unii care îşi duc prea departe dragostea faţă de Israel. În primul rând, sunt unii care, în dorinţa lor de a vedea tot Israelul mântuit mai degrabă acum decât la finalul necazului, au atribuit poporului evreu o cronologie spirituală. Ei au venit cu conceptul unui legământ dublu – unul cu neamurile şi unul cu evreii. Pentru neamurile noului legământ, mântuirea este prin har, „prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. (Efeseni 2: 8 – 9) însă evreilor care L-au respins pe Hristos, şi au respins astfel harul care vine prin lucrarea Lui de la cruce, în dragostea Lui cea mare, Dumnezeu le permite mântuirea prin supunerea faţă de vechiul legământ.

Însă chiar Iisus a negat posibilitatea unei perspective care să susţină un legământ dublu în noaptea când a fost vizitat în mod clandestin de un fariseu. Printr-o declaraţie care a risipit orice şansă a unei mântuiri bazate pe meritul personal, Iisus i-a spus liderului religios evreu:

„Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu. (…) Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”. (Ioan 3: 3, 14 – 16)

Nu există obiecţii. Nu există distincţii între evrei şi neamuri. Cuvintele „un „şi „oricine” sunt a-tot-cuprinzătoare. Mântuirea vine doar prin credinţa în Iisus Hristos.

Al doilea mod în care oamenii iubesc şi susţin în mod nepotrivit poporul Israel este să cadă în capcana „Imitaţia este cea mai sinceră formă de flatare”. Astfel, mulţi dintre cei din neamuri spun că vor să devină evrei. Şi, permiteţi-mi să vă spun, pot deveni destul de militanţi în

pseudoevreimea lor. Mi s-a întâmplat să mă privească unii oameni când iau micul-dejun şi să fie nefericiţi observând felii dintr-un anumit produs glorios din carne de porc aliniate pe farfurie alături de ochiuri. „Cum ai putut să faci asta, Amir? Eşti evreu!” Eu le transmit că dacă vor să înceapă să urmeze legi de alimentaţie evreieşti, pot să o facă. Doar să nu se atingă de micul meu dejun.

Atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament, Biblia nu ne arată nici măcar un caz în care o persoană să fie mântuită prin respectarea legii. De fapt, ea ne spune clar că nimeni nu poate respecta legea în mod desăvârşit. Şi pentru că legea este sfântă ca întreg, dacă încâlci una dintre legi, le-ai încălcat pe toate. Unul Singur a împlinit legea, şi acela este Iisus. Dumnezeu nu ne-a dat legea ca noi s-o putem completa. Ea ne-a fost dată ca să înţelegem că avem nevoie de un Mântuitor – că nu ne putem ocupa singuri de păcatele noastre.

Şi totuşi, ce fac unii oameni? Ei sugerează că neamurile ar trebui să înceapă să respecte legea şi toate sărbătorile. Desigur, mântuirea vine prin har, prin credinţă, dar trebuie apoi să faci cutare şi cutare lucru. Ei promovează o doctrină a mântuirii de genul „Iisus plus”. Aceşti oameni înţeleg Romani 11 complet pe dos. Pavel a scris: „Prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos”. (Romani 11: 11) în cazul multor creştini, în loc ca mântuirea lor prin har să provoace evreii la gelozie, ei se lasă provocaţi la gelozie prin aderarea evreilor la lege.

CE AR TREBUI SĂ FACĂ BISERICA

Dacă acestea sunt lucrurile pe care *nu* ar trebui să le facă Biserica, care sunt cele pe care ar trebui să le facă? Cum ar trebui ea să susţină celălalt popor ales de Dumnezeu?

Să se roage în primul şi primul rând, Biserica trebuie să se roage pentru Israel. Există trei rugăciuni pe care Biserica ar trebui să le înalţe pentru naţiunea Israel. Primele două se află în Psalmul 122: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucure de

odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, şi liniştea, în casele tale domneşti!” (versetele 6 – 7) în primul rând, rugaţi-vă pentru pace. În ciuda tuturor întâmplărilor negative din anul 2020, a fost un an de vârf în ceea ce priveşte pacea poporului Israel cu lumea arabă. La momentul în care scriu aceste cuvinte, cu ajutorul Statelor Unite, Israel şi-a normalizat relaţiile cu Emiratele Arabe Unite, Bahrain, Sudan şi Maroc. Şi, după toate indiciile, urmează Arabia Saudită. Dumnezeu ascultă rugăciunile Bisericii Lui.

Cea de-a doua rugăciune pe care o găsim în pasaj este pentru prosperitatea Israelului. Când privim la această ţară acum în comparaţie cu modul în care arăta cu 72 de ani în urmă, când şi-a declarat independenţa, este imposibil să nu vedem mâna lui Dumnezeu la lucru. Israel este un lider mondial pe piaţa energiei, în domeniul tehnologiei, agriculturii, medicinei şi în multe altele. Nu a mai existat în toată istoria lumii o naţiune care să înflorească atât de rapid, în special în mijlocul opresiunilor internaţionale constante. Aceasta nu poate fi decât lucrarea lui Dumnezeu care consideră Israelul „lumina ochilor Lui”. (Deuteronom 32: 10)

Putem, de asemenea, să vedem în acest psalm natura retroactivă a susţinerii poporului Israel. Pe măsură ce iubim naţiunea şi ne dorim să aibă pace şi să fie prosperă, şi noi vom prospera. Cred că din momentul în care preşedintele Truman a recunoscut naţiunea lui Israel proaspăt declarată, în anul 1948, America a fost unul dintre principalii beneficiari ai acestei promisiuni.

Cea de-a treia rugăciune pentru poporul evreu este pentru mântuirea lor. Da, va exista o trezire naţională la finalul necazului, însă, între timp, ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să mântuiască tot mai mulţi evrei şi să-i salveze acum, prin credinţa în iertarea care se găseşte în sângele lui Iisus care a curs la cruce, de la a fi nevoiţi să suporte necazul lui Iacov. Eu sunt unul dintre acei evrei care nu au trebuit să aştepte ca să-L recunoască pe Acela pe care L-au răpus. Eu am experimentat libertatea care vine prin faptul că am lăsat deoparte faptele mele bune şi m-am

încrezut în lucrarea Mântuitorului meu. Chiar în timp ce aşteptăm trezirea aceea finală, să ne rugăm pentru o trezire actuală în naţiunea Israel.

Să proclame

A doua modalitate prin care pot bisericile să susţină Israelul este să predice adevărul cu privire la dragostea continuă a lui Dumnezeu pentru ei. Am vorbit deja despre pastori nechibzuiţi care susţin că Dumnezeu a respins Israelul. Cu toate acestea, mai există un grup de pastori care contribuie la ignoranţa biblică a turmei lor – cei care nu predică deloc despre Israel. Precum acel unchi stânjenitor, nemanierat, pe care nimeni nu vrea să-l invite la masa de Crăciun, Israelul din zilele noastre a ajuns să fie persona non grata în multe din biserici. Ignorând poporul Israel ratăm o ocazie ideală de a învăţa despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, despre fântâna fără fund a iertării Lui şi despre asigurarea dătătoare de pace a mântuirii noastre. Pastorilor, nu neglijaţi Israelul. Celebraţi naţiunea ca fiind o demonstrare a puterii lui Dumnezeu. Lăsaţi-i pe cei din bisericile voastre să vadă, prin intermediul poporul Israel, faptul că Dumnezeu încă este un Dumnezeu al minunilor.

Să dăruiască

Ultima modalitate prin care vă puteţi arăta dragostea este să susţineţi financiar poporul Israel. „Stai puţin, Amir. Nu-mi amintesc să fi citit asta în Biblie”. Ei bine, apare în Biblie – nu inventez nimic. Când Pavel îşi încheia epistola către biserica din Roma, i-a încurajat pe credincioşii de acolo să dăruiască bisericii de evrei din Ierusalim. „Acum mă duc la Ierusalim să duc nişte ajutoare sfinţilor. Căci cei din Macedonia şi Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinţii care sunt în Ierusalim. Negreşit, au avut bunătatea; dar era şi o datorie faţă de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovniceşti, este de datoria lor să-i ajute şi ele cu bunurile lor pământeşti”. (Romani 15: 25 – 27) Folosind ca exemplu bisericile din Macedonia şi Ahaia (Filippi, Thessalonica, Berea şi Corint), Pavel a provocat

creştinii din Roma să-şi susţină financiar fraţii şi surorile din Israel. De ce? Pentru că le erau datori. De la evrei au primit neamurile „binecuvântări duhovniceşti”. Aşa că este normal ca, în schimb, neamurile să binecuvânteze evreii cu „bunuri pământeşti”. Noi, credincioşii, suntem beneficiari ai acestor „binecuvântări duhovniceşti”, precum este subliniat în ultimul capitol. De ce am crede că suntem diferiţi cu ceva faţă de romani?

Nu spun să vă scoateţi carnetul de cecuri şi să scrieţi un cec de 50 $ pentru statul Israel. Deşi sunt sigur că ministrul de finanţe al Israelului ar fi mulţumitor, naţiunea noastră ar putea supravieţui fără sacrificiul vostru. Totodată, nu vă cer să sprijiniţi *Behold Israel.* Dacă Dumnezeu vă conduce în această direcţie, slavă Domnului! El este bun. Cu toate acestea, sunt mulţi alţi misionari sau multe alte lucrări care slujesc direct nevoilor poporului evreu.

Un prieten de-al meu pastor obişnuieşte să spună congregaţiei lui: „Dacă atunci când vă rugaţi, simţiţi că Dumnezeu vă cheamă în altă biserică, sunt complet de-acord cu asta. Nu mă interesează în ce biserică slujiţi, atâta timp cât slujiţi în biserica lui Dumnezeu”. Şi eu simt la fel când vine vorba de credincioşi care vor să susţină poporul evreu.

Cum să găsiţi o lucrare pe care să o susţineţi?

Rugaţi-vă. Acesta este cel mai important pas pe care puteţi să-l faceţi.

Faceţi-vă temele. Există multe lucrări dubioase.

Găsiţi o lucrare care binecuvântează în mod direct poporul ales de Dumnezeu. Se poate să fie vorba despre susţinerea celor cu nevoi fizice, materiale sau spirituale – în toate cazurile Dumnezeu poate lucra. Ţineţi minte: mulţi necredincioşi au nevoie să vadă întâi dragostea lui Hristos înainte să fie pregătiţi să audă despre dragostea lui Hristos.

Dăruiţi. Rugaţi-vă şi ascultaţi ce vă vorbeşte Dumnezeu. El vă va transmite clar ce vă cheamă să faceţi.

Necredincioşii au nevoie să vadă întâi dragostea lui

Hristos înainte să fie pregătiţi să audă despre dragostea lui Hristos.

O PROMISIUNE EXTRAORDINARĂ

Dumnezeu nu va părăsi sau abandona niciodată ce este al Lui. Fiind evreu, găsesc o mare mângâiere în faptul că ştiu că El nu mi-a uitat poporul şi că, într-un final, El îl va atrage la Sine. Şi, fiind un membru credincios al bisericii lui Dumnezeu, capăt o mare mângâiere din faptul că ştiu că acelaşi Dumnezeu care nu a părăsit Israelul nu mă va părăsi nici pe mine – indiferent de greşelile şi eşecurile mele. În schimb, toţi – evrei şi neamuri, Israel şi Biserica – putem să ne agăţăm de promisiunea extraordinară făcută lui Israel când poporul a luat-o pe arătură:

„Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Şi credincioşia Ta este atât de mare!” (Plângeri 3: 22 – 23)

NOTE DE FINAL

„Date şi statistici”, Ziua Internaţională a Supradozei, 13 aprilie 2020, www.overdoseday.com/ facts-stats/.

„Analiza datelor despre opioide şi resurse”, Centrele de control şi prevenţie a bolilor, 19 martie 2020, www.cde.gov/drugoverdose/data/analysis.html.

„Analiza datelor despre opioide şi resurse”.

„Analiza datelor despre opioide şi resurse”.

„Walter Rothschild and the Balfour Declaration”, Contact Us FAQS: The Rothschild Archive, www

Rothschildarchive.org/contact/faqs/ walterrothschildandthebalfour declaration.

„PreState Israel”, The San Remo Conference, www.jewishvirtuallibrary. Org/the-san-remo-conference.

1. Jonathan Lipnick, „To the Place of Trumpeting”, Biblical Hebrew and Holy Land Studies Blog – IIBS.com, July 18, 2018, www.https://blog. Israelbiblicalstudies.com/holy-land-studies/to-the-place-of-trumpeting/.

2. „Populaţia actuală a lumii”, Worldometer, accesat în data de 30 octombrie 2020,

https://www.worldometers.info/world-population/.

Loup Besmond de Senneville, „Dans Le Monde, Un Chrétien Sur Quatre Est Évangélique”, La Croix, 25 ianuarie 2016, https://www.la-croix.com/Religion/Monde/Dans-monde-chrétien – quatre-evangelique-2016 – 01 – 25 – 1200735150.

Oscar Schwartz, „The rise of Microchipping: Are We Ready for Technology to Get under the Skin?”, The Guardian, 8 noiembrie 2019, https://www.theguardian.com/technology/2019/nov/08/therise-of-microchippingare-we-ready-for-technology-to-get-under-the-skin.

The Churchill Society London, discursurile lui Churchill, accesate în data de 30 octombrie 2020, http://www.churchill-society-london.org.uk/Endobegn.html.

D.L. Moody, citat de J.H. Carstens, „The Greatness of the Bible”, The Standard, 18 iunie 1910, 7.

„Council of Nicea I: Text – Intratext CT”, intratext.com, accesat în data de 31 octombrie 2020, http://www.intratext.com/IXT/ENG0425/PY. HTM.

12. Roger Pearse, „John Chrysostom, Against the Jews, Homily 1”, Tertullian. Org, accesat în data de 31 octombrie 2020, http://www.tertullian.org/fathers/chrysostomadversusjudaeos? Ijhomily 1.htm.

John Piper, „Israel, Palestine and the Middle East”, însetat după Dumnezeu, 7 martie 2004, https://www.desiringgod.org/messages/israelpalestine-and-the-middle-east.